UNIVERSAL LIBRARY

தமிழ் வியாசங்கள்

(TAMIL ESSAYS)

ஆசிரியர்:
சென்னை பச்சையப்பன் கலலூரி
முன்னாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர்
தி. செல்வக்கேசவராய முதலியார், எம்.ஏ.

விற்பனை உரிமை
திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
சென்னை-1. திருநெல்வேலி-6. மதுரை-1.
கோயமுத்தூர்-1. கும்பகோணம். திருச்சி-2.

உள்ளுறை

பி. என் அச்சுக்கூடம், சென்னை. 1945

சுகாதார தருப்பணம்

'நோயற்றவாழ்வே வாழ்வு.' 'நோய்க் கிடங்கொடேல்.' 'விரதங் கெட்டாலும் சுகம் தக்கவேண்டும்.' சுகமாவது, மனமொழி மெய்கள் வயப்பட்டிருப்பதும், அவற்றால் செய்யலான கருமங்களைச் செய்ய இயலுதலும் ஆகிய நிலைமை: யாக்கைநொய்ம்மை, நோக்கின்றூய்மை, கரணங்கள் தொழிற்குரியவாதல், பசிமிகுதல் முதலாயின குறிகளால், உடலில் யாதொரு பிணியுமின்றெனத் துணிதலான நிலைமை. நாம் உண்ணும் உணவை ஜீரணிக்கச் செய்கிற ஜீரணக்கருவிகளும், உணவிலிருந்து இரத்தத்தை உண்டாக்கி அதை உடல்முழுவதும் பரவச்செய்கிற இரத்தக்கருவிகளும், இரத்தத்தைச் சுத்தப்படுத்தும்படி ஆகாயத்தை உட்கொள்ளும் சுவாசக் கருவிகளும், உடலிலுள்ள மற்றக் கருவிகளும், யாதொரு சேதமும் அடையாமல், அததற்குரிய தொழிலை வருத்தமின்றி நடத்தும்பொழுது, நாம், யாதொரு துன்பத்தையும் அடையாமல், நமக்குள்ள பல காரியங்களைக் குறைவின்றிச் செய்யலான தேக நிலைமையே சுகமெனப்படும் எனச் சுகாதார விளக்கம் உரைக்கின்றது. இதன் மறுதலையான நிலைமையே அசௌக்கியம்.

சுகங்கெட்டவன் தானும் ஒரு பயன் எய்தான்; பிறர்க்கும் பயன்படான். இவன், வறிஞனாயின், தன்னுறவினர் முதலாயினார்க்குக் கால நஷ்டமும் திரவிய நஷ்டமும் உண்டாக்கி, அவர்கட்கு வீண் சுமை ஆகிறான்: தனிகனாயின், தன் பொருளால் நுகர்தலான இன்பம் நுகர்தலின்றி, வறிஞனே யாகிறான். பலாட்டிகராய் யானை போல்வாரும், சுகங்கெட்டால், பலஹீனராய்ப் பூனை போல்வர் ஆகின்றனர். 'சாதல் விளியாவரு நோயினன்றால்.' சுகம் கெடாமல் நீடிய ஆயுள் பெற்றவர்களே, நண்பர் உறவினர் முதலானவர்க்கும் உலகிற்கும் பெருநன்மை இயற்றத் தக்கவர்கள்.

பழவினையால் வருவனவும் பாரம்பரியமாக வருவனவும் ஆன பிணிகள் நீங்க, ஏனைய வெல்லாம சுகாதார விதிகளை உணர்ந்து அவைகளை அனுட்டியாமையால உண்டானவவே. அவ்விதிகளை அனுட்டிப்பவர்கள், நோயக் கிடங் கொடாமல, ஆயுள் முழுவதும சுகித்திருக்கலாம. சுகத்துக்குச் சாதகமானவற்றைக் கைவிடாமல, அதற்குப் பாதகமானவற்றைக் கடிபவர்களே 'தமக்கு மருத்துவர் தாம்.' இளமையில மூப்புத்துன்பம் அடைதறகும், முதுமையில் இளமையின்பம நுகாதறகும, அவரவரே காரணர். 'இளமையை மூப்பென் றுணாத லினிதே.'

யுரோபிய மருத்துவப் புலவர்கள் சுகாதார சாஸ்திரத்தை இயன்றமட்டில தீர்க்கமாக வரையறை செயதிருக்கின்றனர். இஙக்லிஷில பயிற்சியிலலாதவர்பொருட்டு, அதில சுலபசாத்தியமான சில விஷயஙகள்மாத்திரம், தமிழ் நூற் கருத்துக்களையும இடையிடையில் தழுவி, இந்த வியாசததில சுருக்கமாக விளக்கப்படுகின்றன.

சுத்தத்தின் பெருமையை, 'சுததம் சோறிடும' என்பதனு லறியலாம. சுத்தமாவது மலினமில்லாத தன்மை. ஆங்கிலேயர்கள் தேகசுத்தியை ஆன்மசுத்திக் கிரண்டாவதாகக் கொள்கின்றனர்.' வீட்டைச் சுத்திசெய்வதும, பாண்டங்களைச் சுத்திசெய்வதும, நீராடுவதும, தோயத்துலர்நத வஸ்திரம் தரிப்பதுமே, நமது மதானுசாரத்தில் முக்கியாமிசம. 'கந்தையானாலும கசக்கிக் கட்டு, கூழானாலும குளித்துக் குடி' எனபதே நம்மவர்களில வறிஞரும் வழங்கும் மூதுரை. ஆகவே இவர்களுக்கு இதைககுறித்து வெகு வாய் விரித்துரைத்தல வேண்டா. ஆயினும, சற்றும அழுக்கு நீஙகாமல், சாஸ்திரத்தின் பொருட்டு வஸ்திரம் தோய்ப்பதும ஸ்நாநம பண்ணுவதும் முதலிய துராசாரங்கள் சிலரிடத்தில் உண்டு. 'செய்வன திருந்தச்செய்' என்பதை எவரும எவ்விஷயத்திலும் மறத்தலாகாது. வாயு வாசஸ்தானம ஜலம ஆஹாரம தேகம் என்பவற்றின் சுத்தத்தைக் குறித்து நமமவர்கள் நன்றாய்க் கவனிப்பதிலலை. இவற்றின் அசுத்தமே விஷபேதி முதலிய கொடிய வியாதிகட்குக் காரணமாகையால், இவற்றைக் குறித்துச் சிறிது கூறுவது இன்றியமையாததாகும.

பருக நீரின்றியும் உண்ணச் சோறின்றியும் சிலநாளள வும ஜீவித்திருக்கலாம. சுவாசம விடாமல ஒரு நிமிஷ நேரமும இருததல் முடியாது. சீவன் எனப் பொருள்படு கிற உயிர் என்னும தமிழ மொழி, காற்று என்றும் பொருள் படுகிறது. இதனால சீவனுக்கு முககியா தாரமாவது காற்று என்பது போதரும. காற்றில் ஜீவா தார வாயு உபபுவாயு கரியமிலவாயு நீராவி என நாலவகை அமிசஙகள் உண்டு. இவற்றில், ஜீவாதாரவாயு சரீரத் தில உள்ள இரத்தத்தைச செவவிரத்தமாகச் செய்யும. செவவிரததம ஆரோக்கியத்துககு ஆதாரமானது கரிய மில வாயுவின் சேர்க்கையால இரத்தம அசுத்தமாகிய காரி ரத்த மாதலால, வியாதி உணடாகும். மார்பில நுரை யீரலில பரவுகினற இரத்தமானது, நாம உசுவாசம செய் யும காற்றிலுள்ள ஜீவாதார வாயுவைக் கிரகித்துக் கொண்டு, தான் தேகமுழுவதும பரவி ஓடிவருகையில் தன்னிடம சேர்மானமாகும கரியமிலவாயுவை நிசுவாசக் காற்றுடன் வெளிபபடுததிவிடுகின்றது. ஆகையால, தேகத் தில் இரத்தசுததிககுக் காரணம், நாம சுவாசம் விடும் காற்றே. அசுததவாயுவைப் பூரித்தால செவ்விரததம் காரிரததம் ஆகும. சுததவாயுவைப் பூரித்தால் காரிரத்தம் செவவிரத்தம ஆகும. ஆதலால நாம எப்போதும் சுத்த வாயுவையே சுவாசித்தல் வேண்டும. தன்னாலும பிறரா லும இரேசிக்கபபட்ட காற்றும, துர்ககந்தம அளாவிய காற்றும், அசுத்தமாகிய நச்சுக்காற்றுகும. காற்றிலலாத ஒடுங்கிய வீட்டினுள்ளும நெருங்கிய ஜனக்கூட்டத்தி னுள்ளும் இருததல ஆகாது. இருந்தால அசுத்தவாயுவே பூரிக்கப்படும.

நமமுடைய வாசஸ்தானங்களில காற்றுச் சுத்தமாக இருப்பதானால், வீட்டைச் சுற்றிலும் சாலகக் கலமஷங் களும குப்பை கூளங்களும அழுகற் பணடங்களும இன்றி, வீடுகளும், அடைபட்டிருக்காமல், பெரிய வாயிலகளும் பல கணிகளும அமைந்து, காற்றுத் தாராளமாய் வரவும போக வும தக்கவைகளாக இருத்தல் வேண்டும. வீட்டினருகில் துர்க்கந்தமான நீர்நிலைகள் இருத்தலாகா. மேற்கூரையில் ஒட்டடை முதலியவற்றை நீக்கிவிடல வேண்டும் சுவர் களை, மலினமாகாமல, பழுதுபார்த்தும் மண் தீற்றியும்

சுண்ணும்பு பூசியும் வைத்திருத்தல் வேண்டும். தரையை, ஓதம் ஏறவொட்டாமல், திருத்தியும் புதுக்கியும் வைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். படுக்கை வஸ்திரங்களை, அப்போதைக் கப்போது சுத்தி செய்தல் வேண்டும். வீட்டினருகில் சேரவொட்டாமல், மலசலங்களை, உடனுக்குடனே நீக்குவித்தல் வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வீட்டையும் கொல்லையையும் இங்ஙனம் சுத்தமாக வைத்திருந்தால், காற்று, அசுத்தமாகாமல், சுவாசத்துக்கு யோக்கியமாக இருக்கும். மனிதரில் சிலர் துஷ்ட சகவாசத்தால் கெட்டுப் போவதுபோல், வாயுவும் ஜலமும் கெட்ட வஸ்துக்களோடு கூடினுல், அவை, தம்மளவில் கெட்டுப்போவது மன்றி, அவைகளை உபயோகிக்கின்றவர்களுக்கும் தீங்கை விளைவிக்கின்றன.

ஆகவே, வாயுவின் சுத்தத்தைப்போன்று, ஜலசுத்தமும் அத்தியாவசியம் ஆனதே 'தண்ணீரையும் தாயையும் பழிக்கலாமா' என்ற மூதுரையை மறவாமல், சிலர் கலங்கற சினனீரையும் உண்பர். குளிக்கப் போயும் சேற்றைப் பூசிக்கொள்வர். பருகவும் சோறு சமைக்கவும் உபயோகிக்கும் நீருள்ள கிணறு குளங்களின் அருகில், குப்பை கூளங்களைக் கொட்டி வைப்பதும், மலஜல மோசனஞ் செய்வதும், ஆடுமாடுகளைக் கட்டிவைப்பதும், அவற்றில் வஸ்திரங்களைத் தோயப்பதும், கால்லம்புவதும், ஆடுமாடுகளைக் குளிப்பாட்டுவதும், அவற்றினீரை அசுத்தப்படுத்தும் காரணங்களேயாம். இங்ஙனம் அசுத்தமான நீரை உபயோகிப்பதே, விஷபேதி முதலிய கொடிய வியாதிகளுக்குக் காரணமாகும் என யுரோபிய மருத்துவ நிபுணர்கள் கட்டுரைக்கின்றனர். 'புறந்தூய்மை நீரானமையும்.' அந்நீர் தன்னளவில் தூயதன்ருயின், அதனுல் எங்ஙனம் தூய்மை உண்டாகும்? நாம் அனுபவிக்கவேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் சிருஷ்டித்து உலகத்திலே வைத்துவிட்ட கடவுள், தண்ணீரை மட்டும் நம்முடைய ஸ்வாதீனத்தில் விடாமல், ஆகாசத்தில் மேகரூபமாய் வைத்துக்கொண்டு, வேண்டும்போது மழை பெய்வித்து, நம்முடைய பாத்திகளை அடிக்கடி புதுப்பித்துக்கொண்டு வருகிருர். இதனுல் ஜலத்தினுடைய அருமை பெருமை நன்ருய் விளங்குகிறது. ஸ்நாந பானங்களுக்கு ஊற்றுநீரும் ஓடு

நீருமே யோக்கியம். சூரிய கிரணம் படாத நீரும் காற்றுப் படாத நீரும பாசிநீரும அதிக சேறுள்ள நீரும் இலை யுதிர்ந்த நீரும புழுவுள்ள நீரும துர்க்கந்த முள்ள நீரும் வியாதிகளை விளைவிக்கும. இவைகள் ஸ்நாநம் சமையல் பானம என்பவைகளுக்கு ஆகா. பானத்துக்கு, எவ்வித நீரையும், தெளிவித்து வடிகட்டிக் கொள்வதும், காய்ச்சி வடிகட்டிக் கொள்வதும உத்தமம.

உண்ணுங்கால்

நீர்கருக்கி மோர்பெருக்கி நெய்யுருக்கி யுண்பவர்தம்
பேருலரக்கிற் போமே பிணி.

தண்ணீரைச் சேமித்துவைக்கும பாத்திரங்களின் உட்புறத்தை அப்போதைக் கப்போது நன்ருய்த் தேய்த்துச் சுத்தம செய்தல் வேண்டும.

ஆஹார சுத்தியாவது, அழுகலும நாறலும இலலாத தானிய தவசங்களை, தவிடு மண் கல கபபி திப்பி காமபு கோது முதலியவைகளை நீக்கி, சுத்தமான பாத்திரங்களில், அவசியமான சமபாரஙகளைக் கலநது, சுவை யுள்ளனவும் ஜீரணிக்கத தக்கனவுமாக நன்கு சமைதது, சுத்தமான பாத்திரஙகளில் இட்டு உண்ணுதலாம. பித்தளை முதலிய உலோகங்களால் செய்த பாத்திரஙகளினும மட்கலங்களே உத்தமம. மட்கல மலலாதவைகளுக்கு ஈயம பூசுதல் பரிகாரம். இநத விவரங்களெலலாம் பதாாததகுண விளக்கம் பாக சாத்திரம முதலியவற்ருல தெளிவாகும. அனுவசியமான சமபாரஙகளையும வாசனைப் பண்டங்களையும சேர்ப்பதனுல், கெடுதி விளைவதல்லது, நன்மை உண்டாவதில்லை.

சுவாச வாயுவும ஸ்நானபானத்துக்குரிய ஜலமும ஆஹாரமும் சுததமாக இருபபது அவசியமாதலபோலவே, நமது தேகத்தைச் சுததமாக வைத்திருப்பதும் தேகாரோக்கியத்துககு அவசியமாகும. சரீரத்திலுள்ள மயிர்க்காலகளின் வழியாக வேர்வையாய்க் கழியும் அழுக்குகளெல்லாம் இரத்தத்தினின்று தடையின்றிப் பறியும் பொருட்டும, காற்று வீசுகையில் சரீரத்தின்மேல் வந்து பதியும தும்பு தூசிகள் ஒழியும பொருட்டும், தினந்தோறும சரீரத்தை ஒழுங்காகத் தேய்த்து ஸ்நாநம் செய்தல வேணடும். ஸ்நாநத்துக்குப் பிராதக் காலமே தக்கது.

காலைக் குளிக்குக் கடும்பசியுண் டாநோய்போ
மாலைக் குளிக்கவைகள் மத்திபமே.

வெந்நீரிலே செய்யும ஸ்நாநத்திலும் தண்ணீரிலே செய்யும் ஸ்நாநமே உடமபுக்கு அதிக உறுதியைத் தரும். வாரத்துக்கு இரண்டுதர மாயினும் ஒருதர மாயினும எண்ணெய் தேய்த்து வெந்நீரில் ஸ்நாநம செய்தல வேண்டும். அப்போதைக் கப்போது, அழுக்கு வஸ்திரத்தைக் களைந்து விட்டு, சுத்தமான வெள்ளைவஸ்திரம தரித்தல வேண்டும்.

சருமத்தின்மீது ஒளிபடுவது சரீரத்துக்கு ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கும. தரைமட்டத்திற் ருழ்வாய ஒதுமம இருளுமான அறையினுள்ளே யிருநது வேலை செய்கின்றவர்கள், தமது சரீரம விளர்த்து, வியாதி யடைகின்றனர். சருமத்தை ஊடுருவிச் செலலும் ஒளியானது, சருமத்துக்கு மாத்திரமே யன்றி, இரத்தத்துக்கும நயத்தைக் கொடுக்கும. அந்நயம அதன் வழியாக உடல் முழுவதிலும சென்று செறியும் ஆகையால, வீடுகளும கலவிச்சாலைகளும கமமியச் சாலைகளும மடைப்பள்ளிகளும, காற்றுத் தாராளமாய் வீசத் தக்கவைகளாக இருப்பதுடன், வெளிச்சம் செமமையாகப பிரவேசிக்கத் தக்கவைகளாகவும் இருத்தல வேண்டும. பயிர் பச்சை செடி கொடி முதலிய தாவரங்களுக்குப் போலவே, மனிதருக்கும, சூரியகிரணமானது, நன்மையைக் கொடுக்கும 'மரத்தின் கீழாகாமரம' என்றபடி நிழலிலே யுள்ள பயிர்கள் வளர்ச்சியும வளமும குன்றியிருக்க சூரிய கிரணம்படுவதான வெளியிடத்தில உள்ள பயிர்கள் செழிப்புற்று வளர்கின்றன. அஙஙனமே, இருட்டறைகளில் இருப்பவர் வெளுத்து உரம குன்றியிருக்க, நலல வெளிச்சமுள்ள வீடுகளிலிருப்பவர்கள் தேககாந்தியும உரமும பெற்று வாழ்வர்.

எடுத்தாளாத பொருள் உதவாது. துலக்காத ஆயுதம் துருப்பிடிககும். உழைப்பில்லாத உடல உரங்கொள்ளாது. உழவு கைத்தொழில முதலியவற்றைச் செய்வோர், உடலுரம் பெற்று நோயின்றிப் பலாட்டிகராக நீடிய வாயுள் பெற்றிருக்க, யாதொன்றுஞ் செய்யாமல் சோறுண்டு சோமபியிருப்பவர், தேகபல மின்றி மெலிந்திருப்பதும், அடிக்கடி வைத்தியரைத் தேடித் திரிவதே உத்தியோகமாக

இருப்பதும் பிரத்தியக்ஷம. வாணிபம் இலேககம உவாத் திமை முதலாகத் தேகபபிரயாசை யிலலாத ஜீவனமுடைய வர்களும, யாதொரு தொழிலு மின்றிப் பிதுரார்ஜிதமான பொருளுதவியால உண்டுடுத்து நாள் கழிககும சுகஜீவி களும, கலவி கற்ற மாணுக்கர்களும, தாநதாம உணட வுணவு ஜீரணமாகி உடலில உதிரம பரவி உறுப்புகளும் நரமபுகளும உரம் பெறுதற்பொருட்டு, ஏதாவது ஒரு விதத்தில உழைப்புக்கொள்வது இன்றியமையாதது. இங் ஙனம் உழைக்காதவர்கள் அஜீரணம் காயச்சல கைகால் பிடிப்பு ஸதூலம பாரிசவாய்வு துர்ப்பலம் முதலியவற்ருல் பீடிக்கப் பெறுவர். இவர்களுக்கு ஔஷதங்கள் தத்தத் கால பரிகாரமே யன்றி வேருகா. இவர்களுக்கு உழைப் பே பரமௌஷதம. இநதப் பரமௌஷதம கொள்ளா விடின், இந்த ரோகங்கள கஷ்டசாத்தியமும அசாத்தியமு மான ரோகங்கள் ஆகிவிடும. தங்கள் தஙகள் இருப்பிற் கும வயதுககும தேகவியறகைககும் ஏறறபடி, சிலமபப் பயிற்சி, மலயுத்தம, சாரிபோதல,வெளிக்காறறில் கானடை யாய் உலாவிவருதல, துரவு குளஙகளில நீஞ்சுதல, நநத வன முதலியன வைத்துப் பயிரிடல முதலியவறறில ஏதை யாவது இவர்கள் இரண்டு மூன்று நாழிகை நேரம தினக் கிரமமாக அனுசரித்துவருதல வேண்டும. இங்ஙனம் அனுசரிபபது, ஏனையரினும நகரவாசிகளுக்குப் பின்னும அவசியம. உலாவி வருதலுக்கு மாலைப்பொழுதினும காலைப்பொழுதே உத்தம காலம. சூரியன் அத்தமிககும காலத்தைவிடப் பகறகாலத்தில வேலை செய்தலே ஆரோக் கியததுக்கு ஏதுவாகும.

சிலம்பமுதல் மல்லயுத்தம் தேசிநடை நொள்ளின்
பலம்பரவு மெய்யிறுகும் பன்னத—துலங்குபசி
உண்டாம் கபவாத மோடுவலி சூலையும்போம்.

யௌவன பருவத்தில் காளைகள்போல் ஆடியோடி உலாவா மல, எழுவதும் இருப்பதுமே மகாப் பிரயாசையாக இருப்ப வர்கள், விகடமான மன்னுர்சுவாமி விக்கிரகங்களே. ஏன்? இவர்களை எடுக்கவும பிடிக்கவும் உரமான ஆள்கள் வேண்டு மாகையால், இவர்கள் பாரமான சுமைகளே. உண்ட வுணவு ஜீரணியாமையால், இவர்கள கட்டுச்

சோற்று மூட்டைகளே. யாதொரு வினையுமின்றி எழுவாயுருபுகளாக இருக்கும் இவர்களைக் காரகவேதுவாக்கிப் பயனிலை கொடுத்து முடிவு காட்டாவிடின், நன்னூல் கற்றதனாலாய பயனென்? முத்தகமான இவர்களைக் குளகமாக்குதல் வேண்டும். உண்டுடுத்து எதிர்மறை வினையெச்சமான இவர்களை, உடன்பாடுத் தெரிநிலை நிகழ்கால எதிர்காலமுற்றுவினையோடு முடிக்கவேண்டும். நிலைத்திணைப்பொருளான இவர்களை, இயங்குதிணைப்பொருள் ஆக்கவேண்டும்.

ஜீவனத்தின் பொருட்டு உழைப்பவர்களும், தேக சௌக்கியத்தின் பொருட்டு உழைப்பவர்களும், வயது தேக வலிமை முதலியவற்றிற்கு ஏற்ற அளவாக வன்றி, அதிகமாக உழைப்புக்கொள்வதும் கெடுதி விளைக்கும். கல்வி கற்பதும் நூல்கள் எழுதுவதும் விஷயசிந்தனை செய்வதும் வாதஞ் செய்வதுமான மனோவியாபாரமுள்ளவர்களும், மனத்தை மிகவும் வருத்தி உழைப்பதும் கெடுதியேயாகும். மன மொழிமெய்களால் செய்யும் தொழில்களை அவை வருந்துவதற்கு முன்னே விட்டொழிக. இந்தத் திரிகரணங்களில் ஆதியும் அந்தமும் இதரேதரம். இவ்விரண்டில், ஒன்று ஏறுபடியாயின், ஒன்று இறங்குபடியாம். இவ்விரண்டையும், ஏறுமாறின்றி இணைத்துப் பிணைப்பவர்களே, எண்ணிய இலக்கை எளிதின் எய்துவோராவர். ஏனையோர் வின்னுணை அற்றவராவர். வாயால் மொழிதலான தொழிலையும் மிதமாகவே செய்க. 'மிதவார்த்தைக் குள்ளறிவு மெய்ச்சுகமுங் குன்றாது.'

'அன்னம் ஒடுங்கினால் ஐந்தும் ஒடுங்கும்.' 'அன்னமயம் பிராணமயம்.' 'ஊணற்றபோதே உடலற்றுப்போம்.' 'உண்டவன் உரஞ்செய்வான்.' 'உண்டார்மேனி கண்டால் தெரியும்' 'ஊணினால் புத்தி (பூணினால் சாதி.')

உணவின் அளவு இவ்வளவு என நிறுதிட்டமாக உரைத்தலாகாது. அவரவர் கொள்ளுதலான உணவின் அளவு, அவரவர் உடலின் அளவுக்கும் உடலூரத்தின் அளவுக்கும் உழைப்பின் அளவுக்கும் ஜீரணசக்தியின் அளவுக்கும் ஏற்றதாக இருக்கும். உண்ணும்போது, 'இன்னும் அவசியமில்லை, உண்ட இவ்வளவே போதும்' என்கிற

உணர்ச்சி ஒவ்வொருவருக்கும் இயல்பாக உண்டு. அவ் வுணர்ச்சியின் அளவாக உண்பதே மிதமான ஊண். அதுவே அவரவர்க்கு அவசியமான அளவு. அவ்வளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் விஷமாகும். 'மீதூண் விரும்பேல.' 'அன்ன சுரணை அதிகமானால் அக்ஷர சுரணை குறையும்.' 'மட்டான போசனம் மனதுக்கு மகிழ்ச்சி.'

தீயள வன்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணில்
நோயள வின்றிப் படும்.

அளவுக் கதிகமாக உண்பார்க்கு 'லங்கணம் பரமௌஷதம்.'

இங்ஙனம் அளவாக உண்ணுமிடத்தும், தேகவியல்பு கால வியல்புகளோடு மாறுகொள்ளாதனவும் சுவை வீரி யங்களால் தம்முள் மாறுகொள்ளாதனவுமான உண்டி வகைகளையே உண்டல் வேண்டும். வைத்தியம் கொஞ்ச மேனும் தெரியாதவர்கள் இல்லை. பகுத்தறி வெய்தும் வய தான பிறகு, இதை யெல்லாம் ஒவ்வொருவரும் தம் தம் அனுபவத்தால் அறியலாம்.

மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்தியது
அற்றது போற்றி யுணின்.

இங்ஙனம் தேகவியல்பு முதலியவற்றோடு மாறுகொள்ளாத உணவை மிதமாக உண்பதே நீடியவாயுள் பெறுதற்கான உபாயமாம். 'பசித்தால் உண்க; தாக மெடுத்தால் தண் ணீர் குடிக்க' என்பர் ஆங்கிலேயர். 'ஞாலந்தான் வந்திடி னும் பசித்தொழிய உண்ணோம்' என்பர் தேரையரும்.

ஜீரண சக்தி மிக்கவர்கள் நாள்தோறும் மும்முறை நான் முறை உண்பதோடு இடையில் சிற்றுண்டி கொள்ளுவர். ஜீரண சக்தியோடு தேகவுழைப்புள்ளவர்கள், இடைவேளை களில் சிற்றுண்டி கொள்ளினும் கொள்ளாவிடினும், இரண்டுபோ துண்பதே தேகாரோக்கியத்துக்கு அனுகூல மாகும். தேரையரும் 'உண்பதிரு பொழுதொழிய மூன்று பொழு துண்ணோம்' என்றனர்.

உழைத்தல் செய்தவுடனே உண்ணுதலும் உண்ட வுடனே உழைத்தலும் ஆகா. உண்டபின் தாம்பூலம் தரித்தலால் உற்சாகம் ஜீரணவிருத்தி முதலான பல நன்

மைகள் உண்டாவதாக நமது மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. தாமபூலம் தரிப்பது நமது தேசாசாரம். 'உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்......' என வருவதுங் காண்க. உண்டபின் அலலது, இடைவேளைகளில் தமபலந் தின்பது கூடாது. 'ஊண்பாக் கொழிய வீண்பாக் காகாது.'

தாகம என்பது தமிழில் நீர்வேட்கை எனப்படும. இது எலலார்க்கும் இயலபு. நீர்வேட்கையை வேறொன்றால தீர்ப்பது ஆகாது. சிலர் நீர்வேட்கையை அடக்க மதுபானம செய்கின்ற துராசாரத்தை மேற்கொள்கின்றனர். 'எஞ்ஞான்றும் நஞ்சுணபார கள்ளுண்பவர்.' மதுபானம் சீதள மித மண்டல தேசாசாரம். அமமண்டலத்தவரும் அதனை அமிதமாகக்கொள்வதை அநாசாரமாகக கொள்கின்றனர். அவர்களுள்ளும பலர் இபபொழுது அதனை முற்றும கடிபவராகின்றனர்.

புலி சிங்கம முதலிய சில வனவிலங்குகள் மாத்திரமே, புதர் குகை முதலிய இடங்களில் பகலில ஒளித்துறைநது உறஙகியிருந்து, இரவில இரைதேடப் புறப்படுகின்றன. பகற்குருடான கூகை முதலிய சில பக்ஷிகளும், பாழ்ம பொநதுகளில் தங்கியிருந்து, இரைகொள்ள இரவில வெளிப்படுகின்றன. மாலையானால, பக்ஷிகளெல்லாம கூடு புக் கடைகின்றன. வனவிலஙகுகள் ஓரிடம அடைநது உறங்குகின்றன. சில விருக்ஷங்களும இலையோடு இலை குவிந்து உறங்குவன போல்கின்றன. அதனால், விருக்ஷங்களில ஓரின மரம், தூங்குமூஞ்சி மரம் என்றே பெயர் பெறுகின்றது. கள்வர் காவலாளர் முதலிய சிற்சிலர் தவிர, மன்பதைகளும இரவில் உண்டபின் உறங்கிவிடுகின்றனர். குக்ஷிபாதையின் பொருட்டுப் பகலில் உழைப்பதும, அவ்வுழைப்பின் அயர்ச்சியால் இரவில உறங்குவதும, பொதுவில ஜீவவர்க்கங்களின் பிரகிர்தியாக இராநின்றது. யாதொரு அவசர நிமித்தமாக ஓரிரா முழுவதும் விழித்திருந்தவர்கள், மறுநாளில் தாங்கள் வழக்கமாகச் செய்யும் தொழிலைச் செய்ய இயலாமல் இடர்ப்படுவது இயல்பு. சில தேசங்களில் சில குற்றங்களுககுக் கண்ணிரப்பையைச் சேதித்துவிடுகிற தண்டம் விதிககப்படுகின்றது. அவ்வித தண்டம பெற்றவர் உறக்கம்பிடியாமல் சிலநாளில் மரணம்

அடைகின்றனர். இடையிடையில் ஆறவிடாமல், எந்நேரமும இயக்கப்படும இயநதிரஙகள், விரைவில் பழுதடைந்து பயனறறனவாகின்றன. ஆகவே, இளைப்பாறி அயர்ந்து நித்திரை செய்வது, ஜீவவர்க்கங்கள் அனைத்திற்கும அவசியம என்பது தெளிவு. பகலில தொழில செய்து உழைக்குமபோது சில தாதுக்கள் தேய்தலாய்க் கழிகலை யாகின்றன. அவை, இரவில நாம் அயாநது நித்திரை செய்கையில இரத்த வோட்டத்தினுல மறுபடியும சரிவர நிரமபி, மறுநாள் தேக உழைப்பிறகு ஏறறனவாகின்றன. உற்றுநோக்கின், உறக்கமே, உழைதது்ப் பழுதுற்ற உடலைச் சீர்செய்யும சிறபி: அன்ருடம மரித்தலான தாதுக்களை உயிர்ப்பிக்கும் சஞ்சீவி: உழைப்பால வந்த அயர்ச்சியைப் போக்கும உத்தம பரிகாரி: வாடிய மேனியை மாற்றேற்றி மினுக்கிக் காட்டும பரிசனவேதி. இரவைப் பகலாக்கும மாணுக்கர்க்கு உறக்கமே பகலை இரவாக்கிக் கொடுக்கும மாந்திரிகன்.

உறக்கத்துக்கு உரிய காலம் இரவே. 'உறங்குவ திராவொழியப் பகலுறக்கஞ் செய்யோம' என்ருர் தேரையர். பகலிலுறங்குவது நோய்ககிடம. 'பகல் வளரார் நோயினமை வேண்டுபவர்.' இரவிலும அர்த்தஜாமம உறக்கத்துக்கு மிகவும இன்றியமையாதது. 'சேமம் புகினும சாமத்துறங்கு.' நள்ளிரவுக்குப் பின்னுல இரண்டு நாழிகை உறஙகுவதினும நள்ளிரவுக்கு முன்னுல ஒரு நாழிகை உறங்குவது உத்தமம என்றது ஓர் இங்கிலீஷ் பழமொழி.

அதிகமாக உறங்குவதும், சோம்பலுக்கும் அதனுலுளவாகின்ற குற்றங்களுக்கும நோய்களுக்கும காரணமாகும். அதனுலன்றே 'அனந்தலாடேல்' என்ருர் ஔவையார். 'கூற்றத்தின் வாய்வீழ்நத கும்பகருணனும தோற்று முனக்குப் பெருநதுயில்தான் தநதானே, ஆற்ற வனந்தலுடையாய்' என்றவாறு, வேணடிய அளவுக்கு அதிகமாக உறங்குகின்றவர்களை, நம்மவர்கள் மூதேவிக்கு உறைவிடமாக உரைபபர். உறங்கும் அளவானது, அவரவருடைய தேகநிலைமைக் கேற்றதாயினும், சராசரியில் ஏழுமணி நேரம் போதுமானதென்று சுகாதாரநிபுணர்கள் உணர்த்துகின்றனர்.

'பொழுதோடு படுத்துறங்கிப் பொழுதோடு எழுவதால் ஆரோக்கியமும் ஐசுவரியமும மனத்தெளிவும உண்டாகும்' என்றது ஓர் இங்க்லிஷ் பழமொழி. நமது மருத்துவ நூலும் அதிகாலையில் விழித்தெழுவதைக் குறித்து,

> புத்தி யதற்குப் பொருந்து தெளிவளிக்கும்
> சுத்த நரமபினறற் றூய்மையுறும்—பித்தொழியும்
> தாலவழி வாதபித்தம் தததநிலை மன்னுமதி
> காலைவிழிப் பின்குணத்தைக காண்

என உரைக்கின்றது. 'வைகறைத துயிலெழு' என்பது நாம் இளமையிற் கற்ற பழமபாடம. ஒன்பது அல்லது பத்து மணிக்குப் படுததுக்கொண்டால நான்கு அல்லது ஐந்து மணிக்கு எழுதலாகும. அர்த்தராத்திரியில விழித்துக் கொண்டு நெடுநேரம தூக்கம பிடியாமலிருப்பவாகள், அதிகாலையில விழிததெழும வழக்கத்தை அனுஷ்டிப்பா ராயின், அங்ஙனம நித்திரையின் இடையில எழாமல் நல்ல நித்திரை செய்பவராவர். லௌகிக காரியங்களுக்கு உண் டாகிற இடையூறுகளாலும வேறு மனக்கவலைகளாலும உறக்கம பிடியாதவர்கள், உறக்கத்தினிமித்தம, சாராய முதலிய லாகிரி வஸ்துக்களையும், பூரணாதி முதலிய லேகி யஙகளையும் உண்ணலாகாது. இயறகையாய் உண்டாகிற நித்திரையே நன்மையைத் தரும. படுக்கும்போது, அன் றுடம செய்த குற்ற நற்றங்களை ஆராய்நது பார்த்து, அன் றன்றளவில அடைதலான நன்மையின் பொருட்டுக் கட வுளை நமஸ்கரித்து நிச்சிந்தையாகப் படுத்துறங்குவதே நன்மை.

வயிறு நிறைய உண்டபின்பு, உடனே படுத்துறங்குத லால், அமைதியின்மை முதலிய துர்க்குணங்கள் உண் டாகும். ஒன்றும உண்ணாமல பட்டினியாய் உறங்கப் புகு வதும ஆகாது. கனவுகாண்டல் முதலியன இன்றி, மெய்ம மறந்து உறங்குவதே நலல உறக்கம ஆகும். பலபேர் படுக் கும அறைகளிலும, மிகவும தாழ்வான அறைகளிலும, காற் றுத் தாராளமாய்ப் பரவுதல இல்லாத அறைகளிலும், ஒத மான தரையிலும, படுத்துறங்குதல் ஆகாது. நிலமட்டத்தில் அசுததவாயு அளாவி யிருததலினாலே, கட்டிலின்மேல் படுத் துறங்குவதே உத்தமம். பலகணி முதலியவற்றின் மூலமாய்க்

காற்று நேராக உடலின்மீது வீசும் இடத்தில் படுத்தல் ஆகாது. படுக்கை யறையில், மல்லிகை முதலிய புஷ்ப வகைகளும், மாரிகாலத்தில் குமட்டிசட்டி முதலியவைகளும் இருத்தல் ஆகாது.

தேகாரோக்கியம மாத்திரமே சௌக்கியத்துக்குப் போதியதன்று. உண்டிகொள்ளுதல, உறங்குதல், உழைத்தல் முதலியன செய்யும் சமயங்களில், மனச்சிந்தை யாதொன்றும இன்றி உற்சாகங் கொண்டிருப்பது, நீடிய வாயுள் பெறுவதற்கு அநுகூலமாகும. அழுக்காறு, சீற்றம மனக்கவலை, அதிக ஆனந்தம, வெளியிடாத துக்கம என்றுற் போன்றவை, ஆரோக்கியத்துக்கு இடையூறு தருதலால, இவற்றைக் கடிதலவேண்டும. இவற்றுள் யாதொன்றினுலேனும மூளைநரம்புகள் தாக்குண்டு கலங்கும்போது, சுவல்பமான ஒரு துன்பமும பிரமாதமாகத் தோன்றும. இங்ஙனம் அமைதி கெடுதல் காரணமாகப பல வியாதிகள் தொடரும. ஆகவே, தாதுபரீக்ஷையால நோய் நிதானம் செய்கிற மருத்துவர்கள், 'மனநோய்க்கு மருந்துண்டா?' என விதிர்விதிர்ப்பர். 'அழுதவனுக்கு ஆங்காரமில்லை.' 'மனக்கவலை பலக்குறைவு' 'மனமயக்கம ஸர்வ மயக்கம.'

'சமுசாரக் குட்டு வியாதி ரெட்டு' என்றபடி, சமுசார சஞ்சலத்தினுலும, இராசிக தெய்விகமாக நேரிடும துன்பங்களாலும வயது நிரமபு முன்னரே நரை திரை மூப்பு மேலிடும. 'உமக்கு மிக்க வயதாகியும நரையில்லையே' என்ற சான்றோரை நோக்கிப் பிசிராந்தையார்,

யாண்டுபல வாக நரையில வாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்,
மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்:
யான்கண் டனையரென் இளையரும். வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும். அதன்றலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே

என்றனராம். வயிறுவளர்த்தற்குரிய லௌகிக காரியங்களைச் செய்து முடித்த பிறகு, தினந்தோறும சற்றுநேரம் ஏதாவது விநோத வேடிக்கைகளில் கழிப்பது, மனதுக்கு

ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கும். நல்ல சரித்திரங்கள் காவியங்கள் முதலியவற்றைப்படிப்பது, மனதுக்கு உறசாகத்தை விளைவிக்கும. இதனோடு ஸங்கீதம் கேட்பதும, உணமை நண்பர்களோடு வார்த்தையாடி வமபளப்பதும, எவ்வகைக் கவலைக்கும பரமௌஷதம.

ஜலதோஷம தலைவலி வயிற்றுக்கடுப்பு வயிறுதள்ளுதல் முதலான சில சிலலறை வியாதிகளுக்கு, உண்டியில காய்கறி கந்தமூலங்களை ஏற்றபெறறி வேறுபடுத்திக் கொள்வதே தக்க பரிகாரம். அவரவரநுபவத்துக இயைநத வாறு இங்ஙனம வேறுபடுத்திக்கொள்வது கஷ்டமன்று அசாதாரணமான யாதொரு வியாதியின் குறி தேகத்திற் காணப்பட்டால், அது முற்றுகிறவரையில பராமரிக்கை யாக இராமல, உடனே தக்க வைத்தியரைத் தேடுவதே நன்று. நோயை ஆரமபத்திற்களையாமல முற்றவிட்டுப் பரிகாரம தேடுதல, முளையில் நகத்தால் கிள்ளிவிடுவதை முற்ற விட்டுக் கோடரிகொண்டு வெட்டுவதை ஒக்கும. நமது உடற்கூறறிந்தவரிடத்தில சிகிச்சை செய்து கொள்வதே உத்தமம. கேவலம் ஏட்டுச்சுரைக்காயான வைத்தியரை நம்பாமல், சாஸ்திர ஞானத்தோடு அநுபவ முதிர்ச்சியுமுள்ள விருத்த வைத்தியரிடத்தில் சிகிச்சை செய்து கொள்வதே யுகதமாகும் '(பால்ய ஜோசியம) விருத்த வைத்தியம' என்றது மூதுரை.

நோய்நாடி நோய்முத னாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்

என்பது மருத்துவனுக்குரிய லக்ஷணம.

'தொட்டிற் பழக்கம சுடுகாடு மட்டில்.' இளமையில் தேசாசாரமாக ஏறிவிட்ட பழக்க வழக்கங்களைப் பிறகு மாற்றப் புகுவது எவ்விதத்திலும கேட்டுக்கே ஏதுவாகும். தேசாசாரமான பழக்க வழககங்கள் அவ்வத் தேயத்தவருக்குக் காலாந்தரமான அநுபவ முதிர்ச்சியினால ஏறபட்டவை. ஒரு தேசத்திற்குனே அவ்வம மாகாணத்தின் சீதோஷ்ண நிலைக்கும தானிய தவச விளைவிற்கும் ஏனைச் சுற்றுச் சார்புகளுக்கும ஏறறவாறாகப் பழக்கவழககஙகள் வேறுபடுகின்றன. பாஞ்சால தேசத்தவருடைய உண்டியும் உடையும, சோழமண்டலத்திலுமபாண்டிமண்டலத்திலும்

வசிப்பவர்களுக்குப் பொருந்துமா? மலையாளிகளுடைய நடையுடை பாவனைகள், வங்காள வாசிகளுக்கு ஏறகுமா? 'அரசன வழிபட்டது அவனி,' 'அரசன் எவவழி, குடிகள் அவ்வழி' என்பது உண்மையே. ஆயினும உஷ்ண மண்டலததில வசிககின்ற நாம, உத்தர பரிமித மண்டல வாசிகளான நமது துரைத்தனத்தாரது நடையுடை பாவனைகள் அனைத்தையும் ஒரு தலைமுறையில அப்படியே மேற்கொள்வது, யுகத மாகுமா? அவற்றில யாதொரு கெடுதியுமில லாமல நன்மை தருவனவான சிலவற்றை மாத்திரம, வேணடுமானுல, தற்கால நாகரிக நிலைமைக கேற்ப மேற்கொள்வது உசிதமாகும். தங்கள் தங்கள் வீட்டில பாரம்பரியமாக அநுசரித்துவரும் ஆசாரங்களையும, திடும்பிரவேசமாக மாற்றுதல் கூடாது. காலத்துக்கேறற கோலமாகவும், ஜீவனோபாய வேறுபாடுகளுக் கியையவும, உண்டி உடை முதலியவைகளை அவசியமானுல் நாளடைவில் சிறிது சிறிதாக மாற்றிக்கொள்க. தேசாசாரமான உண்டி உடைகளை மாற்றிககொள்வதனுல் நாம நாகரிக முடையவராக மதிக்கப்படுவோம், நமது தேகாரோக்கியம் விருத்தியாகும் என நினைத்து, மாறுவேஷம கொள்வது, நாடகதாரிகளுக் குரிய வேஷமே யாகும.

சிலர் தங்கள் ஆரோக்கியத்துக்குப் போதிய அளவு கவனம செலுததுவதிலலை. சிலர், வடக்கே நோக்கியிருக்கும காந்த ஊசிபோன்று, அதே நினைவாக இருப்பார். இவ்விரு திறவர் செய்கையும ஒன்றற்கொன்று முரண்பாடுடையன வேனும, இவ்விரணடும கேட்டைத தருவனவேயாம. சுகாதார விதிகளை ஒரு சிறிதும அநுசரியாமல் பராமரிக்கையா யிருப்பவர்கள், 'உப்பிலலாவிட்டால் தெரியும் உப்பருமை, அப்பனிலலாவிட்டால தெரியும அப்பனருமை' என்பதாக, உடலில ஏதாவது பிரமாதமான வியாதி உண்டான பிறகே, 'என் செய்தோம்? என்னுற்றோம? மருந்தெங்கே? மருத்துவன் எங்கே?' என நாடுவர். 'நோயக் கிடங்கொடேல' என்பதை மறந்து, நோய் வந்தபின் வைத்தியரையும சுகாதார சாஸ்திரத்தையும் தேடுவது, 'கண கெட்டபின் சூரிய நமஸ்காரம' செயவதை ஒக்கும.

ஆரோக்கியமே நினைவாக இருப்பவர்கள், சந்தைவிலை வேறுபடுவதைக் கண்டு நடுஙகும் வர்த்தகர்போல், காலநிலை

வேறுபடுவதைக் கண்டு நடுங்குவர். இவர்கள், 'உட்டினம் உடலை உருக்கிவிடுமோ? சீதளம ஜலதோஷத்தை வர வழைக்குமோ?' என்றஞ்சி, வாயுவின் சீதோஷ்ண நிலைமைக் கேற்றவாறு, அப்போதைக்கப்போது, உடை வகைகளையும உண்டி வகைகளையும மாற்றிக்கொண்டிருப்பர். உண்ணும் அளவும உறங்கும அளவும, காணி மகாணியும் ஏறுமல குறையாமல், இயந்திரமபோன் றியங்குவர். இவர்கள தின்னாத கடைச்சரக்கு மருந்திலலை; இவாகளறியாத கோரக்கர் வைத்தியமும இலலை. ஆரோக்கியமான தேக நிலைமையில செய்யலான சற்காரிய சிந்தனை யாதொன்றும இன்றிச் சரீரசுகமே பிரதான நினைவாக இருப்பதால, இவர்கள் செய்கை விருமபற் பாலதும் அநுசரிக்தற் பால தும் அன்று. பசி தாகம் சீதோஷ்ணம் முதலியவற்றைக் காலத்துக் கேற்றவாறு தாங்கத்தக்க உடலின் தன்மையைக் கெடுத்துக்கொண்டு, இவர்கள் தொட்டாற்சுருங்கியும நின் றுற்சுருங்கியும் ஆதலால, இவர்களிடம் வியாதி தொடர் வது வெகு சுலபம்: அதை ஓட்டுவது வெகு துர்லபம்.

அறநெறியில் நின்று பொருளீட்டி இன்ப நுகர்ந்து வீடடைதற்குக் கருவியாயிருப்பது சரீரம் ஆகையால், ஆயுள் பரியந்தம் யாவரும நோய்க கிடங்கொடாமல தங்கள தங்கள் சரீரத்தைப் பாதுகாப்பது கடமை. சரீரத்தை ஆரோக்கியமாகப் பாதுகாக்கு முறைகளை ஒவ்வொருவரும் அறியவேண்டும முதலில் அம்முறைகளை நாளடைவில் அநுட்டித்து வரல வேண்டும. முதலில் அம்முறைகளை அநுட்டிப்பது பிரயாசமாகத் தோன்றும: அநுட்டானத் தில வந்துவிட்ட பிறகு யாதொரு பிரயாசமு மின்றி இயல் பாகிவிடும.

செல்வம்

நாலவா கூடி வார்த்தை சொல்லியிருக்கு மிடத்தில், அவருள் சிலர றியாத வேற்று மனிதன் ஒருவன் வருவாறை யின், அவனைக் கண்டவளவில, அவனை அறியாதவர்கள அவனைப் பறறிக் கேட்கும முதற்கேள்வி யாவது, ' அவர் யார்? அவருக்கு ஜீவனேபாயம என்ன?' என்பதே. இது சர்வஜன சாதாரணமாக இருக்கின்றது. 'உத்தியோகம் புருஷ லக்ஷணம்.' சோறுண்ணும ஒவ்வொருவனும் சோம் பித் திரியாமல உழைத்தல வேண்டும். பொருளைச் செல வழிக்கின்றவன் அப்பொருளைத் தேடுதல் வேண்டும். தோட்டிபோ லுழைத்துத் துரைபோல் சாப்பிடவேண்டும்.

ஈட்டலும் துன்பமற் றீட்டிய வொண்பொருளைக்
காத்தலு மாங்கே கடுந்துன்பம்—காதல்
குறைபடிற் றுன்பம கெடிற்றுன்பம துன்பக
குறைபதி மற்றைப் பொருள்

என்பது ஒரு ஜைந சந்நியாசியின் வார்த்தை.

நம்மைவிட்டுச்
செல்வமென் றுறுவதற்கும் செல்வமென் றும்பேர் நன்று

என்பதும,

பொருவறு பந்த மெல்லாம புணர்த்திடும்; தெய்வ சிந்தை
ஒருவமே விட்டு நிற்கும்; உறக்கமும் இறக்கச் செய்யும்;
கருவினுட் புகுத்தும்; இன்ன கரிசுகண் டதனு லன்றோ
இருநிலத் திடைவெ றுச்சை எனமனர் புலமை சான்றோர்

என்பதும்,

முறைதவிர் கொடுங்கோன் மன்னர் முனிவிற்கு நனியும்அச்சம்
கறைகெழு களவு செய்வார் காத்திற்கும் அழற்கும் அச்சம்;
மறைவறு தாய மாககள் வெளவுவர் என்றும் அச்சம்;
அறைபொருள் பெற்று ரல்லர் அச்சமே பெற்றார் போலும்

என்பதும், புராண வைராக்கியம். ' பணம் என்றால் பிண மும எழுந்திருக்கும்.' 'பணம் என்றால் பிணமும் வாயைத்

திறக்கும்.' 'பொருளுள்ளோர்க்குப் பூலோகம் (அருளுள்ளோர்க்கு அந்த லோகம).' 'பொருளில்லார்க்கு அருளில்லை.' பாசமற்ற பரதேசியானவரும 'முனிவரு மன்னரு முன்னுவ பொன்னுன் முடியும' என்றார். 'பணம என்ன செய்யும? பத்துவிதமும் செய்யும்.' 'பணமுண்டானால் மணமுண்டு.'

வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவணதெய்த விருதலையும எய்தும்-

'கையில உண்டானால் காத்திருப்பார் ஆயிரம் பேர்.' 'இல்லாதவனோ பொல்லாதவனோ?' 'ஏழையைக் கண்டால மோழையும் பாயும.' 'கைபொருளற்றால கட்டுக்கழுத்தியும பாராள்.' 'பணம் பந்தியிலே குலம் குப்பையிலே.' இன்பமும புண்ணியமும் கீர்த்தியும உறவும் நினைத்தது முடிததலும் யாருக்குண்டு? திரளாகப் பணம் குவித்தவர்களுக்கே உண்டு. இலலாதவர்கள் உலகத்திலே நடைப்பிணம் ஆவார்கள். ஆதலால யாவரும் செலவத்தை இடையறு முயறசியோடு வருநதித் தேடல் வேண்டும.

பாடில்லாமற் பலனில்லை. புத்திசாலிகள் அருமையான காரியங்களைச் செயவார்கள். பெருமையும சிறுமையும் அவரவராலேயே வரும. 'முயறசியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்.'

தெய்வத்தா னாகா தெனினு முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக கூலி தரும்.

யாதொன்று சம்பாதிப்ப தருமையோ அதைச் சம்பாதித்தல வேண்டும. சம்பாதித்ததைக் காப்பாற்றல் வேண்டும். காப்பாற்றினதை விர்த்தி பண்ணல வேண்டும. விர்த்தி பணணினதைத் தானும் அநுபவித்து உத்தம பாத்திரத்தில் செலவழித்தல வேண்டும். ஏனென்றால, காப்பாறறாத திரவியம நாசமாகும. விர்த்திபண்ணாதது குறையும. தானும அநுபவித்துச் சற்பாத்திரத்தில செலவழியாதது வீணாகும. பொருள் வரும் வழிகளாவன, வேளாண்மை சிற்பம் வாணிகம் கைதொழில் வித்தை கற்பித்தல் இராசசேவை நியாயவாதம நலல நூல்களையும உரைகளையு மியற்றுதல் முதலாயின.

யாதொரு வழியால் பொருள் தேடுமிடத்துத் தருமநெறி யாலே தேடுதல வேண்டும. களவு பொய்ச்சான்றுரைத்தல் பொய்வழக்கு பொய்ப்பத்திரம விசுவாசகாதம் பரிதானம் வாங்குதல முதலிய பாவ நெறியால் பொருள்தேடலாகாது. பாவ நெறியால் வந்த பொருளானது தீராத வசை இராச தண்டம் மனக்கவலை முதலிய தீமைகளைத் தரும. ஏதேனும் ஒரு தொழில செய்து ஜீவனம் பண்ணத் திறனுடையவர் கள், அது செய்யாது, தாயப்பொருளைக்கொண்டும், மனைவி யருடைய ஸ்ரீதனத்தைக்கொண்டும, அவ்விரண்டும் இலலை யாயின் யாசித்தும ஜீவிபபது, மான மின்மையேயாம. அறி வும ஆண்மையும மானமும உடையவர்கள் எக்காலும் இது செய்யார். 'தேடா தழிக்கிற பாடாய் முடியும.' 'போனக மென்பது தானுழந் துண்டல்.' கூழே யாயினும தமது தொழின் முயற்சியாலே கிடைத்தது அமிர்தமே யாகும. சுவதேசத்தில தொழின்முயற்சிகள் பலிக்காவிடின், தேசாந் தரம சென்றும் தாமே வருந்திச் சம்பாதித்து ஜீவனஞ் செய்தலே மனிதர்க்கு அழகு, 'பழையது பிருந்த இடம் காணியாட்சி.' ஆகையால 'திரைகட லோடியும திரவியம் தேடு.'

அப்போதைக் கப்போது நாம தேடும் பொருளை நான்கு பாகமாகப் பகுத்து, அவைகளுள் இரண்டு பாகத்தை நமது அநுபவத்துக்குச் செலவிட்டு, ஒரு பாகத்தைச் சேர்த்து வைத்து, மற்றதைக் கொண்டு தருமம செய்தல் வேண்டும் என நமது நூலகள் வரையறுத் திருக்கின்றன. 'வருவாயுட் கால்வழங்கி வாழ்தல்' என்றது இக்கருத்துப் பற்றியே. ஆயினும் இவ்விதியைத் தவறாமல் அங்ஙனமே கடைப் பிடித்து நடப்பது லௌகிகத்தில் கஷ்டசாத்திய மாகும். எவ்வித அளவாக வாயினும் பகுத்துச் செலவிடுவதும் சேர்ப்பதும் தருமஞ்செய்வதும் மனிதனைப் பொறுத்த கடமை.

நமது அநுபவத்தின்பொருட்டுச் செலவிடுவதில், நாம் தேடும் பொருள் முழுவதையும் எவ்வாற்றானும் அழித்த லாகாது. வருவாயின் அளவிலும் செலவின் அளவு சுருங்குதல் வேண்டும். அது இயலாதாயின் வரவுக் கொப்ப வாயினும் செலவிடுதல் வேண்டும்.

ஆன முதலில் அதிகம் செலவானால்
மானம் அழிந்து மதிகெட்டுப்—போனதிசை
எல்லார்க்கும் கள்ளனாய் ஏழ்பிறப்பும் தீயனாய்
நல்லார்க்கும் பொல்லனாம் நாடு.

எவனிடத்தில வருவாயிற் செலவு மிகுமோ, அவன் வாழ்க்கை உள்ளதுபோலத் தோனறி மெய்ம்மையான் இல்லையாய்ப் பின்பு அத்தோற்றமும் இலலாமற் கெடும.

ஆகா றளவிட்டி தாயினும் கேடில்லை
போகா றகலாக் கடை.

'அளகேச னானாலும அளவறிநது செலவு செய்யவேண்டும.'

வரவு செலவு கணக்கு அபபொழு தப்பொழுது எழுதுதல் வேண்டும. எலலா அமிசங்களையும் பன்னிபபனனி எழுதவேண்டு மென்கிற அவசியம் இலலை. வந்த வரவு எவவளவு? வாங்க வேண்டிய பண்டங்களின் விலை எவவளவு? இன்னும என்னென்ன செலவுகள் நேரிட்டிருககின்றன? என்னென்ன செலவுகள் நேரிடுவதாக இருக்கின்றன? அவை அத்தனையும அவசியமான செலவுகள் தானா? இவைகளை ஒருவாறாக அறிதல வேண்டும். வநத வருமானம இவவளவு, செலவழிநத மொத்தம் இவ்வளவு, என்று அபபோதைக் கப்போது எச்சரிக்கையாகப் பார்த்து வருபவன் ஆரா தூரித்தனமாகச் செலவிடமாட்டான். பாஙகு பரிசனையறிநது குடுமப பாரத்தை நிர்வகிப்பவர் தமது வருவாயில் பாதிக் கதிகம செலவிடல் ஆகாது. தனிகராக விருமபுவோர் மூன்றிலொரு பஙகில்தமது செலவுகளை அடக்கவேண்டும என்பது யுரோபியரில் அநுபவமுதிர்ச்சி உடையவர்களது கொள்கை.

மிதமான வருமானம் உள்ளவர்கள், உயர்ந்த உடுப்பு உடுத்தால, அன்னப்பிடி வெலலப்பிடி ஆகிவிடும. 'உயர்ந்த உடுப்பு அயர்நத அடுப்பு.' இவர்கள போக்கியமான உணவை உண்ண விரும்பினால, சாதாரண உடை உடுப்பதும கஷ்டமாகும. ஐசுவரியவான்களும, பலவிதத்திலும் கங்கு கரையின்றிச் செலவு செய்துவநதால, விரைவிலே ஊதாரிகளாய் அழிவர். எப்படிப்பட்டவர்களும அததற்குரிய செலவைத் தங்கள் வருமானததுக்கும இருப்பிற்கும் ஏற்றவாறாக வரையறுத்துக் கொள்ளவேண்டும. ஒரொரு சம

யம் ஏதாயினும் ஒரு வழியில் செலவு மிகுவதாயின், மற்றொரு வழியில் நேர்தலான செலவைக் குறைத்தல் வேண்டும். 'குந்தித் தின்றால் குன்றும் மாளும்' ஆகையால், தனிகரானவரும் கலியாணம் முதலான விசேஷங்களில், தங்கள் நிலைமைக்கும் இருப்புக்கும் ஏற்றவாறு செலவைச் சிறிது தளரவிட்டாலும், மற்றை வரலாயமான செலவுகளை வரையறைப்படுத்தியே வைத்திருக்கவேண்டும். இன்னதற்கு இவ்வளவென்று செலவு ஏற்பட்டுவிட்டால், பின்பு அதைக் குறைப்பது இலகுவாய் இயலாது.

'உப்பில்லாவிட்டால் தெரியும் உப்பின் அருமை.' ஆகையால் கையிருப்பாக ஒரு பண்டம் இருக்கும்போதே மேலு மேலும் வாங்குதலாகாது. அது செலவாகி முட்டுற்ற பின்னர் வாங்குவதே நலம். அப்போதுதான் அதன் அருமை விளங்கி, அதனைத் திட்டமாகக் கையாளும் வழக்கம் உண்டாகும். யாதொரு பண்டம் மலிவாக இருக்கிறதே, எப்படியும் கையில் பொருள் இருக்கிறதே என்று, அந்தப் பண்டத்தை வாங்கவேண்டா. பார்த்த பார்த்த பண்டங்களை யெல்லாம் வாங்க விரும்புவது கேவலம் குழந்தைகளின் இயற்கை. இன்றியமையாதவை நீங்க, ஏனைய வற்றை வாங்குவது, வீண் செலவே. இவ்வகைச் செலவு, உப்பின் குவியலிற் படிந்த நீருக்குச் சமானம்.

பண்டங்களைப் பாழாக்காமல், வீண்செலவு செய்யாமல், செய்தமட்டில் சீருஞ் செட்டுமாகச் செய்யும் குடித்தனப் பாங்கைக் கண்டு எல்லோரும் நன்குமதித்து மெச்சுவர். உள்ளபடி தமக்குள்ள நிலைமையைப் பின்னும் பெரிதாக ஊரிலுள்ளவர் மெச்சுமாறு, கூழ் குடித்தும் பன்னீர் கொப்புளிக்கின்ற வீணர்கள் விருதுக்கு வேட்டையாடுவோராவர். உத்தியோகத்துக்குத் தக்க சுகம் தேடாமல், காலத்துக்கேற்ற கோலங் கொள்ளாமல், குடுமிக்கேற்ற கொண்டைபோடாமல், வீம்புக்கு வேடங்கொண்டு வீண் விபரீதத்தால் பேதையர் வீண்செலவு செய்ய உடன்படுவர். இங்ஙனம் டாலடம்மாரம் போட்டுக்கொண்டு திரியும் டாம்பிகர்களுடைய கதி கடன்பட்டுக் கடைகெடுவதே ஆகும்.

இங்கிலாந்தில், கல்வி கற்று இராசசேவை இராணுவ சேவை முதலிய சேவை செய்வோரினும், இரும்புவேலை

நெசவுவேலை முதலிய கைத்தொழில செய்வோர், அதிகமாகப் பொருள் தேடியும், அநேகர், அப்பொருளில பெரும பாகத்தைச் சாராயத்திற கரைத்துவிட்டுப் பஞ்திகளாகி, இருக்க இடமும் உண்ணச் சோறும் உடுக்கக் கந்தையும இன்றி அலைகின்றனர். இந்து தேசததிலும், இருப்புப் பாதை பஞ்சாலை முதலிய தொழிறசாலைகளில் பல கூலியாள்கள் தினந்தோறும இரண்டணு முதல் ஒன்றரைரூபா வரையில பெறுகின்றனர். சகல கலாசாலைகளில கல்வி கறறுப் பட்டதாரிகளான அநேகர் இராச சேவையிலும இதர சேவையிலும பெறும சம்பளததைக் காட்டிலும அதிகமாகப் பெறறும, இக கூலியாள்களில அநேகர் குடிக்குக கொத்தடிமைகளாய்ப் பெண்டிர் பிள்ளைகளைத் தெருவில் அலையவிடுகின்றனர். பட்டதாரிகளாய்ப் பெரிய உத்தியோகங்களை நிர்வகிப்பவர்களிலும சிலர் (பலரென்றும் வதந்தி), சில காலமாய் இந்தக் குடியென்னும அரசனுக்கு அடிமைகளாய், வரவுக்கு மேல செலவு செய்து, கடனாளிகளாய இடர்ப்படுவதும, கடன் கொடுக்க நிர்வாக மிலலையென்று நியாயஸ்தலத்தில தாககல செய்வதும, மானமுள்ளவர் வைரத்தை இழைத்துக் குடித்து அகால மரணம் அடைவதும், நாணத்தை விளைவிக்கின்றன. ஆகவே கூலியாளர்களைப பழிக்க நா எழுகின்றிலது. முன்னோர் சரியாகப் போறு லலலவோ பின்னோர் சரியாகப் போகும.

வரவுக்கு மேற்பட்ட செலவு செய்யப் புகுவோர், களவு முதலிய பாவச் செய்கைகளைச் செய்யப் புகுவர்; அல்லது கடனபடத் தலைப்படுவர். கடன்படத் தலைப்பட்டவர், 'கடனோடு கடன், கதம்பப் பொடி காறபணம' என்று மேலு மேலும கடன்வாங்கி, இதை எப்படித் தீர்க்கப்போகிறோம் என்றெண்ணுமல், கணணை மூடிக்கொண்டு செலவிடுவர். வரவு கொஞசமும் வலிப்பு மெததவுமாய்க் கடன்பட்டவர்கள், பின்னலை கடனைக் கொடுக்க வழியிலலாமல் கலக்கமடைவர். கடன் வாங்குகிறபோது இனிப்பு, கடன் கொடுக்கிற தென்றல் கசப்பு. கடன் வாஙகுகிறவர் கடைத்தேறமாட்டார். மரமேறிக் கைவிட்டவனும கடன்வாங்கிக் கடன கொடுத்தவனும கெட்டான். ஆகையால் 'கடனிலலாச் சோறு கால்வயிறு போதும' எதிர்பாராத செலவு நேரிடுவதாயின். அது அவசியமானதாக இருக்கிற பக்ஷத்தில், அதை

எவ்விதத்திலுமநிர்வகிக்கவேணடும.'கடங்கொண்டும்செய்வார் கடன்.' அப்படிப்பட்ட தறுவாயிலும, கடன்படுவோமாயின், 'இதை தீர்த்தற்குப் பொருள் வரும வழி உணடா? இலலையாயின், கடன்படாது நமமுடைய தாவர சங்கமப் பொருளிலே சிலவற்றை விற்றே செலவு செய்யலாமே' என்றிவஙனம் செம்மையாக ஆலோசிதது, எது செய்வது யுக்தமென்று தோன்றுகிறதோ அதனைச் செய்க. கடன் படுகிற வழக்கம் உணடாகிவிட்டால பின் அதனை ஒழிப்பது கஷ்டம். கடன்படக் கூசாதவர், பொய்யுரைக்கவும பொய் வழக்குத் தொடுக்கவும விசுவாசகாதகஞ் செய்யவும கூசார்; வழககுத் தீர்ப்பிலே பரிதானம வாஙகவும களவு கொலைகளைச் செயயவும் கூசார். கடன்படல எலலாப பாவஙகளையும வலிநது கைப்பிடித தழைக்கும தூது.

'அழகுக் கிடடால் ஆபத்துக் குதவும்' என்றபடி சில பூஷணஙகளைத் தேடிவைததாலும, ஆபத்துக்கு அவை உதவியா யிருக்கும. வீடு வாயில தோடடம துரவு நிலம நீர் முதலியவைகளைத தேடிவைத்தாலும, அவைகளால வரும வருமானம அவ்வாபததுக் காலததுர்கு ஆதாரமாக இருக்கும். செலவுகளும தான தருமஙகளும போக, வருவாயில எஞ்சியதை இறுகப பிடிததுச் சோத்துவைத்தால மாததிரமே, இவைகளைத் தேடுதல முடியும். வரவுக்கு மிஞ்சின செலவு செய்யாமலும, வரவத்தனையுஞ் செலவழிக்காமலும் இருப்பவர்களே, ஏதாவது சேர்த்தல கூடும். வரவத்தனையும் செலவழிப்பதே பெரும்பாலார்க்கு இயல்பாக இருக்கின்றது. கொஞ்சமாயினும இறுகப்பிடிததுச் சேர்மானம செய்கிற வழககததைக் கஷடப்பட்டாயினும் செய்துகொள்ளல வேண்டும. வரவுக்குமேல செலவிடுதலான தூவழக்கததை ஒழிப்பதற்கு இதுவே உபாயம். (செலவுகாரனுகிய ஓர் உத்தியோகஸ்தன் ஒரு செலவனைக் கடன் கேட்டான். 'திரும்ப நீ எப்படிக் கடன தீாப்பாய்?' என்று கேட்க, 'என் சம்பளத்தில் மாதந்தோறும் சேர்த்துத் தருவேன்' என்முன். அதன்மேல அந்தச் செலவன் 'இதற்கு முனனேதானே ஏன் அப்படிச் செய்து கொள்ளவில்லை?' என்ன, உத்தியோகஸ தன் 'தெரியாமல இருந்துவிட்டேன்' என்முன். அதுகேட்டுச் செல்வன் 'ஆனல் நான் தெரிவிக்கிறேன். எப்படியெனில் கடன் தரமாட்டேன் போ' என்முன். அப்பால் உத்தியோ

கஸ்தன் பணம் சேர்க்கத் தொடங்கினான். இப்படிப்பட்ட செலவர்களே வரவுக்கு அதிகமாக ஓடும உத்தியோகஸ்தர் களுக்கும ஏழைகளுககும பரமோபகாரிகள). வயது ஏற ஏற, சமுசாரபாரம வெகுவாய்ப் பலததுவரும. சமுசாரம் பெருகும்போது அதற்கேற்ப வருமானமும் பெருகாவிட் டால, சமுசார பாரத்தை நிர்வகிப்பது மிகவும கஷ்ட மாகும. பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியாவது வேறு வித்தையா யாவது கற்பித்தல வேண்டும. பெண்களுக்குக் கலவி கற்பிபபதோடு, பூஷணம ஸ்ரீதனம் முதலியவைகளைத் தேடல வேண்டும். பொருள் ஊறுநாளில குருட்டுத்தன மாய் அதை வீணில வாரி இறைத்துவிட்டால, பொருள் வரும்வழி தூரநது போகும்போது, சமுசாரம வாடி வதங் கிப்போகுமே. யாதொரு தொழிலாகிற வயலிலே, சோமப லென்னும களையைப் பிடுங்கி, ஊககமாகிய எருவிட்டு, உழைப்பென்னும நீர் பாயச்சி, குடி. சூது முதலிய பட்டி மாடுகள் மேயாமல, தனமாகிய தானியத்தை விளைத்தவர் கள், தருமமான கடமைகளை பிறுத்து, உண்டதுபோக எஞ்சியதைப பாங்கியாகிய குதிரில சேர்தது வைக்கா விட்டால, கைவறட்சியான கருபபுக் காலத்தில முதலாளி களுக்குக் கொத்தடிமை குலவடியையாகிப பஞ்சபடாத பாடும படுதலாகுமே. வருவாயிற் சிறிது தொகையும இறு கப்பிடியாமல விடுபவர். இந்த இன்னலகளை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். தங்கள் எதிரிலே காணப்படும புதுப் பாடங்களையும், இறந்தகாலததிற் கண்ட பழம பாடங்களை யும், பல முறையும் சிநதித்து, அறிவு தெளிதல்வேண்டும.

எறும்பானது கிடையாத காலத்துக்கு உதவுமாறு கிடைத்த காலத்தில உணவிற்கு உரியவற்றைச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்கின்றது. வெய்யிற் காலத்தில் பயிர்பச்சை களுக்கு ஆகும்படி மாரிகாலததில ஏரிகுளஙகளை நீர் நிரப்பி வைத்துக்கொள்ளுகிறோம். ஓடுகிற ஆறு ஓடிக்கொண்டே இராது. ஓடம விட்ட ஆற்றிலும அடி சுடும் ஆபத்தும சமபத்தும் ஆருக்கும உண்டு. ஆகவே, மனிதனானவன், கார்காலத்தில இன்புற்று வாழ்வதற்கு ஆவனவற்றைக் கோடைக்காலத்தில் தானே தேடி வைத்துக்கொள்ளவும், இரவில சுகமாக உண்டுறங்குவதற் கினறியமையாதனவற் றைப் பகற்காலத்தில தானே சமபாதித்து வைத்துக்கொள்

ளவும், முதுமைப் பருவத்தில் முட்டுப்பாடின்றி உண்டு உயிர்வாழ்வதற்கு வேண்டுமவைகளை இளமைப் பருவத்திலதானே ஈட்டி வைத்துக்கொள்ளவும், முயற்சிசெய்யக் கடவன். 'பொருடனைப் போற்றி வாழ.'

வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர்
வைத்தூறு போலக் கெடும்.

வருமுன் காப்பவன் புத்தியை வந்தபின் காப்பவன் தள்ளினதுபோல், சிலர், என்ன சொன்னாலும் கேட்காமல், முன் பின் பாராமல 'ஊதாரிக்குப் பொன் துரும்பு' என்றபடி, கையிற் கிடைத்த பொருளையெல்லாம் செலவழித்துவிட்டு, எய்ப்பில வைப்பின்றி இடர்ப்படுவர். பிணியினாலேனும் முதுமையினாலேனும் வேறு இடையூறுகளாலேனும் பொருள் தேடும வழி இல்லாத பொழுது, ஒருகாசு கிடைப்பது குதிரைக்கொம்பாகிப் பெண்டிர் பிள்ளைகளோடு இடருறுவர்.

கையில் ஒருகாசு மிகுந்திருக்கும்போது, இந்த ஒரு காசு எதறகாகும், இதனால் என்ன நன்மை உண்டாகப் போகிறது என்று அலக்ஷியமாக எண்ணி, அதை வீணிலே செலவழித்த லாகாது. ஒரு காசுபேணின், ஒரு காசுதேறும். தம்படி தம்படியாகச் சேர்ந்துதானே ரூபா ஆகும். பல துளி பெரு வெள்ளம அல்லவா? அன்றன்று இரண்டணா சம்பாதிப்பவன், தம்படி தம்படியாகச் சேர்த்துவந்தால், ஒரு வருஷத்தில அந்தச் சேர்மானம ஒரு ரூபா பதினைந்து பை யாகும். தினந்தோறும நாலணா சம்பாதிப்பவன், கால் காலணாவாகச் சேர்ப்பானானால், அவன் ஒரு வருஷத்தில ஐந்து ரூபா பதினோரணா மூனறுபை சேர்க்கலாமே. தினந்தினம அரை ரூபா சம்பாதிப்பவன, ஓர் அணா வீதமாகச் சேர்த்தால், ஒருவருஷத்தில இருபத்திரண்டு ரூபா பதின்மூன்றணா சேர்க்கலாம. 'ஆயிர மாகாணி அறுபத்திரண்டரை' எனகிறகணக்கின்படி, அதாவது ஆயிரநாளில், அதாவது சுமார் இரணடு வருஷம ஒன்பது மாதத்தில், அவன் அறுபத்திரண்டரை ரூபா சேர்க்கலாம. இங்ஙனம சேர்மானமாகிற தொகை வட்டி முதலியவற்றால விருத்தியாகிற பக்ஷத்தில், அவன் பத்துவருஷகாலத்தில முந்நூறு ரூபாவுக்குக் குறையாத முதறபொருள் உள்ளவனாகலாம.

தினமானம் அரை ரூபா சம்பாதிப்பவனுக்கு இது எவ்வளவு சிறந்த முதற்பொருள் தபாற் சாலைகளில பணஞ் சேர்க்கிற பாங்கி ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதில் நாலணா முதல எவ்வளவு வேண்டுமானாலும கட்டிக்கொண்டு வரலாம். மாதம் ஒன்றுக்கு ஐந்து ரூபாவுக்குக் காலணா வீதமாக வட்டி கிடைக்கும. ஐயாயிரம ரூபா வரையில அங்கே சேர்மானம் பண்ணலாம். இது ஏழைகளுக்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அவசரமான செலவு நேரிட்டாலும் அவசியமான தொகையை வாரத்துக் கொருமுறை வாங்கிக் கொள்ளலாம். வாரத்துக் கொருமுறை நாலணா கட்டிக் கொண்டு வந்தால், சுவலப வருமானமுள்ளவர்களும, ஒரு வருஷ காலத்தில், வட்டி நீங்கலாகப் பதின்மூன்று ரூபா சேர்க்கலாமே. மெய்தான்: இவ்விதம காலணா அரையணா வாகச் சில்லறை சில்லறையாகச் சேர்த்து, எக்காலத்திற் செலவராகிறது என்று நினைக்கலாகாது. கொஞ்சம் வருகிறபோதே பொருள் சேர்க்கிற வழக்கம் இல்லாவிட்டால், அதிகம வருகிறபோது அவ்வழககம் உண்டாகமாட்டாது. சீருஞ் செட்டுமாக வரவு செலவுகளை வரையறை செய்யும் குடித்தனப்பாங் கறியாது திடும்பிரவேசமாகச் செல்வம் பெற்ற வறிஞர்களுக்கு, அதை வைத்துப்படைக்க வழிதெரிகிறதில்லை. நிதியைக் கண்ட நித்திய தரித்திரர்கள் செய்கை, நகைபிழை நாடக மாகவே முடியும் ஆகையால், சிறிது சிறிதாகச் சேர்த்து வழக்கப் பட்டவர்களுக்கே பணத்தின் அருமை தெரியும். அவர்களிடம் திடுமபிர வேசமாக வந்த செல்வமும் சீரழியாது நல்வழிப்படும.

'பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய்க் குரங்காக முடிந்தது' போல், சிலர் பணஞ்சேர்க்கத் தொடங்கிப்பணப்பேய்களாக முடிகின்றனர். அங்கத்தைக் கட்டியும் சிலர் தங்கத்தைச் சேர்ப்பவர் ஆகின்றனர். சிலர் 'தாக்ஷணியம் தந நாசனம்' என்று கொண்டு, நிர்த்தாக்ஷணியராகி, பணமே பெண்டிர், பணமே மக்கள், பணமே உறவு, பணமே நட்பு, பணமே மற்றும் முற்றுமாகி, ஊணும் உறக்கமும் ஒழித்து தாமும் அநுபவியாமல், பிறரையும் அனுபவிக்கவொட்டாமல், உலோபிகளாகின்றனர். இவர்களிடத்தில் சேர்ந்த பணம், 'சமண சந்நியாசி கையில் அகப்பட்ட சீலைப்பேனும்,' 'நாய்பெற்றதெங்கம் பழமும்' ஆகும். அப்பொருள் அவரி

டம் இருப்பினென்? இராவிடினென்? பொருளைச் சேர்த்து வைத்தும,

உண்ணான் ஒளிநிறான் ஓங்கு புகழ்செய்யான்
துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான—கொன்னே
வழங்கான் பொருள்காத திருப்பானேல் அஆ
இழந்தானென் றெண்ணப் படும்.

இதற்கு 'உய்த்திட்டும் தேனீக் கரி'. இறுதியில பாவம் 'உணணாமல் தினனாமல ஊரமபல மானேனே' என்று ஏங் குமபடி நேரும. 'உணணாச் சொத்து மணணாய்ப் போகும'. மூவகை யாசையில் ஒன்ருன பணவாசையாகிய பேயைப் பரிஷகாரமாக ஒட்டிவிடுதல வேணடும். அப்பேய் கோட் பட்டார்க்கு உயவிலலை 'பணமெனன பாஷாணம'. எவரு மில்லாத காட்டில பணம பசிககாகுமா? அதை உரைத துக் குடித்தால் தாகந் தீருமா? அது போகிற பிராணனை மீட்டுக கொடுககுமா? செலவிடுதலொழியப் பணத்தா லாகும பயன் என்ன? செலவிட்டாலொழிய, அதனு லாகும் நன்மையைப் பெறுதல இலலையே. பணத்தைச் சோபபதெலலாம், எய்ப்பினில வைபபாகும் பொருட் டன்றி வேறிலலை. ஆபத்து ரக்ஷகம ஆகுமென்று சேர்தத நிக்ஷேப தனத்தை அதறகாககாமல பூசிப்பவர், தங்கள பணத்துக்குத தாங்களே அடிமைக ளாகிவிடுகின்றனர். இவர் செலவம் எவாக்கும் நன்றியில் செலவமே. அது 'நடுவூருள் நச்சுமரம் பழுத்தற்று'.

பொருளைச் சேர்த்துப் பெட்டியில் நிறைய வைத்துப் பார்ககவேணடும என்கிற அவாவுடன அதனைச் சேர்ததல் ஆகாது. ஏதாவது ஒரு தகுந்த நோககத்துடன் மாத்திரமே பொருளைச் சேர்ததல வேணடும. எதிர்பாராத சில செலவு கள் அபபோதைக்கப்போது நேரிடுவது உண்டு. அவை களின் பொருட்டு அவரவர்களுடைய வரவிறகும நிலைமைக் கும் ஏற்ப இயன்றவளவு சேர்த்துவைத்தல வேண்டும. கட்டோடு போனலை கனத்தோடு வரலாமென்கிற விதமாகச் செலவர்கள் வீட்டிற் பிளளைகளுககுப் பெண் கொளளு நிமித்தம வேணடிய அளவு சேர்பபது ஒன்று. முதுமைப பருவததில் வேணடிய சௌகரியஙகளுக்கு முட்டுப்படாம லிருபபதற்கு அவசியமான அளவு சேர்பபது ஒன்று. மக்

களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கவும் மணம் புரிவிக்கவும் அவர்களுக்கு வீடு வாயில் முதலிய சௌகரியங்களை ஏற்படுத்தவும் கொள்ளலான தொகையைச் சேர்ப்பது ஒன்று. வர்த்தக முதலியன செய்து மக்கள் உய்தற்குதவியாகும் மூலதனத்தைத் தேடி வைப்பது ஒன்று. தான் குடியிருக்கும் ஊரில் குறையான ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிப்பது உபகாரமாக இருக்குமென்று தோன்றினால், அதனை நிறைவேற்றுதற்கான முதற்பொருளைச் சேர்ப்பது ஒன்று. ஆயினும் அவ்வக்காலத்தில் தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் அத்யாவசியமான சௌகரியங்களைத் தேடிக்கொள்ளாமல் உலோபஞ்செய்து இதையெல்லாம் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றெண்ணிப் பணம் சேர்ப்பது குற்றம். பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி நல்லொழுக்கம் ஜீவிக்குமுபாயம் முதலியவைகளைக் கற்பிக்காமல் செல்வத்தை மாத்திரம் சேர்த்து வைப்பது சீக்கிரத்தில் சீரழிந்துபோகும் நெறியை அவர்களுக்குக் கற்பித்தலேயாம். நாற்ல் வாயன் தேடவும் ஊத்தை வாயன் உண்ணவுமா? இங்ஙனம் நாறல் வாயன் தேடி வைத்தால், நாளைக்கு எவனாவது கற்பூரவாயன் கைக்கொள்வான்.

பிறரிடத்தில் கூலிவேலை செய்து இடர்ப்பட்டுப் பிழைப்பவர்கள், தங்கள் வருமானத்தில் சிறிது நிலுவை பிடித்துச் சேர்த்துவந்தால், அச்சேர்மானத்தைக்கொண்டு தாங்கள் சில காலத்தில் சுவதந்திரராகித் தங்கள்மட்டிலே ஏதாவது ஒரு தொழில்முயற்சி செய்து ஜீவிக்கலாம். ஊதாரிகளான எசமானரிடத்தில் உத்தியோகம் செய்பவர் எத்தனை பேர், இங்ஙனம் சுவதந்தரர்களாகிவிட, அவ்வெசமானர் பரதந்தரராவதை நாம் காண்கிறோம். ‘என் வர்த்தகசாலையில் வேண்டுமளவுக்கு அதிகமாகவே இலேககர்களும் மற்ற ஆள்களும் இருத்தலால் உன்னை வைத்துக்கொள்ள அவசியமில்லை’ என்ற சாவகாரியின் வார்த்தையைக் கேட்டு மனம் புழுங்கித் தலைகுனிந்து திரும்பிச் செல்கையில், கீழே விழுந்துகிடந்த ஒரு குண்டூசியைக் கண்டு, சிறு துரும்பும் பல்லுக்குத்த உதவுமாகையால் இந்த ஊசியும் ஓர் ஆபத்துக்கு உதவுமென்று அதை யெடுத்துத் தனது உடையில் செருகிக்கொண்ட லப்பீட் என்பவன், அதுவே வியாஜமாக அந்தச் சாவகாரியிடம் வேலையிலமர்ந்து,

தனது உழைப்பினாலும் யோக்கியதையாலும் அவ்வர்த்தக சாலையில் மேன்மேலுயர்ந்து, தலைமை உத்தியோகஸ்தனாகி, கடைசியில்தான் சேர்த்துவந்த சேர்மானத்தின் உதவியால் வர்த்தகத்தில் பாகஸ்தனாய், அப்பால் தனியே ஒரு வர்த்தக சாலையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டு, இறந்துபோன சாவகாரியின் மைந்தனுக்கு நன்றியறிவுடனே பொருளுதவியும் செய்துவந்தான்.

'தானமது விரும்பு' 'தருமத்துக்குத் தாழ்ச்சி வராது.' 'தருமமே தலைகாக்கும்'. 'ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்.' 'ஈயாதார் வாழ்ந்தென்ன, இண்டஞ் செடி தழைத்தென்ன?' தொழில் செய்து சீவனம்பண்ணச் சக்தி யிருக்கவும் அது செய்யாத சோம்பேறிகளுக்கு யாதொருதவியும் செய்யலாகாது. குருடர் முடவர் முதலான அங்கவீனம் உள்ளவர்களுக்கு அவசியமான உதவிகளை இயன்றமட்டில் செய்யவேண்டும். 'பாத்திர மறிந்து பிச்சையிடு (கோத்திர மறிந்து பெண்ணைக் கொடு)'. ஒருவர் நமக்குச் செய்த நன்மைக்குப் பிரதியாக ஒரு நன்மை செய்வது உபகார மன்று. 'மாறிவார்க்கீதல் பொலிகட னென்னும் பெயர்த்து'. தன்னளவிலே முட்டுப் பாடுடையவன் தருமஞ்செய்வது இயலாது. 'தனக்குக் கண்டு தானம் வழங்கவேண்டும்'. தாய் தந்தையர் பொருளின்றி வருந்தாநிற்கத் தமயர்கள் ஏனையர்க்குத் தானஞ் செய்வது கிரமமாகாது. நம்முடைய உறவினரில் நொந்திருப்பார்க்கு உதவிசெய்யாமல் மற்றவர்க்கு உபகாரம் செய்வதும் பேதைமையே. 'செல்வர்க்கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்'. குடும்பச் செலவிற் குரியதுபோக, இங்ஙனம் உறவினர் முதலியோர்க்குச் செயக்கடவ கடப்பாடுகளைச் செய்து எஞ்சிய பொருள், வறியார்க்கு ஈதற்குரியது. 'பாழாய்ப் போகிறது பசுவின் வாயிலே' போவது நன்றே. பாழாய்ப் போகிறதைப் பசுவின் வாயிலிடுவது மாத்திரமே தரும மாகாது. தனது பதவிக்குரிய செலவுகளிலும், தனக்குரிய சௌகரியங்களிலும், அநாவசியமான சிலவற்றைக் குறைத்தாயினும் தான் கருதிய நன்மையை மனப்பூர்வமாய்ச் செய்வதே, தரும சிந்தையோடு செய்வதற்கு அறிகுறி.

நமது நூல்கள் வரையறுத்திருக்கும் தானவகை முப்பத்திரண்டில் சிலவற்றை, இக்காலத்தவர், ஏற்புடையன வாகக் கொள்ளார். அங்ஙனம் தள்ளுபடி ஆயின போக, ஏனையவற்றில் பல வெகுஜன நன்மைக்கு உரியனவே. ஏழைகள் தங்களளவில் தனித்தனியாகவும் பலர் கூடி ஒரு மிக்கவும், தேடிக்கொள்ளமுடியாத நன்மைகளைத் தேடுவதே, செல்வர்கள் செய்தற்குரிய சிறந்த தானம். செல்வர்களும் தங்களளவில் தனித்தனியாக இப்படிப்பட்ட தானங்களைச் செய்து முடிக்க இயலாவிட்டால், பல செல்வர்கள் ஒருங்கு கூடி அவற்றை நிறைவேற்றுவது உசிதம். கலவிச்சாலை ஸ்தாபித்தல், தரும வைத்தியசாலை ஏற்படுத்தல், அநாத பிள்ளைகளைக் கல்வியுங் கைத்தொழிலுங் கற்பித்து வளர்த்துவிடுதல், திக்கற்ற விதவைகளுக்கு அன்னவஸ்திரங் கொடுத்தல், ஏழைகள் தீயொழுக்கத்தை விட்டு நல்வழியில் நடப்பதற்கான உபாயங்களைத் தேடுதல் என்பன போன்றனவே, இலக்ஷாதிகாரிகளும் கோடீசுவர்களும் மேற்கொண்டு செய்யத்தக்க தருமங்கள்.

பொம்பாயில் வசிக்கும் பாரசீகர்களில் மிகவும் எளிய குடியில் பிறந்த ஜம் ஸெட்ஜீ ஜிஜிபாய் என்பவர், தமக்குக் கிடைத்த இரண்டு வெறுமையான குப்பிகளையே முதற்பொருளாகக்கொண்டு, குப்பி வியாபாரம் செய்து, குபேர சம்பத்துடையவராயினர். மூன்று பிள்ளைகளும் ஒரு பெண்ணும் பெற்றவராயினும் இவர் வெளிப்படையாகச் செய்த தானதருமங்கள் மாத்திரம் கோடி ரூபாவுக்கு மேற்பட்டன. ஏழை பேழைகளுக்கு இவர் நேரிற்செய்த சாதாரண தருமங்களுக்கு இவ்வளவென்று கணக்கில்லை: கலவிச்சாலைகளைக் கட்டுவதும், அவை நன்கு நடத்தற்கான மூலதனத்தைக் கொடுப்பதும், தேவாலயங்களைப் பிரதிஷ்டை செய்து திரவிய சகாயஞ் செய்வதும், தரும வைத்தியசாலை தருமசத்திர முதலியவற்றைக் கட்டிப் பரிபாலிப்பதும், புதிய பாதைகளை ஏற்படுத்துவதும், பாலம் கட்டுவிப்பதும், ஏரி குளங்களை வெட்டுவிப்பதும், ஆகிய பலவித தருமங்களைச் செய்தனர். இந்தியாவில் மாத்திரமேயன்றி, இதரமான தேச தேசாந்தரங்களிலும், தீவு தீவாந்தரங்களிலும், குடிகளின் கஷ்ட நஷ்டங்களைத் தீர்க்கவும், அமிதமான திரவிய சகாயம் செய்துவந்தனர்.

இவருடைய மனைவியாரும், இவற்றுக்கெல்லாம் இணங்கியிருந்ததுமன்றி, தம்முடைய செல்வத்திலே சில பொது நன்மையான தருமங்களைச் செய்தனராம். காஞ்சீபுரம் பச்சையப்ப வள்ளலும், பி.டி லி. செங்கல்வராய நாயகரும், தேவாலயம், தரும சத்திரம், கலவிச்சாலை, அநாதபிள்ளைகள் பாடசாலை முதலியவைகளுக்கான சாசனங்களை எழுதிவைத்து, என்றுமழியாது நின்று நிலவுதலான புகழுடமையை எய்தினர். இங்கலண்டிலும் அமெரிக்காவிலும் சில தர்மிஷ்டர்கள் செய்துள்ள தானங்கள் புகழி லடங்குவன வல்ல.

தானங் கொடுப்பவர் இலையாயின் தானம் ஏற்பவரும் இலராவர். தானம் ஏற்பவர் இலராயின தானம் கொடுப்பவரும் இலராவர். ஆயினும் உலகியல் அங்ஙனம் நடத்தல் இல்லை. 'அச்சையிலும் உண்டு பிச்சைக்காரன்.' 'அளகாபுரியிலும் விறகுதலையன் உண்டு.' "யாதும், கொள்வாரிலாமைக் கொடுப்பார்களுமில்லை மாதோ" என்றும், "என்று மில்லாதனவு மிரவே" என்றும் கூறுவன வெல்லாம உயர்வு நவிற்சியணியே. கடப்பாடான ஒப்புரவுகளை ஏற்றுக்கொள்வது இகழ்ச்சியாகாது. வறுமையால் 'ஏற்பதிகழ்ச்சியே' ஆயினும், எவரும கசக்கி மோருதலாகாது. 'புண்ணியத்துக் குழுதமாடடைப் பல்லைப் பிடித்துப் பதமபார்த்த' லாகாது. கொடுப்பவர் திருப்தியாகக் கொடுத்ததை, ஏற்றுக்கொள்பவரும் அகமலர்ச்சி முக மலர்ச்சியோடு வந்தன பூர்வமாக ஏற்றுககொள்ளவேண்டும். எதிர்பார்த்த அளவு கிடைக்கவில்லையே யென்று வருந்தலும அருவருத்தலும மடமை.

விசேஷ செலவத்தால் இன்பமும் அஃதில்லாமையால் துன்பமும உண்டாகும் என்பதில்லை. எவவளவு இருந்தும் அவா அடங்காதவர்கள் எளியரே. வருந்தித் தேடியது சிறிது பொருளேயாயினும், அதனாலாககூடிய சௌகரியங்களைத் தேடிக்கொண்டு திருப்தியாக அமைந்திருப்பவர்களே, அஷ்டைசுவரியம் பெற்றவர்கள். 'போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யு மருந்து.'

நட்பு

சிங்கம் புலி முதலிய சில வனவிலங்குகளே தனித்துறைவன. பலர் ஒருமிக்க வாழ்வதே மானுடவியற்கை. ஆன்ம விசாரம் செய்யும் யோகியர்க்கே ஏகாந்தம் இனியதாகும். ஏனை விசாரம் செய்வாரும் ஒருசார் ஏகாந்தத்தை நாடுவர். மனிதரோடு மனிதர் கூடிவாழ்வதே மானுட வியற்கையாயினும், அன்பிலாவிடத்து அவ்வாழ்க்கையாற் பயனில்லை. நல்லாரோடு நட்புக்கொள்ளும் இயல்பிலான் தனித்தியங்கும் வனவிலங்கனையான். பலர் தம்மிடை அன்புடையராதல் கூடும். பலரும் தம்மிடை நட்புக் கோடல் இயலாது. ஒருவனைப் பல்லர் அறிந்திருத்தல் கூடும். அவரெல்லாம் அவனுக்கு அறிமுகமானவர்களே யன்றி நண்பினரல்லர். தாம் அவர் என்னும் வேற்றுமை யில்லாத இருவரிடத்தே இயைவதாகும் நட்பென்பது. '(ஆருமற்றதே தாரம்:) ஊரி லொருவனே தோழன்.'

ஒருவரோ டொருவர் நட்பாதற்குக் காரணமாவன ;— அவர் ஒரு தேயத்தராதலும், பலகாற் கண்டும் சொல்லாடியும் மருவுதலும், ஒத்த வுணர்ச்சிய ராதலுமாம். இவற்றுள் உணர்ச்சியொத்தலே சிறப்புடைத்து. தாம் அவர் என்னும் வேற்றுமை யின்றி உணர்ச்சியொத்த இருவர் நட்பே உள்ளும் புறமும் ஒத்ததாம்.

> முகநக நட்பது நட்பன்று. நெஞ்சத்
> தகநக நட்பது நட்பு.

இவர் ஒருவரை யொருவர்

> இனையர் இவரெமக் கின்னம்யாம் என்று
> புனையினும் புல்லென்னு நட்பு.

நன்னட்பால் உளதாகும் இன்பமும் தீநட்பால் உளதாகும் துன்பமும்

> நுண்ணுணர்வி னாரொடு கூடி நுகர்வுடைமை
> விண்ணுலகே யொக்கும் விழைவிற்றால்— நுண்ணூல்
> உணர்வில ராகிய ஊதிய மில்லாப்
> புணர்தல் நிரயத்துள் ஒன்று

என்றவாறும். நன்னட்பால் உளதாகும் இன்பம்

நவிறொறு நூனயம் போலும் பயிறொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு

என்றபடி, ஒருகாலைக் கொருகால மிருவதாகும். 'சற்சன ருறவு சர்க்கரைப் பாகு.'

கனைகடல் தணசேர்ப்ப! கற்றறிந்தார் கேண்மை
நுனியிற் கருமபுதின் றற்றே.—நுனிநீக்கித
தூரிற்றின் றன்ன தகைததரோ பண்பிலா
ஈரமி லாளர் தொடர்பு.

தீநட்பால் உளதாகும் இன்பம் ஒருகாலைக் கொருகால் குறைவதாகும். நனனட்பு நாட்குநாள் வளருமः தீநட்பு நாட்குநாள் தேய்த லாகும.

நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர பேதையார் நட்பு.

இங்ஙன மிருததலின் இணககமறிந திணங்குதல் வேண்டும். ஆயினும நன்னட்புக் குரியாரை அறிவது திரிபுடைத்து.

இற்பிறப் பெண்ணி இடைதிரியார் என்பதோர்
நற்புடைக் கொண்டமை யல்லது,—பொற்கேழ்
புனலொழுகப் புள்ளிரியும் பூங்குன்ற நாட!
மனமறியப் பட்டதொன் றன்று.

ஆகவே,

குணனும் குடிமையும் குற்றமும் குன்றா
இனனும் அறிந்தியாகக நட்பு.

எனெனின்,

நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை. நட்டபின்
வீடில்லை நட்பாள் பவர்கது.

அங்ஙனஞ் செய்வதில்,

குடிப்பிறந்து தன்கண் பழிநாணு வானைக்
கொடுததும் கொளல்வேண்டும் நட்பு.

நட்பியல் பிலலாரை எவ்வாற்றானும் ஒழித்தல வேண்டும். 'பாம்புக்குப் பால வார்த்தாலும் படுவிஷததையே கொடுக்கும்.' ஆயினும், பாம்பின்விஷம் பல்லளவே யாகும்: துற்சன ருக்கோ அங்கமுழுதும் விடமேயாம். ஆதலின் 'துஷ்டரைக் கண்டால் தூர விலகு.'

> மருவுக மாசற்றார் கேண்மை, ஒன்றீத்தும்
> ஒருவுக ஒப்பிலார் நட்பு.

யானைக்கு எல்லா நன்மைகளையும் செய்யும் பாகன், ஒரு குற்றம் செய்வானாயின், அது, அவன் செய்த நன்மை அவ்வளவையும் மறந்து, குற்றம் ஒன்றனையே நினைவில் வைத்திருந்து, அற்றம் பார்த்து அவனைக் கொல்லும். அங்ஙனமின்றி, நாயானது, தனக்கு அன்ன மிட்டவன் தன்னைக் கொல்லவரினும், அவன் செய்த நன்றியையே பாராட்டி, அவனைக் கண்டு வாலைக் குழைக்கும்.

> யானை யனையவர் நண்பொரீஇ நாயனையார்
> கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்.

தீயினத்தால் வரும் குற்றம் ஸஹவாஸ தோஷம் எனப்படும். நண்பனுக்கு நண்பன் பரிசனவேதி.

> நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்
> கினத்தியல்ப தாகும் அறிவு.

அவரவருக்கு இயல்பில உள்ள குணம் இயற்கை வாசனை என்றும், ஸஹவாஸத்தால் உண்டாகும் குணம் சேர்க்கை வாசனை என்றும் சொல்லப்படும். அவரவருடைய குண தோஷங்களை அவரவருடைய ஸஹவாஸத்தால் அறிதலாகும். ஒருவனை அறிய அவன் நண்பனே உரையாணி. அவரவர் தேடிக்கொள்ளும் நட்பும் அவரவர் இயற்கைக்கேற்றதாகவே இருக்கும். 'சிற்றெறும்பைச் சிற்றெறும்பும் கட்டெறும்பைக் கட்டெறும்பும் தேடும்.' 'சனத்தோடு சனஞ் சேரும்; சந்தனத்தோடு கர்ப்பூரஞ்சேரும்.' கிரீஸ் தேசத்திலிருந்த டையொனிஸியஸ் என்னும் கொடியோன் ப்ளேடோ என்னும் பெரியோரைத் தன்னிடம் அழைத்துவர ஆள் விடுத்தபோது, அவர் 'அறம் மறத்தினிடம் பொருந்துதலின்று. டையொனிஸியஸ் இடத்தில் ப்ளேடோ செல்வது தகாது' என மறுமொழி கூறிவிட்டனராம். 'தாட்டோட்டக்காரனைக் கூடுவதிலும் தனியே இருப்பது நலம்.' நல்லோர் தீயோரை நாடார்: அவரை அணுகவும் அஞ்சுவர். இனம் தீதெனினும் நல்லறிவாளர் தம்மளவில் மனந்திரியார். இவரோடு மருவிய தீயினத்தர் பூவோடு சேர்ந்த நார்போல மணம்பெறுவர். 'அறிவுடையாரை அடுத்தால் போதும்.'

இளைஞர் இனத்தை இளைஞர் நாடுவது இயற்கை. நல்லொழுக்கம் இல்லாத இளைஞரிடத்தில் பாவம் குடிகொள்ளும்; நன்மை யாதொன்றும் இருப்பதில்லை. அவர்களோடு கூடின இளைஞர் அக்கூட்டுறவின் பலனைப் பெறுதொழியார். ஒட்டி வியாதிக்கும் உய்தலாம்; தீ நட்புக்கொண்டவர்க்கு உய்வில்லை. 'அல்ப ஸஹவாஸம ப்ராண ஸங்கடம்.' 'நல்லிணக்கமல்ல தல்லறபடுதநும்.' தனிகரான இளைஞரோடு வறியரான இளைஞர் நட்புக்கொள்ளின், இச்சகம் பேசும் இழிந்த வழக்கம் மேலிடுவதாகும். இளமையிற் பழக்கம் இடுகாடுமட்டில: அப்பால அதனைக் கடியலாகாது. ஆகையால பிள்ளைகளை இணக்கமறிந் திணக்குதலே பெற்ரேர் மேற்கொள்ளத்தக்க முதன்மையான பால சிக்ஷை. இளைஞர் இணக்கமறிந திணங்காவிடத்து, உவாத்தியான், பஞ்சதந்திரத்தில தான் மித்திரபேதம வல்லனாய், பிள்ளைகளை இரண்டாவது தந்திரததில் நன்கு பயிற்றல வேண்டும். இது செய்யகில்லாதவன் உவாத்திமைத் தொழிற்கு அருகன் ஆகான்.

ஒருவர் நமது நட்பை நாடியவிடத்து, நாம் யாதேனும் ஒரு தீககருமத்தில் அடியிடுவதாகப் போக்குக்காட்டுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்கையில் எவ்வாற்ருனுயினும் அவர் அதினின்றும் நம்மை விலக்க முயலகின்றனரா இலரா என்பதை யூகித்தறிக. இதனுல் அவர் யாதொரு சுயநன்மையை நாடியே நமது நட்பை விரும்பினவரா அல்லரா என்பது புலப்படும். பிறகு, வெளியிட்டவிடத்தும் தீங்கு விளைதலில்லாத சில அந்தரங்க காரியங்களை அவரிடம் உணர்த்தி, அவற்றை அவர் வெளியிடுவதையும் இடாமையையும் அயலவரால் அறிந்து கொள்க. இன்னோரன்ன ஆராய்ச்சிகளே நட்பியல்புடையாரை அறிந்து கொள்வதற்கான உபாயங்கள். இஃதன்றியும், 'ஆபத்திலே அறியலாம் அருமை சிநேகிதனை.' தனக்கென்று வைத்து யாதொரு பயனையும் விரும்பாமல் நட்புக் கொள்பவன் உத்தமன்.

ஒன்றும் பெறுத விலரெனினும் உற்ற பெருஞ்செல் வத்தினர்பால்
சென்று கொளுநட் புடையரெனத் தேயஞ் சொலற்கே சிலர்சூழ்வார்.

இங்ஙனம் நட்பவன் மத்திமன். யாதொரு பயனை விருமபி அதன்பொருட்டே நட்பவன் அதமனுவான்.

கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையர். ஏனை
இடையாயார் தெங்கி னனையர்.—தலையாயார்
எண்ணரும் பெண்ணைபோன் றிட்டஞான் றிட்டதே
தொன்மை யுடையார் தொடர்பு

இதனாலும நட்பினர் திறம் இனிது விளங்கும்.

உண்மை நண்பர்கள் கருமமாயின செய்யுங்கால், நட்புரிமையாலே கேளாது செய்தலும, கெடும்வகை செய்தலும் தமக்கு வேண்டியன தாமே கோடலும உண்டு. இங்ஙனம்

அழிவந்த செய்யினும் அன்பறார், அன்பின்
வழிவந்த கேண்மை யவர்.

அன்றியும,

இறப்பவே தீய செயினுந்தன் னட்டார்
பொறுத்தல் தகுவதொன் றன்றோ ?—நிறகோங்
குருவவண் டார்க்கும் உயர்வரை நாட !
ஒருவர் பொறையிருவர் நட்பு.

பொறுமை யின்றிப பகைகொள்வதும் மீண்டும் கூடுவதும ஆகின்ற நட்பு, நட்பினருடைய பெருமைக்குக் குறைவாகும். அந்நட்பிற்குத் திட்பமிலலை.

வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நட்டக்கால்
தேற்றா வொழுக்கம் ஒருவன்கண் உண்டாயின்.
ஆற்றுந் துணையும் பொறுக்க. பொறானாயின்,
தூற்றாதே தூர விடல்.

மேலும,

இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல், அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்.

வேற்றுமை யின்றி நண்பரது இன்ப துன்பங்களைத் தமவாகக கொள்ளும உணர்ச்சியொத்த உண்மை நண்பினாககுத் தமது நட்பால விளையும் நன்மைகள் பலவுள. அவற்றுட் சில வருமாறு :—

சீரியார் கேண்மை சிறந்த சிறப்பிற்றாய்
மாரிபோன் மாண்ட பயத்ததாம்.

இன்ப துன்பங்கள் மனத்தில அடைபட்டுக் கிடப்பதும ஒரு பிணியாம. 'மனக்கவலை பலக்குறைவு.' நீரடைப்பு முதலிய பிணிகட்கு ஆயுள்வேதியர் பரிகாரம் கூறுவர். 'மனநோய்க்கு மருந்திலலை.' மனத்தில் அடைபட்டிருக்கும் இனப துன்பங்களை வெளிபபடுப்பதே மனநோய்க்கு பரமௌஷதம் ஆயினும் அடைபட்டிருக்கும் இன்ப துன்பங்களை மனத்தினின்றும் வெளியிடுதற்கு ஒரு போக்கு வீடு வேண்டும. அஙஙனம போக்குவீ டாகின்றவன நண்பனே. உண்மை நண்பனிடத்தில உளளத்திலுள்ளதை உரைத்துக்கொள்வதனால நன்மைகள் இரண்டு உளவாம். துனபம பாதியாம். உவகை ஒன்றிரண்டாம. உணமை நண்பனே, தாயப்பொருட்கு வழங்கிடாமல, தானுகவே துன்பத்தைச் சமமாகப பங்கிட்டுக்கொள்ளும் பங்காளி: உள்ளக்கவலையை ஏறறுககொள்ளும சுமைதாஙகி. உலகில் 'ஒன்றிரணடாம வாணிகமில்லை' உண்மை நண்பனே ஒருவகையை இரண்டாக்கவலல வணிகன்: அஷ்டசித்தியி லும அடஙகாத இவ்வறபுதத்தைச் செய்ய வலல சித்தன். இதுபறறியே யன்றே, வேந்தர் முதலியோர் சிலா, சிலரை மிக மேமபட்ட பதவியில வைத்துத் தம்மோடு ஒப்பக கொள்வது. துரியோதனன், சூதன் மகனை நட்புககொண்டு அஙகதேசததுக்கு அதிபதி யாக்கினுன். நந்தியென்னும் தொண்டைமான, ஒரு கம்பியனை அமைச்சனுக அமைத்துக் கொண்டான். பிசிராநதை என்னும புலவர் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு உயிர்போன்ற நட்பினராதல, தமிழில பிர சித்தம இன்னோரன்ன வரலாறுகள் உரோமசரிதத்தில பல வுள. மனைவி மக்கள் முதலிய தொடர்புடையார் உளராக வும், அன்னோர் இங்ஙனம் செய்தற்குக காரணம, நட்பா லுளதாகும நன்மை, சுற்றத தொடர்புகளால் உளதாவ திலலை யென்பதே. 'நல்வினத்திலும் நட்பு வலிது.' 'உற்ற சினேகன் உயிருக்கு அமிர்தம.'

முன்னும் பின்னுமாகச் சிந்தித்தும் தெளிவடையாமல் மலங்கிக் கலங்கியிருககும பல எண்ணங்கள் மனதில் நிறைந்த ஒருவன் அவற்றைப் பிறரிடம் வெளியிட்டால், அவனுடைய அறிவு தெளிவடைந்து நுட்பம் பெறும். அங் ஙனம வெளியிடுங்கால, ஒவ்வோ ரெண்ணமும ஒழுங்கா கப் புறப்படும. எண்ணங்களை வார்த்தையில் அமைத்து

உரைக்கும்போது, அவற்றின் நோக்கம் நன்கு புலப்படும். வெளியிடாமல் ஒருநாள் முழுவதும் ஓயாமல் சிந்தித்தவிடத்தும், அவை ஒழுங்காக உருப்படுவதில்லை. அரை நாழிகை நேரமாயினும் அவற்றை ஒருவனிடத்தில் உரைக்கப்புகுந்தால், அறிவு தெளிவாக விளக்கமாகின்றது. கல்லானது தன்னளவில் கருக்கிலதேயாயினும், அதனிடம் தீட்டிய கத்தி கருக்கடையுமாறு போல, ஒருவன் தன்னளவில் மந்தனே யாயினும், அவனிடம் உரைத்துக்கொண்ட எண்ணங்கள் ஒழுங்காக உருவடையும். இங்ஙனம் நட்பினரால் மாத்திரமே உளதாவதொன்றன்று. நமது எண்ணங்களை, எவரும் இல்லையாயின், மனத்தில் அலையவிடாமல், ஒரு கல்லுருவினிடத்திலாயினும், ஒரு புலவுருவினிடத்திலாயினும், உரைத்துக்கொள்வதே உத்தமம். நட்பினரிடத்தில் உரைத்துக்கொள்வது உத்தமோத்தமம். சித்திரப் பட்டாடைகளைச் சிப்பமாகக் கட்டிவைத்தால், அவற்றின் சீர் சிறப்புக்கள் விளங்கமாட்டா: விரித்துவைப்பின், கண்ட மாத்திரத்தில், அவற்றின் அருமை நன்கு விளங்கும். வெளியிடாத எண்ணங்கள், சிப்பமாகக் கட்டிவைத்த சித்திரத் துணிகளே.

நண்பனே எதற்கும் ஏற்றபெற்றி சூழ்ச்சிசொல்லுதற்கு உரியவன். தன் தொழிலைக் குறித்து ஒருவன் தானே சூழ்ந்திடல், தன்னைப் புகழ்ந்து முகமனுரைப்பா னொருவனிடத்தில் சூழ்ச்சிசெய்வதை ஒக்கும். ஒருவனுக்கு நண்பன் உரைக்கலான சூழ்ச்சி இருவகைத்து. ஒன்று ஒழுக்கத்தை நோக்கியது: மற்றொன்று காரியசித்தியைக் கருதியது. தனது ஒழுக்கம் தவறியவிடத்து அத்தவற்றினை நீக்கித் தன்னை ஒழுக்கத்தில் உய்க்கத் தக்கவன் நண்பனே. ஒருவன் தன் தவறுகளைத் தானே குறித்தறிந்து அவற்றைத் திருத்திக்கொள்வது வெறுப்புத் தரலான அதம பரிகாரமாகும். அங்ஙனம் திருத்திக்கொள்ளும் பொருட்டு நன்னெறி விளக்கும் நீதிநூல்களை ஓதுவதும் மந்தமான பரிகாரமே. ஏனையரிடத்திற் கண்ட தவறுகளின் உதவியால் ஒருவன் தனது தவறுகளைத் திருத்திக்கொள்வது, தனது சுற்றுச் சார்புகளோடு பொருந்துவதில்லை யாகக்கூடும். நண்பன் உரைக்கும் கழற்றுரையே உத்தம பரிகாரமாகும். கழறியுரைக்கும் நண்பன் இன்மையால், உன்னத பதவியி

ளுள்ளார் சிலர், பெருந்தவறிழைத்துச் சீருஞ் செல்வமும் இழந்து இடர்படுவது பிரத்தியக்ஷம. இவர்கள் கண்ணடியிற் கண்ட தங்கள் உருவை உடனே மறப்பவரை ஒப்பர்.

காரியசித்திக்கும நண்பனுடைய சூழ்ச்சி இன்றியமையாதது. 'கணக்கன் கணககறிவான் தன் கணக்கைத தானறியான்.' எல்லாப் பொருள்களேயும் கண்டறிகின்ற கண், தன்னைத் தான் காண்பதில்லை. 'கண்ணின் குற்றம் கண்ணுக்குத் தெரியுமா?' தன் கருமததின் குறறநற்றங்கள் ஒருவனுக்குத் தோன்ரு. 'தீவட்டிக்காரனுக்குக கண தெரியாது.' ஆகையால, தான் தொடங்கும கருமம சித்தியாதற் பொருட்டு, ஒருவன் தனது நண்பனுடன் உசாவுதல் ஒருதலை.

சிலர் ஒரு தொழிலினிமித்தம ஒருவனிடத்தும, மற்ருென்றினிமித்தம மற்ருெருவனிடததும சூழ்வர். இதனுல இருவகைத் தீமை விளேயும. உண்மையான நணபனல்லாதவன், தான் கருதியிருக்கும் சில கருமஙகளுக்குச் சாதகமாகும் விதமாய்ச் சூழ்ச்சி கூறுவதலலது, சூழ்ச்சி கேட்டவனுக்கே நன்மை விளேயுமாறு கூறுவது அரிது. தனது உடற்கூறு அறியாத மருததுவன் கொடுக்கும மருநதால, அதற்குரிய நோய் நீஙகியும, உள்ளடங்கியிருந்த வேறுநோய் மேலெழுவதாகி, உயிர்க்கிறுதி விளேவதும் உண்டு. அங்ஙனமே தனது சுற்றுச் சார்புகளை நன்குணராத ஒருவர் கூறும் சூழ்ச்சி, நற்சிந்தையுடன் பொருநதியதாயினும, அதனுல் ஒரு கூறு நன்மை உண்டாகியும், வேறு எதிர்பாராத தீமையால தன் கருமம் சிதைதலும கூடும. ஒருவனுடைய கருமங்கள் அனைத்தையும் உள்ளபடி நன்கறிந்த உண்மை நண்பன் கூறும் சூழச்சியால், ஏனைக் கருமங்களும் பழுதுருது, கருதிய கருமமும கடைபோவதாகும். அவ்வக கருமத்தின் தொழிற்றிறங்களைத் தேரவுணர்நதவரான பலரிடம் சூழ்ச்சி கேட்பினும, அவர் உரைப்பனவற்றில் தன் கருமததுக்கு ஆவதை அறிந்து கொள்ள வலலவன் நண்பனிடத்தில் மாத்திரமே சூழ்தல் வேண்டும் என்கிற நியதியில்லை. தனக்கு ஆனவற்றைத் தானே உய்த்தறியும் ஆற்றலில்லாதவன், தனது கருமங்களேயும் சுற்றுச் சார்புகளையும் முற்றும் நன்குணர்ந்த நண்பனிடத்தே சூழ்தல் வேண்டும்.

தன் திறங்களை ஒருவன் பிறரிடம அறிவிக்கத்தக்க சந்தர்பபம நேர்தலாகும. அப்போது அவற்றைத் தானே எடுத்துரைபபது தற்புகழச்சியாகக் கொள்ளவுமபடும. தன் காலைத் தானே குமபிட்டுக் கொள்ளலாமா? தானே தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளுதல தகுதியன்று. பிறரிடத்தில ஒன்றை விணணபபித்துககொள்வதும, ஒரு பொருளை இரநதுகொள்வதும், ஒருவன் தானே செய்வது தகுதியாகக் காணப்படாது. தன்னளவிலே நாணுதலும கூசுதலுமான இவறறை நணபன் செய்வது பொருந்தும மைந்தனிடத்தில தந்தை முறையாகவும, தந்தையிடத்தில மைந்தன முறையாகவும், தமமுனிடததில தம்பி முறையாகவும, தமபியிடத்தில தம்முன் முறையாகவுமன்றி ஒருவன வேறு முறையாக ஒன்றுரைத்தலும் செயதலும ஆகா. பகைவனிடத்தும பகை பாராட்டாமல தன் பெருமைக் கேற்றவாறு ஒன்றுரைத்தலும செய்தலும ஆகா. தான் உததியோகிக்கும் உத்தியோக நிலைமையில, தான் கருதிய சில பொது நன்மைகளை, அவ்வுத்தியோகத்துக்குப பாதகமின்றி, ஒருவன் தானே செய்ய இயலாத சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. நணபனையின், அவ்வததிறததுக் கியைந்தவாறு உரைத்தும செய்தும, தனது எணணஙகளை அநுகூலமாக முடித்தல கூடும. மககளுக்கு மணமபுரிதல, பொருளைப் பங்கிடுதல, கருதிய கருமமுடித்தல முதலியவற்றைத் தாமவிருமபியவாறு நிறைவுறுத்து முன்னரே, பலா ஆயுளின் எல்லையைக்கடநது விடுகின்றனா. ஆயினும, உண்மைநண்பன் ஒருவன் உளனாயின், தன் விருப்ப மெலலாவற்றையும, தான் விருமபியவிதமே, அவன் தலைக்கட்டுவான் எனக் கடைப்பிடித்திருக்கலாம். இங்ஙனம நணபனாலன்றி, ஒருவன் தானே செய்துகொள்ளலாகாத கருமங்கள், எத்தனையோ உள்ளன. எக்காலததும் எக்கருமத்திலும உதவிசெய்யத் தக்கவன் நணபனே.

> நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனின் கொட்பின்றி
> ஒல்லும்வாய் ஊன்று நிலை

தாமவரென்னும் வேற்றுமை யின்மையால், உண்மை நணபராற பெறலான இவ்வகை நன்மைகட்குக் கஙகுகரை யிலலை. இதனைப பலபடப பாரித்தல் வேண்டா. ஒரு காரியத்தை முடிக்ககில்லாதவன், உண்மை நண்பன் இல்லாவிடத்து, அதனை அகாரிய மென்றே விட்டொழிதற் பாலன்.

நட்பினர் இருவருள் ஒருவன், உயர்குலமமதை உத்தியோகமமதை வித்தியாமமதை திரவியமமதை முதலியன கொள்வானாயின், அவ்விருவரது நட்பின் திண்மை, நாட்கு நாள் நெகிழ்ச்சி அடைவதாகும். ஜீவனோபாய நிமித்தமாக நட்பினர் வேறுவேறு தேயத்தராதலாலும், கட்சி வேறுபாடு சமயத்துவேஷம் முதலியவற்றாலும், சில சமயங்களில் சினேகத்துக்குப் பங்கம் வருதலும் உண்டு. சத்தியந் தவறுதல், சந்தேகாஸ்பதமான காரியஞ்செய்தல், சுயநலம் பாராட்டுதல், நயவஞ்சகம், முரட்டாட்டம், விசுவாச காதகம் முதலியனவும் நட்பைக் கெடுத்தற்கான காரணங்கள். பொறாமை கொண்டும், சுயகாரிய சித்தியை நாடியும், சிலர் கோள் சொல்லியும் புறங்கூறியும், நட்பினரிருவரிடையே மித்திரபேதம் செய்வதுண்டு. இங்ஙனம் சிநேக பங்கமாகின்றவைகளை எச்சரிக்கையாக ஓம்புதல் வேண்டும்.

நண்பன் தீயொழுக்கத்திற் புகவிடத்து அதற்கு அநுகூலித்தலும், நண்பனுக்கு உவகையுண்டாகும் பொருட்டுக் குற்றமான காரியங்களையும் கௌரவஹீனமான காரியங்களையும் செய்வதும், தனக்கு உவகையுண்டாகும்பொருட்டு நண்பனை அவ்விதமான காரியங்களைச் செய்விப்பதும் இன்றி, ஒவ்வொருவனும் தன்தன் மரியாதையைத் தான்தான் காத்துக் கொள்ளவேண்டும். உண்மையான நண்பரென்று தேர்ந்து கொண்டவரிடம், அடிக்கடி ஐயங்கொள்ளுதல் இன்றி, முழு நம்பிக்கை வைத்தல் வேண்டும். 'வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான், தினை விதைத்தவன் தினை யறுப்பான்.' வைஷம்யம் பாராட்டுகின்றவன் வைஷம்யம் பெறுவான். மைத்திரம் பாராட்டுவோன் மைத்திரம் பெறுவான். மானைக் காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோலே, நட்பைக் காட்டியே நட்பைப் பெறுதல் வேண்டும். நிறைக்கு நிறையாகக் கொள்வதல்லது, நட்பென்பது, கொடுப்பது குறையும் கொள்வது மிகையுமான வாணிகப்பொருளன்று. நண்பனுக்கு நண்பன் கண்ணாடி. நண்பனும் நண்பனும் பிம்பப் பிரதிபிம்பங்கள். பிரதிபிம்பத்திலுள்ள தோஷம் கண்ணாடியாலுமாம், பிம்பத்தாலுமாம்.

சாதுரியம்

I

மனிதருடைய காரியசித்திக்குக் காரணம் சாமர்த்தியம். சாதாரண சாமர்த்தியத்தால் மாத்திரமே காரியங்கள் சித்தியாவது துர்லபம். இடம் காலம் முதலியவற்றிற்கேற்ற சாமர்த்யத்தால் காரியசித்தி சுலபமாகும். இங்ஙனம் சமயோசிதமான சாமர்த்தியமே சாதுரியம் என்பது. கெண்டையைப் போட்டு வராலை இழுப்பதும், காற்றுள்ள போது தூற்றிக்கொள்வதும், சாதுரியமே. கல்லைக் குத்துவானேன் கை நோகிறதென் றழுவானேனென்று சும்மா இருப்பதும், மௌனம் கலககாஸ்தி யென்று சில சமயங்களில் பேசாமலிருப்பதும், சாதுரியமே.

> "கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து; மற்றதன்
> குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து"

என்றது இதுவே.

> "வினையால் வினையாக்கிக் கோடல், நனைகவுள்
> யானையால் யானையாத் தற்று"

என்றபடி, கம்புக்குக் களைவெட்ட அழைத்துக்கொண்டு போய்த் தம்பிக்குப் பெண்கொள்ள முடிவுசெய்ததும் சாதுரியமே யன்றோ! இவ்விதமான சாதுரியம் லௌகிக சித்திக்கு இன்றியமையாதது. இது சிலருக்கு இயற்கையில் அமைந்திருக்கும். சமயோசிதமான சாமர்த்தியமாகையால் இதற்குப் பொதுவிதி இல்லை. ஆயினும் சில உபாயங்களை அறிந்திருப்பது உபயோகமாகும்.

எல்லா ரியல்புகளும் அறிந்து ஒவ்வொருவ ரிடத்தும் மேதை மரியாதை தவறாமல் உபசாரமாக ஒத்து நடப்பது கஷ்டமல்ல. அதனால் நஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை; எல்லாருக்கும் மகிழ்ச்சியே உண்டாகும். பணத்தால் விளையாத பல நன்மைகள் இதனால் விளையும். இங்ஙனம் எல்லாருக்கும் மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படி நடப்பதை இளமையிலேயே பழ

கிக்கொள்ளல் வேண்டும். வயதேறினபிறகு இந்த வழக்கம் உண்டாவது ஏகதேசம். வேறு விசேஷ திறமை இல்லாத வர் அநேகர் இவ்வித ஆசார உபசாரங்களால் லௌகிக சித்தி அடைகின்றனர். இவைகளை அநுசரிக்காதவர்கள், மிக்க திறமை வாய்ந்திருந்தும், வீணாக விரோதிகள் ஏற் பட்டு இடர்ப்படுவாராகின்றனர். மற்றவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படி நடப்பதனால் நமக்கு மகிழ்ச்சியே உண்டாவது அநுபவத்தில் பிரத்தியக்ஷமாகும்.

இங்ஙனம் நடப்பதில் முக்கியமாய்க் கவனிக்கத்தக்க உபாயங்களுள் ஸம்பாஷணை ஒன்று. எவரெவரோடு எதெதை எவ்வளவு பேசலாம் என்பதறிந்து, நமக்குரிய வரம்பிலே நின்று பேசவேண்டும். பேசுகின் நிமித்தமாக வீண்வார்த்தை பேசுவது குற்றம். அதைக்காட்டிலும், பேசாதிருத்தலால் பிழை ஒன்றுமில்லை. பரிஷ்காரமாய்ப் பேசாமலிருப்பதும் யுக்தமல்ல. ஆவதற்கும் பேச்சே காரணம்: அழிவதற்கும் பேச்சே காரணம். ஆகையால் முன்பின் பார்த்து மிதமாய்ப் பேசுதல் வேண்டும். மித மாய்ப் பேசுவதையும் பட்டுக்கத்தரித்ததுபோல ஒழுங் காய்ப் பேசுதல்வேண்டும்.

நாம் சொல்வதை மற்றவர்கள் கவனிக்கும் விதமாகச் சொல்லுதல் வேண்டும். வித்தியாமமதை திரவியமமதை முதலிய காரணங்களால் பராமுகமாக இருப்பார் சிலர் உண்டு. நாம் அதைப் பாராட்டாமலிருப்பதே நன்மை. மற்றவர்கள் சொல்வதை நாம் கவனமாய்க் கேட்கவேண் டும். கவனமாய்க் கேட்பதனால் அனேக உபயோகமான விஷயங்களை அறியலாம். நாம் கவனமாய்க் கேட்பவர்கள் என்றறிந்தால் நம்மை உருக்க முடையவர்கள் என்று கொண்டு, நம்மிடம் அன்பு அதிகரித்து, சிலர் தங்களுடைய கஷ்டநஷ்டங்களை நம்மிடத்தில் முறையிட்டுக்கொண்டு தக்க யோசனை சொல்லும்படி வேண்டுவர். அதனால் அவர்களுக்கு ஹிதமான ஆலோசனைகளை எடுத்துரைத்த லான நன்மை நேரிடும்.

சாராயத்தை வார்த்துப் பூராயம் கேட்பார் சிலர். எச்சரிக்கை அற்றிருக்கிற ஸமயம் பார்த்து ஏதோ ஒன் றைக் கேட்டு, நாம் வெளியிடலாகாத ரகசியத்தைக் கிர கிக்க முயல்வர் சிலர். ஆதலால் வினவிடைகளைக்கொண்டு

அவர்களுடைய நோக்கத்தை உள்ளபடி அறிந்தே, வெளியிடக் கூடிய விஷயங்களை வெளியிடல வேணடும் : மற்றவைகளை அடக்கி வைத்தல வேண்டும. "மனதில் இருக்கும ரகசியம் : மதிகேடனுக்கு வாயிலே."

கவிகளுடைய கருத்தின் ஆழத்தையும் கணடறியலாம்: மனிதருடைய மனதின் ஆழத்தை உள்ளபடி கண்டறிவது எளிதன்று "நீராழங கண்டாலும நெஞ்சாழங் காண முடியாது." உள்ளும புறமும ஒத்திருப்பவர் மிகச் சிலரே. அநேகர் நெஞ்சில நினைப்பது ஒனறு ; வாயினால சொலலுவது வேறொன்று, ஆகவே வார்த்தையால மனத்தை அறிவது அசாததியம. வார்த்தையின் அளவாக மாததிரமே ஒருவனை நாம் சத்துருவென்றும மித்துருவென்றும் கொள்ளலாகாது. முகததுக்கு முகம கண்ணாடி.

> அடுததது காட்டும் பளிஙகுபோல நெஞ்சம
> கடுததது காட்டும முகம்.

வஞ்சனையில பழகி முதிர்ந்தவர்களை முகத்தால் மாத்திரமே அறிவதும எளிதன்று. முகத்தைக்காட்டிலும கண்ணானது ஒருவன் கருத்தை நன்குணர்த்தும். மிக்க யூகை உள்ளவாகள், கண்ணின குறிப்பால கருததை அறியலாம். அஙஙனம அறிந்து, அவரவர்களுக்கேற்ற விதமாக வார்ததை சொலலுவது, காரியசித்திக்கு அனுகூலமாகும.

கோபத்தால் ஒருவர் வெட்டெனப் பேசினாலும, நாம் பொறுமையோடு சாநதமாக வார்த்தை சொன்னால், அவர் கோபம தானே தணிந்துபோகும. கோபத்துக் கிடங் கொடுத்தால் காரியம் கெடும. பயமுறுத்தியும் பலாத்காரம் பண்ணியும ஆகாத காரியங்கள், நயத்தால் ஆகும். "நயமொழியால் ஜயமுண்டு"

பேசுமபோது கரவடமில்லாமல் தெளிவாகவும சுருக்கமாகவும் பேசுதலவேண்டும். நிஷ்கபடமாய் நேர்மையாகப் பேசுவது நல்லதே. ஆயினும் ஓட்டைவாயாகப் பேசுவதும சரியல்ல. நமமைப்பற்றியாவது நமது சார்பிலாவது நமக்கு விரோதமாயாவது அதிகம பேசுவது யுகதமல்ல. வீண் மனஸ்தாபத்தையும துககத்தையும் விளைவிக்கும் விஷயங்களை இடையிடையிலே சுட்டிபபேசுத லாகாது. நிர்நிமித்தமாகப் பரிகாச வார்த்தைகள் பேசிச் சிநேகபங்கம் உண்டாக்குவது பேதைமை.

II

இனி வேறு உபாயங்கள் சிலவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கலாம். படாடோபம் உள்ளவர்கள் தம்மிடத்தில் இல்லாத திறமையும் இருப்பதாக நடிப்பர். அவர்களைக் கண்டு அஞ்சுவது யுக்தமல்ல. திறமை மிக்கவர் சிலர் தோற்றப் பொலிவின்றியிருப்பர். அவர்களை இகழ்வதும் யுக்தமல்ல. நம்முடைய திறமையின் நிலைமை நமக்கே விளங்காமல் இருப்பது உண்டு. லௌகிகத்தில் விவகாரங்களில் பழகும்போதுதான், அவரவர்களுடைய திறமையின் நிதானம் ஏற்படும். பிறப்பு கல்வி கேள்வி சுற்றுச்சார்பு முதலிய வேறுபாடுகளே திறமை வேறுபாட்டிற்குக் காரணமாகையால், திறமை குறைந்தவர்களைப் பிறர் இகழ்வதற்கு நியாயம் இல்லை. திறமை மிக்கவர்களிடம் அடக்கமாகவும், திறமை குறைந்தவர்களிடம் விநயமாகவும் நடப்பது, வசிகரத்துக் குரிய செய்கை.

நம்மை விவேகிகளாகப் பாவித்துக்கொண்டு வெளிப்படையாக ஒருவனை மூடனென்று அவனிடம் எவ்விதத்திலும் காட்டிக்கொள்ளுதல் ஆகாது. நம்முடைய அபிப்பிராயம் பிசகாக இருப்பினும் இருக்கலாம். எப்படி இருப்பினும் நம்முடைய அபிப்பிராயம் பிசகென்றே கொண்டு அவன் நம்மை மூடனென்றே கொள்வான். மனிதர் பிறர் செய்த கெடுதியை மறந்தாலும் மறப்பர்: நிந்தித்து அவமதித்த குற்றத்தை எக்காலமும் மறவார். பிறரை இங்ஙனம் அவமதித்து நிஷ்டூரம் உண்டாக்கிக்கொள்வது காரிய சித்திக்குப் பிரதிகூலமே தவிர இதனால் ஒரு நன்மையும் உண்டாகாது.

எடுத்துக்கொண்ட காரியம் இடையூறின்றி இனிது முடியும் என்றுஉறுதியாக இருத்தலாகாது. "நல்லதுசெய்வதில் நாலிடையூறும் வரும்." "கைக்கெட்டினது வாய்க்கு எட்டாமற்போகிறது உண்டு." தருணம் வாய்த்தபோதே தக்கபடி காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். தூண்டிற்காரனுக்கு மிதப்பின்மேலே கண். தருணம் வாய்க்கிற வரையில் தூங்காமற் காத்திருக்கவேண்டும். தூங்கினவன் கன்று சேங்கன்று. சில காரியங்களில் தருணம் வாய்க்கு

மென்று காத்திருப்பது வீணாகும். "அலை ஓய்ந்து கடலாடு வதில்லை." "அலை மோதும்போதே தலைமுழுகவேண்டும்."

மனுஷசுபாவத்தைச் சூட்சுமித்தறிவது மிகவும் உபயோகமான வித்தை. மற்றெந்த வித்தைக்கும் இது குறைந்ததன்று. நம்பத் தகுந்தவர் இன்னார் தகாதவர் இன்னார் என்பதோடு, நம்பத்தக்கவரை எவ்வெவ்விதத்தில் எவ்வளவாக நம்பலாம் என்பதையும் உய்த்துணர்வது மிகவும் முக்கியம். இங்ஙனம் உணர்வது எளிதன்று. இதற்கு அநுபவம் அதிகம் வேண்டும். நமக்கு உடந்தையாய் வேலைசெய்யவும் நமக்குக் கீழே வேலை செய்யவும் அவசியமானவர்களைத் தக்கபடி தேர்ந்து கொள்வது பிரதானம். ஒருவனிடத்தில் சந்தேகம் உண்டாயிருந்தால், அவனை வேலையில் அமர்த்திக்கொள்ளல் வேண்டா. அமர்த்திக்கொண்ட பிறகு ஒருவன்மீது சந்தேகம் கொள்ளல் வேண்டா. ஒருவன்மீது வைத்தால் முழு நம்பிக்கை வைத்தல் வேண்டும். முன்பின் பாராமல் நம்பிவிடுகின்றவர்களே, நம்பி மோசம் போகின்றவர்கள். நாமும் மற்றவர்கள் நம்மை நம்புமாறு நடத்தல் வேண்டும். பரஸ்பர நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் எவ்வித காரியமும் இனிது முடியாது.

மற்றவர்களுடைய விருப்பங்களை இயன்றமட்டில் நிறைவேற்றல்வேண்டும். இயலாத விருப்பமாயின், 'இது என்னால் முடியாது' என்று சொல்லப் பின்வாங்கலாகாது. 'இது என்னால் ஆகும்' என்றுரைப்பது எவருக்கும் சுலபமே. ஆயினும் ஒவ்வொருவரும் எல்லா ஸந்தர்ப்பங்களிலும் ஸந்தோஷமாய் அங்ஙனம் உரைப்பது முடியாது. ஆகவே 'இது என்னால் முடியாது' என்றுரைப்பது பின்னும் கஷ்டமே. 'இது என்னால் முடியாது' என்று சொல்லப் பின்வாங்கினவர்கள் அநேகர் அழிவுற்றிருப்பது பிரசித்தம். சில விவகாரங்களில் 'இது என்னால் ஆகாது', 'இது செய்ய நான் சம்மதிக்கமாட்டேன்,' 'இதில் நான் பிரவேசிப்பது யுக்தமல்ல' என்றுரைப்பது அவசியமே. ஆயினும் இவ்வித ஸந்தர்ப்பங்களில் கேவலம் வெளிப்படையாக உரைத்து மனஸ்தாபமும் நிஷ்டூரமும் விளைவிப்பது யுக்தமல்ல. உரைக்கலானதை லளிதமாக உரைத்தல்வேண்டும். லளிதமில்லாதவனிடம் போகவும் அவனோடு காரியங்களை நடத்தவும் எவரும் விரும்பார். லாபங் காட்டுகின்றவர்களைக்

காட்டிலும் வளிதங் காட்டுகின்றவர்களுக்கே காரியங்கள் கைகூடும். அதனால் உண்டாகிற நன்மை வேறெதனாலும் உண்டாகாது

அற்பகாரியமானாலும் ஆராய்ந்து பார்த்தே அதில் அடியிட வேண்டும். "ஆராயந்து பாராதவன் காரியம் தான்சாந் துயரந்தரும்." "நுண்ணிய கருமமும் எண்ணித் துணி." அடியிட்ட காரியங்களை அநுகூலமாக முடிப்ப தானால், சாவதானமும் நிதானமும் வேண்டும். காரிய சம்பந்தமான விவகாரங்களைப் பொறுமையாய்க் கேட்டறிய வேண்டும். கேட்ட பின் சிக்கறுக்கத் தக்கவைகளை ஒழுங்காகச் சிக்கறுத்தல வேண்டும். பொறுமை கடலினும் பெரிது. ஆத்திரப்படுதல ஆகாது. ஆத்திரம் அடைந்தாலும், அவசரப்பட்டு அதை வார்த்தையாலும் செய்கையாலும் வெளியிடலாகாது. "அவசரக்காரனுக்கும் ஆத்திரக்காரனுக்கும் புத்தி மட்டு." "பதறிச் செயகிற காரியம் சிதறிக் கெட்டுப் போகும்." "பதறாத காரியம் சிதறாது."

நாடறிந்த பார்ப்பானுக்குப் பூணூலேன் எனறிருத்தலாகாது. பிரபஞ்ச நாடகத்தில அவரவருக்குரிய வேஷம் அவசியமே. "இரக்கப் போனாலும் சிறக்கப் போகவேண்டும்." "ஆடையிலலாதவன் அரைமனிதன." "வெளிச்சீர் உடசீரைக் காட்டும கண்ணாடி." திட்டமாக உடுப்பவன திட்டமாக வேலை செய்வான் என்பது பொதுஜன அபிப்பிராயம். டால டம்மாரம போட்டுக்கொண்டு போக வேண்டும் : டம்பாசாரியாயத் திரியவேண்டும் என்பதிலலை: ஒழுங்காக உடுப்பது போதும.

தூரத்தில இருவர் பேசி நகைத்திருந்தால், நம்மைக் குறித்தே அவாகள ஏதோ பேசிக்கொளளுகிறார்கள் எனறு நினைப்பதும, நம்மையே அவமதிக்கிறார்கள் எனறு சந்தேகிப்பதும ஆகாது. எவராகிலும் நம்மை நேரில பரிகாசம பண்ணி நகைக்கிறபோது, நாமும அவர்களோடு கூடக்கலந்து நகைத்துச் சமாளிப்பது அவர்களைத் தோற்பிக்கும் உபாயமாம். சமாளிக்க முடியாவிட்டாலும நாமும் கூட நகைத்துவிட்டால், பரிகாசம முனை மழுங்கிப்போகும. பரிகாசம பணணினவிடத்துக் கூடக்கலந்து நகைப்பவனை எவரும் விரும்புவர். அவன் வ ரஸமுள்ள விவேகி என்பது

விளங்கும். நமமுடைய குறைவைக் கண்டவிடத்து நாமே நகைத்து விட்டால, மற்றவர்கள் நமமைக் கண்டு நகையார்கள்.

ஒவ்வோர் ஸமயத்தில பிறர் நம்மைக் கணடு பரிகசித்து நகைப்பது சகஜமே. அதனால் நமக்கு யாதொரு கெடுதியும உண்டாகாது. பிறர் நகைப்பதற்கு இட மாகுமே என்று நம்முடைய கொள்கைகளைக் கைவிடலாகாது. நம்முடைய இயலபின்படி நட நதால பிறர் நகைபபதறகு இடமிலலை. நமமுடைய இயலபுக்கு வேறாக நடபபதுதான் பிறர் நகைப்பதற்குக் காரணமாவது. பிறர் தமமை அவமதித்தால் நிஷ்காரணமாகச சிலர் வீணிலே மனஸ்தாபம கொள்வதுண்டு. நமமுடைய தாழவுக்கு நாமே காரணம. ஒருவருடைய அவமதிப்பால யாதொரு தாழவும் உண்டாகாது.

நாம கவனித்துச் செய்யததக்க காரியங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. சரியாக அவைகளை நடததுவதே கஷடம். அப்படியிருக்கப் பிறர் முயலுதலான காரியங்களில பிரவேசிக்குமபடி நாமே வழிதேடுவது உசிதமலல. நமமுடைய உதவியை விரும்பினால நமமால இயனறதைச் செய்யவேண்டும. இலலாவிட்டால, அழையா வீட்டுக்கு நுழையாச் சமபநதிபோல நம்முடைய காரியஙகளை நனகு கவனிப்பதே நமக்கு அழகு.

கல்வி

கல்வி என்பது கற்றல் அறிவு வித்தை எனப்பொருள்படும். கல்வி என்பது கற்றல் என்கிற பொருளில் தொழிற்பெயரும், அறிவு வித்தை என்கிற பொருளில் தொழிலாகு பெயரும் ஆகும். கல்வி என்பதில் கல் என்பது பகுதி. கல்லுதலாவது கிண்டல்: கிண்டலாவது தோண்டுதல், ஆராய்தல். சப்தார்த்தத்தின்படி, கற்றலாவது யாதொரு விஷயத்தைத் தோண்டி ஆராய்தல் என்பதாம். அங்ஙனம் ஆராய்ந்தறியப்பட்டது கல்வி. வித்தை என்பது, வித்யா என்கிற வடசொல். அது, அறி தெரி என்ப பொருள்படும் வித் என்பதனடியாகத் தோன்றியது. விஷயங்களை ஆராய்ந்தறியும் ஞானமே கல்வியென்றும் வித்தையென்றும் வழங்கப்பெறும். அதனாலன்றோ, கலைகளையும் கைத்தொழில்களையும், கல்வியென்றும் வித்தையென்றும் வழங்குகிறோம். அழகு மாதுரியம் இராகவிகற்பம் எனப் பொருள்படுவதான லலிதம் என்கிற வார்த்தையை வித்தை என்பதோடு புணர்த்தி, ஓவியம் சிற்பம் இசை கவிதை முதலியவற்றை, லலித வித்தை என வழங்குவது பொருந்தும். வம்சபாரம்பரியமாய் அனுசரிக்கப்பட்ட ஜீவனோபாயம், குலவித்தை எனப்படும். மனிதன் அறியலாவனவற்றையெல்லாம் வடமொழிவாணர் அறுபத்துநான்கு கலைகளாக வகுத்திருந்தனர். அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வித்தையே. அந்தந்த வித்தையின் இலக்ஷணங்களைச் சூட்சுமித் தறிவிப்பது சாஸ்திரம்.

தமிழில், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்களை அறிவிக்கும் நூல்களும், அந்நூல்களை அறிதற்குக் கருவிகளான நிகண்டு இலக்கணம் கணக்கு முதலிய நூல்களும், கற்றற்குரிய நூல்கள் என்றும், கற்றற்குரிய அந்நூல்களைக் கற்றலே கல்வி என்றும் கொள்வது இயல்பு. கற்றற்குரிய விஷயங்களை உரைப்பது நூல். அது உவமையாகுபெயராய் அமைந்த பெயர். வடமொழியில் புஸ்தகம் கிரந்தம் தந்திரம் என்பன வழங்கும். நூலைச் செய்தவன் ஆக்கியோன் - நூலாசிரியன் - கிரந்த கர்த்தா எனப்படுவான். சான்றோர் செய்த நூல்கள்

பொதுவில் இலக்கியம் எனப்பெறும். எதைக் குறித்து இலக்கணம் உரைக்கப்படுகின்றதோ, அது இலக்கியம். இலக்கியத்தின் அமைதியை விளக்குவது இலக்கணமாம். இலக்கியம் என்பது லக்ஷ்யம் என்னும் வடமொழி. இலக்கணம் என்பது லக்ஷணம் என்னும் வடமொழி.

வித்தை கற்பிப்போன் குரு-வித்தியாகுரு. ஆசாரியன் ஆரியன் உபாத்தியாயன் என்பன ஒருபொருட் கிளவிகள். குரு என்கிற சொல்லுக்கு அஞ்ஞானத்தை நீக்குவோன் என்பது பொருள். ஆசாரியன் என்பது, தமிழில், ஆசிரியன் என்றும், ஆசான் என்றும் வழங்கும். அத்தியாயனம் என்பது வேதமோதுதல். ஒத்தாசையாக உடனிருந்து வேதம் ஓதுவிப்பவன் உபாத்தியாயன். இது நாளடைவில் எந்நூலையும் எந்த வித்தையையும் படிப்பிப்பவனை உணர்த்துவதாயிற்று. இது, உவாத்தியான் உவாத்தி என மருவியும் தமிழில் வழங்குகின்றது. போதம் என்பது அறிவு, ஞானம்: அதைக் கொடுப்பவன் போதகன். உவாத்தியாயனுக்குத் தமிழில் ஈவோன் என்றும் கற்பிப்போன் என்றும் கற்கப்படுவோன் என்றும் பரியாய நாமங்கள் உண்டு. உலகவழக்கில் உவாத்தியான் (வாத்தியார்) என்பதே பெருவரவிற்று.

வித்தையைத் தேடுவோன் வித்தியார்த்தி, வித்தியா பாரகன். எட்டு வயதுக்கு மேற்பட்டவனைப் பதினாறு வயது வரையில் உள்ள பருவமே வித்தியாப்பியாசத்துக்கு உரிய பருவமாதலால், வித்தியார்த்திக்கு மாணவகன் என்ற அப்பெயர் வழங்குவதாயிற்று. இவ்வடசொல் இவ்வுருவிற்றாகவும், மாணாக்கன் எனத் திரிந்தும் தமிழில் வழங்குகின்றது. சிஷ்யன் என்னும் வார்த்தையும் மாணாக்கனைக் குறிக்கும். படிப்பிக்கை என்பது வடமொழியில் சிக்ஷை எனப்படும். அதனடியாக உபாத்தியாயருக்கு சிக்ஷாகரன் என்றும், மாணாக்கனுக்கு சிக்ஷன் என்றும் பெயர்கள் வழங்கும். நன்றாய்ப் படிப்பிக்கப்பட்டவனை, சிக்ஷைப்பட்டவன் என்பது மரபு. இளைஞரைப் படிப்பித்தல் பாலசிக்ஷை. படிக்கவும் எழுதவும் கணக்குப் போடவும் கற்பிக்கும் உபாத்தியாயனைக் கணக்காயன் என்பது தமிழ் மரபு. கல்வி பயிலிடமானது கல்வியூரி (கல்லூரி) பள்ளிக்கூடம் கழகம் பாடசாலை கல்விச்சாலை வித்தியாசாலை என்ற

பெயர்களால் வழங்கும். கலாசாலைகளைக் கல்லூரி எனல் பொருந்தும். பாடம் என்பது படிப்பு - படிக்கும்படி நியமித்த அளவு - படித்தது மனதில் லமைதல - கற்பிக்குமளவு என ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமான பல பொருளைக் குறிக்கும். இப்பொருள்களைப் பாடங்கொடுத்தல - பாடஞ்சொல்லல - பாடங்கேட்டல - பாடம் படித்தல் - பாடம் பண்ணல - பாடமாக்கல - மனப்பாடம் - வாய்ப்பாடம் என்னும் வழக்குகளால் அறியலாம்.

'பிள்ளைக்கு வாத்தியாரும் பெண்ணுக்கு மாமியாரும்' என்றது முதுமொழி. அஃதாவது பாலசிக்ஷை அவசியம் என்பதாம். 'ஐந்திலே வளையாதது ஐம்பதில வளையுமா?' துள்ளித் திரிகின்ற காலையில பிள்ளைகளைத் துடுக்கடக்கிப் பள்ளியில வைத்தல வேண்டும், பிள்ளைகளைப் பள்ளியில் வைப்பது பிள்ளைகளுக்கு இளமையில செய்யும் சடங்குகளில் ஒன்றாய் வித்தியாரம்பம் எனப்படும். இளமையிற கலவி எப்போதும் நிற்கும். சிறுவயதிற் கற்ற கலவி சிலையில எழுதிய எழுத்துப் போலாம். ஆதலால 'இளமையிற் கல.' கலவியோடு நலல பழகக வழக்கங்கள் பதிவதற்கும் இளமையே தக்க பருவம். 'இளமையிற பழக்கம எப்போதும் மறவாது.' குறித்த காரியங்களைக் குறித்த காலத்திற் செய்தல, உண்மை யுரைத்தல், ஊக்கம், பணிவு, சுத்தம், ஜீவகாருண்யம, தேவபக்தி முதலிய பழக்க வழக்கங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் பாலசிக்ஷையால நன்கு நிலைத்துவிடும். 'தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டில' தொடருமாதலால, குழந்தைப் பருவத்தில்தானே இப்பழக்க வழக்கங்கள் அநுஷ்டானத்தில் வரவேண்டும். 'முன் ஏர் போன வழி பின் ஏர்' ஆகையால, வீட்டில தாய்தந்தையர் முதலியோர் இப்பழக்க வழக்கங்களை ஒழுங்காக அநுட்டித்துவரின், சிறுவர்களுக்கும் அவை சுவபாவமாக அநுஷ்டானத்தில் வந்துவிடும். 'இளமையிற் பழக்கம முதுமையிற சுபாவம்.' ஒருவர் கல்வியில எவ்வளவு விற்பனராயினும, இப்பழக்க வழக்கங்கள் பதியப்பெருவிடின், அவர் தினைத்துணையும் சீரப்படுதல் இல்லை. ஆதலால் பெற்றோர்கள் இவ்விஷயத்தில எச்சரிக்கையாக இருத்தல் வேண்டும.

குருவினிடத்தில உள்ள துரப்பியாசங்கள் சிஷியர்களிடம் இளமையில் சுலபமாக ஒட்டிக்கொள்ளும். ஆகை

யால் சிஷ்டாசாரங்கள் உள்ள சற்குருவினிடத்தில் பிள்ளைகளைப் படிப்பித்தல் வேண்டும். ஒரு கையில் பிரம்பும் ஒரு கையில் புத்தகமுமாய்க் 'குருவேஷங் கொண்டவனெல்லாம் குரு ஆவானா?'

குலனும் குணனும் குரவரைப் பேணும்
நலனும் கடவுளை நயத்தலும் கருணையும்
புலனவித் தொழுகலும் பொறையும் தோற்றமும்
உலகிய லறிந்துயிர்க் குறுதி கோடலும்
கற்றவர் காமுற வாழ்தலும் காத்தியும்
மதிநிறை கல்வியும் கதிர்நிகர் வனப்பும்
வாய்மையும் தூய்மையும் வழுவற வியற்றுஞ்
சுற்றன யாவும் பழுதற நுதவும்
வெற்றியன் மறந்தும் பிறர்பழி கூறான்
சதிருடை யேனென நற்புகழ்ந் தறியான்
முதுமொழி யிலக்கண விலக்கிய முறையே
புதுமொழி புணர்க்கும் புலமை யோனே

ஆசிரிய னாதற்கு உரியவன். இத்தகை யிலக்கணம் வாய்ந்த ஆசிரியனது அருமை நோக்கியே அன்றோ 'தாரமும் குருவும் தலைவிதி' என்றொரு பழமொழி வழங்குகின்றது.

'எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாகும்' என்பதனால், குரு பீடத்தின் கௌரவம் விளங்கும். 'கற்பித்தவன் கண்ணைக் கொடுத்தவன்.' உபாத்தியாயன் ஐங்குரவரில் ஒருவனாக மதிக்கப்படுகிறான். 'குரு விலலார்க்கு வித்தையிலலை (முத விலலார்க்கு இலாப மிலலை).' ஆசாரியப் பிரதிபத்தி பண்ணுவதை விசேஷமாகக்கொள்வது இந்துக்களில என்றும உள்ளபடியே ஆகும. ஒரு நூலை ஓதத் தொடங்குகையில் 'நன்றாக, குரு வாழ்க, குருவே துணை' என்று தொடங்குவதே தமிழ் மரபாக இராநின்றது. எல்லா நன்மையையும 'குரு கடாக்ஷம கூட்டுவிக்கும்' என்பதும் நமக்குத் துணிபே. திருமாலையாண்டா னிடத்தில் இளையாழவார் திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேட்டு வருகையில, ஓர் அர்த்த ப்ரஸ்தாவததிலே ஆண்டான் பிரதிபாதிதத அர்த்தங் கேட்டு, இளையாழ்வார், 'இங்கே

ஆளவந்தார் இப்படி அருளிச்செய்யார்,' என்று விண்ணப்பித்த அளவில், ஆண்டானும், 'நீர் ஆளவந்தாரைக் கண்ணாலும் காணா திருக்க, இப்படி அருளிச்செய்யார் என்கைக்கு நிதானம் எது?' என்று கேட்டாராக, இளையாழ்வாரும், 'நான் ஆளவந்தாருக்கு ஏகலைவன் அன்றோ,' என்று உரைத்தனராம். குரு விசுவாசம் இல்லாமல் குருவினிடத்தில் வஞ்சகம் பாராட்டினோரைக் குருத் துரோகி என்று எவரும் நிந்திப்பர். இவ்வித குருத்துரோகிகளுக்கு எந்த வித்தையும் ஈடேறாது என்பதும் நம்மவர்க்குத் துணிபு. தன்னை வழிபட்டொழுகும் மாணாக்கனை வஞ்சிக்கின்ற ஆசிரியனை முடத்தெங்கோ டொப்ப இழித் துரைப்பர். மொழிகுணமின்றி இழிகுணமுடையாரும், வரலாற்று முறைமையில் வந்த ஆசிரிய பரம்பரையில் கல்வி பயிலாத சுயாசாரியாரும், ஆசிரியர் ஆகார். இன்னோ ரிடம் கல்வி பயில்வோர் வித்யாபிவிருத்தியும் விளக்கமும் எய்தார்.

காலபிடித்து மூக்கணாங்கயிறு கோத்துத் திருப்புகையில் 'அடியாத மாடு படியாது.' 'அடித்து வளர்க்காத பிள்ளையும் முறுக்கி வளர்க்காத மீசையும் செவ்வையாகா.' 'பரிந்தவிடம் பாழ்.' 'கல்வி என்கிற பயிருக்குக் கண்ணீர் என்கிற மழை வேண்டும்.' அம்மழைக் குரிய மேகம் உவாத்தியே. துஷ்ட செயல்களைச் செய்தவிடத்தும், படிக்கவேண்டும் பாடங்களைப் படியாது பராமரிக்கையாக இருந்தவிடத்தும், ஒழுக்கம் தவறினவிடத்தும், பிள்ளை களைத் தண்டிக்காமல் விடலாகாது. நற்செயல்களைச் செய்தவிடத்தும், பாடங்களைச் செவ்வையாகப் படித்த விடத்தும், நல்லொழுக்கத்தை மேற்கொண் டொழுகுமிடத் தும், நன்மையைப் பாராட்டி உற்சாகம் உண்டாக்கவேண் டும். 'வித்தியாசாலை விநோதசாலை' யாகையாலும், வெருண்டுரைப்பான் பள்ளியை அறிவுடையார் குறுகா ராகையாலும், உவாத்தியான் எப்போதும் கடுகடுப்பும் வெடுவெடுப்பும் கொள்ளாமல், 'அடிக்கு மொருகை அணைக்கு மொருகை' என்கிற மர்மத்தை அநுசரித்து, பயத்தாலும் நயத்தாலும் பிள்ளைகளைத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்தல் வேண்டும்.

நம்முடைய நாட்டில் ஜீவனோபாயங்கள் வமிச பாரம் பரியமாக அநுசரிக்கப்பட்டு வந்தனவெல்லாம குலாசாரத் தொழில்கள். ஆகவே அத்தொழில்களைச் செய்து பழக வித்தியாசாலைகள இருந்தில. 'அப்பியாசம் குலவிருது.' 'மகனறிவு தந்தையறிவு.' 'வைத்தியன் பிள்ளை வைத்தியன.' ஆகையால் எப்படியும் 'குலவித்தை கற்றுப்பாதி கல்லாமற்பாதி'யாக வந்துவிடும். கண்ணாற் கண்டதைக் கையினாற் செய்கிற குலவித்தைகளை அநுசரிப்பவர்கள், நூற்பயிற்சியை வெகுவாய் வேண்டாவிடினும், அவர்கள் எழுதவும் படிக்கவும் கணக்குப் பார்க்கவும் அறிவது அவசியம். 'கற்றவனுக்கு எந்த வித்தையும் கால நாழிகை' யில வருமாகையால, இவற்றையேனும 'கல்லாதவரே கண்ணில்லாதார்' ஆவார். 'எண்ணுமெழுத்தும கண்ணெனத் தகும.' ஆதலின் 'வித்தை விரும்பு.' 'வித்தை யுள்ளவன் பெரியவன்.' 'தனக்குப் பாழ் கற்றறிவில்லா வுடம்பு.' 'படித்தவனும படியாதவனும கொக்கும அன்னமும் போலவர்.'

விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்.

கல்வி என்பது ஒருவாறு தொழிற்பண்புப்பெய ராயினும, அதனைச் செலவப்பொருளோடு ஒப்புமையாகக் கலவிப்பொருள் என்பது தமிழ் வழக்காக இருக்கின்றது. 'கலவியுடைமை பொருளுடைமை யென்றிரண்டு செலவ முஞ் செலவ மெனப்படும.' 'கைப்பொரு டன்னின் மெய்ப் பொருள் கலவி.' ஏனெனின், 'கைப்பொருள் போனாலும் கல்விப்பொருள் போகாது.' கைப்பொருள் அறமும இன்ப மும பயக்கும. கல்விப்பொருளோ 'அறமபொருளின்ப மும் வீடும பயக்கும்.' பொருட்செல்வம் பொருந்தியிருப் பினும, 'கல்வியில்லாச் செலவம கற்பில்லா வழகே.' 'மன்னனுக்குத தன் தேச மல்லாற் சிறப்பில்லை.' வித்து வானுக்கு எது பரதேசம? 'கற்றோர்க்குச் சென்றவிட மெல்லாம் சிறப்பு.' 'கற்றோர்க்குக் கலவி யழகே அழகு.' 'தோழனுவது துலங்கிய கலவி.' 'வித்துவான் தனவான்.' 'புத்திமான் பலவான்'

இம்மை பயக்குமால் : ஈயக் குறைவின்றால் :
தம்மை விளக்குமால் : தாமுளராக் கேடின்றால் :
எம்மை யுலகத்தும் யாங்காணேம், கல்விபோல்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து.

கல்வி கற்றவர் தமமளவில சொற்சுவை பொருட்சுவைகளை அனுபவித்தலாலும், புகழும் பொருளும் பூசையும் பெறுதலாலும, முத்தி நெறியை அடைபவ ராதலாலும, இடையறு இன்பம பெறுபவராவர் அறியாத பல அரிய விஷயங்களை யெல்லாம இவர்களை யடைந்து அறிந்தோமென உலகத்தவா பலரும அவரிடம அன்புடையவராவர். வாலிபனே யாயினும, 'கல்வியுள்ள வாலிபன் கனை கிழவனே.'

ஒவ்வொருவரும் நல்லாசிரியர்களிடத்திலே கல்வியை ஐயந்திரிபறக் கற்றல வேண்டும். ஐயமாவது, பழுதையோ பாமபோ, குற்றியோ மகனோ, இப்பியோ வெள்ளியோ, இதுவோ அதுவோ என ஒன்றிலே துணிவு பிறவாது நிற்றல : திரிபாவது, பழுதையைப பாமபென்றும், குற்றியை மகனென்றும, இப்பியை வெள்ளியென்றும, ஒருபொருளின் கண் இல்லாத தன்மையை இருப்பதாக நிச்சயித்து, ஒன்றை மற்றொன்றாகத் துணிதல. கல்வியிலே தேர்ச்சியடைய விரும்புவோர், ஒருநாள் ஊக்கமாகவும் மற்றொருநாள் சோம்பலாகவும், இராமல, தங்கள் தங்கள் சத்திக் கேற்ப, எப்போதும ஒரேவிதமாய்க் கல்வியிலே இடைவிடாது பயிலல் வேண்டும. 'ஓதாம லொருநாளு மிருக்கவேண்டாம்.' ஏனெனின, 'நூறு நாள் ஓதி ஆறு நாள் விடத்தீரும்.' ஆகையால, சோர்வடையாமல நாடோறும சிறிதாயினும் கிரமமாக கற்பவர் எப்படியும அறிவுள்ளவராவர். 'பாடமேறினும ஏடது கைவிடேல' என்பதைப பாராட்டாமல், தங்களை மிகவும் சூக்ஷமக் கிராகிகள் எனக் கருதி ஒவ்வொரு வேளையில மாத்திரம கற்பவர், அதிகயாகத் தேர்ச்சி அடையமாட்டார்.

தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி : மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு.

ஆகையால் கல்வியைச் சிறிது கற்றவளவில் அமையாது மேலு மேலும கற்றலே தகுதி. தமமினும குறைவாகக்

கற்றவரை நோக்கி, 'நாம் இவரினும் இத்துணை வல்லமை உடையோமன்றோ' என இறுமாந்து மகிழாமல், ஒவ்வொருவரும

> தம்மினும்
> கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிக, கற்றதெல்லாம்
> எற்றே யிவர்க்குநா மென்று.

முற்காலத்தில் ஓலைகளில் எழுதிய புத்தகங்களே வழங்கி யிருந்தன. காகிதம் செய்யும் வித்தை விர்த்தி யடைந்த பிறகு அச்சு வித்தை விர்த்தியடைவதாயிற்று. ஒவ்வொருவனும் தனக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை எழுதிப் படிப்பதென்றால், தனிகரல்லாதவர் பல நூல்களைப் படிப்பது இயலுமா? ஆயினும் நூல்களைத் தாங்களே எழுதிப் படிப்பதனால், படித்த நூல் படித்தவளவில் அழுத்தமாக மனதிற் பதிந்திருக்கும் அநுகூலம் ஒன்று மாத்திரம் இருந்தது. முற்கால வித்துவான்களுக்கு ஞாபகசக்தி விசேஷித்திருந்ததற்கு முக்கிய காரணம் இதுவே. கற்ற கற்ற விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் மறவாமைப் பொருட்டே, இலக்கணம் மருத்துவம் சோதிடம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் சூத்திரமும் செய்யுளுமாக எழுதப்பட்டு வந்தன. அச்சுவேலை இங்கே அநுசரிக்கலான பிறகே தமிழில் வசன நூல்கள் தோன்றலாயின. அதற்கு முன் நூல்களின் உரையன்றித் தனியாக வசன நூல்கள் இல்லை. வசனரூபமாக எழுதப்பட்ட இராமாயணம் பாரதம் முதலிய சில நூல்களே, பாமர ஜனங்களுக்குப் படித்துப் பொருள் தேடும் சிலரிடத்தில், எழுவாய் பயனிலை பிறழ்ந்தும், இடையின வல்லின பேதம் விளங்காமலும், விட்ட இடம் தொட்ட இடம் தெரியாமலும், இரண்டு மூன்று முழ நீளமான வாக்கியங்களோடு, தற்குறிப்பேற்றம் முதலியன பொருந்திப் பிண்டாகாரமாக இருந்தன. வசன நூல்கள் இல்லாமையால் வித்தியார்த்திகள் சுலபமாக வித்தியா விர்த்தி அடையக்கூடாமல் இடர்ப்பட்டனர்.

காலங்கண்ட தமிழிலக்கியங்களை வகைப்படுத்திப் பரிசோதிக்கையில், நீதிநூல்களும், நவரசாநுபவ ஜனிதமான காவியங்களும், ஸ்தல மகாத்மியமாய்ப் பெரும்பாலும் மொழிபெயர்ப்புக்களான புராணங்களும், சமய சித்தாந்தங்களும், பக்தி ரஸம் பெருக்கெடுக்கும் சமயச் சார்பான தோத்திரப்

பாக்களும் ஆகிய சில பாகுபாடுகள் மாத்திரமே பெறப்படுகின்றன. புராணங்களிற் பெரும்பாலன பிற்காலத்தனவே. தமிழ் வித்துவான்கள் சமயசாத்திர மின்றிப் பொதுவில் கற்பனவெல்லாம் நீதிநூல்களும் காவியங்களுமே. இதனோடு நிரம்பிய இலக்கணப் பயிற்சியும் நீதிநூல்கள் நீங்கலான ஏனைச்சங்க நூற் பயிற்சியும் உடையவர்கள், அவருள்ளும் சிலரேயாவர். இச்சிலருள்ளும் பிராமணராகின்றவர்களில் ஒரு சிலரே ஒருவாறு வடமொழிப் பயிற்சி உடையோர். ஏனையோர் தமிழன்றி வேறுபாஷை நூல்களையும் சாஸ்திரங்களையும் கற்பது அருமையிலும் அருமை. ஒன்றொன்று குறைவின்றிப் பலதுறைப்பட்ட நூல்களைப் பல பாஷைகளினின்றும் மொழிபெயர்த்தும் புதுவது புனைந்தும் நாடோறும் தங்கள் இலக்கியங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் வர்க்கசங்கலிதமாகப் பெருக்கிவருகின்ற ஆங்கிலேயரும், இரண்டு பாஷையிலே விற்பத்தி யில்லாதார் புலமை நடாத்துவதை, பறவைகள் ஒரு சிறகைக் கொண்டு பறப்பதனோடொக்கும் என்பர். தமிழில் விற்பத்தியடைய விரும்புவோர், வடமொழியாயினும் இங்கிலீஷாயினும் கற்றாலன்றி, அறிவு தெளிவடைந்து பயன்படலான நூல்களை இயற்றவும், தமிழின் குறைபாட்டை அறிந்து அவற்றை நிறைவுசெய்யவும் வகையறியாது, 'அகழியில் விழுந்த முதலைக்கு அதுவே வைகுண்டம்', என்பதாக, தங்களையும் தாங்கள் கற்ற தமிழையும், பாவம், பெருமை பாராட்டா நிற்பர். இவர்கள், பெரியோர் தேடிவைத்த தனத்தை அழியாமற் பாதுகாக்கும் அவ்வளவினோ யன்றி, அதனை வேறு சாதனங்களால் மேன்மேலும் பெருக்கிச் சிறந்த முதலாளிகள் ஆவாரல்லர். இயற்றமிழானது பாவனையிலே வேறெந்தப் பாஷையினும் வெகுவாய் இளைத்துக் காட்டுவதில்லை. சிறுவாக்கான வசனநூல்களும் சாஸ்திரங்களுமே தமிழில் சுத்த சூனியமாக இருத்தலால், இக்குறைவை நிறைவுறுத்தாது விடுவோமாயின், நமது பாஷையிலுள்ள இலக்கியங்களால் மாத்திரமே அறிவு தெளிவடைந்து காரிய நிர்வாகஞ் செய்தலான எதிர்காலம் நேர்கையில், நாம் கல்வியறிவு சாலாத கடையர்கள் எனப் பிறதேயத்தாரால் இகழ்ச்சி யடைபவர் ஆவோம். அவ்வத் தேயத்தருடைய இலக்கியத் தொகுதியே அவ்வத் தேயத்தர் திறத்தை நிறுத்துக் காட்டும் துலையாகும்.

தீர்க்கமான வசன நூல்கள் தமிழில் இன்னும் வெகுவாய்ப் பல்கவில்லை. புராணேதிகாசங்களில் முக்கியமான எல்லாம் கத்தியபாகத்தில் வந்துள்ளன. தாண்டவராய முதலியார் மொழிபெயர்த்த பஞ்சதந்திரம் சிறுவர்கள் வசன நடையில் பழகுதற்கு மிகவும் பொருந்தியது. வீராசாமி செட்டியார் தினவர்த்தமானி என்னும் பத்திரிகையில் எழுதியவற்றைத் தொகுத்துக்கொண்டு விநோதரசமஞ்சரி என வழங்கும் நூலும், பலருக்கு விநோதம் விளைவிக்கத்தக்கதே. ஆறுமுக நாவலர் எழுதிய வசன நூல்கள், செந்தமிழ் நடையில் பழகி விருத்தியடைய விரும்புவோர்க்கு நல்ல சாதனங்களாக இருக்கின்றன. மயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை எழுதிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சுகுண சுந்தரி சரித்திரம், பெண்கல்வி, பெண்மதிமாலை முதலியன, சிறியரும் பெரியரும் பல முறை படித்து நன்மை எய்தலான நூல்களாகும். வைஷ்ணவத்தில் வழங்கும் குருபரம்பரா ப்ரபாவம் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள் போல்வன கத்தியபாகமானவைகளே யாயினும், பெரும்பான்மையாய வடமொழிகளும் வடமொழித் தொடர்களும் வடமொழிச் சுலோகங்களும் மலிகி, மணிப்ரவாளம் என்பனவாய் இருத்தலின், இவை செந்தமிழ் வசன நூல்களான கணக்கில் வைத்துக் கருதப்படுவதில்லை. தற்காலம் பிரசுரமாகி வருகின்ற அபிநவ கதைகளையும் உரையிடையிட்ட நாடகங்களையும் வியாசங்களையும் மொழி பெயர்ப்புக்களையும் பற்றிப் பெரியோர்களுடைய அபிப்ராயம் இன்னும் திட்டமாக ஏற்படவில்லை. வர்த்தமான பத்திரிகைகளுள் சில, இங்க்லிஷில் மிக்க பாண்டித்தியம் உடையவர்களாலும், சில, தமிழில் மாத்திரமே விற்பத்தி உடையவர்களாலும் நடைபெற்றுவருகின்றன. தமிழில் நிரம்பிய புலமையோடு இங்க்லிஷிலும் போதுமான விற்பத்தியுடையவர்கள் இத்துறைகளில் உழைக்கப் புகுவார்களாயின், தமிழில் கத்தியபாகம் நாட்கு நாள் அழகும் ஆற்றலும் அடைவதாகும். ஆயினும் தமிழின் தற்கால கதியானது நன்மையை நாடிச் செல்வதாகவே புலப்படுகின்றது. தமிழ் வசனத்துக்கு இங்க்லிஷே தற்காலம் செல்வச் செவிலியாக இருத்தலின், இந்தத் தாயின் போஷணையால், நாளடைவில் தமிழ் வசனம் புஷ்டியடையும் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை. எப்படியும் காலாந்தரத்தில் சாரமில்லாத நூல்கள் சூனியமாகிச்

சத்துள்ள நூல்களே நிலைபெறுவனவா மாதலால, தமிழின் எதிர்கால நிலைமையையும எதிர்காலததில தமிழ மாத்திரமே கற்போருடைய நிலைமையையும் குறித்து இப்பொழுது நாம இடர்பபடவேணடா.

முற்காலத்தில பிரதேச வர்த்தமானங்களையும் பிற தேச வாததமானஙகளையும அபபோதைக்கபபோது அறியலான வாயிலகள இலலை. தீர்ததயாததிரை செய்வோரும் கப்பல வர்ததகரும வாணிகசசாத்தும தேசாநதரப பிரயாணிகளும படையெடுத்துச செலலும போர்வீரரும் துறவிகளான சநநியாசிகளும் முதலியோருமே ஒரு தேச விசேஷ வாத்தமானஙகளை மறறொரு தேசததில் பரவுவிப்பவர்கள. அநத விசேஷஙகளும தததககாலததில உடனுக்குடனே பரவுவது இயலாது. அவைகள் நாளா சென்று பரவுவதில உணமை சிதறி உயர்வு நவிற்சி ஆதலும உணடு. இககாலததில சிறிது கலவி கறறவாகளும வர்ததமான பததிரிகைகளை வாசிததுப பல விஷயஙகளை அறிநது அறிவு தெளிவதும பல தொழிறறுறைகளில பிரவாதஙபபதும ஆகினறனா. கலவி யபிவிர்ததிககும, வர்ததகவபிவிர்த்திககும, நாகரிக வபிவிர்ததிக்கும, அசசியநதிரமும் இருப்புப்பாதையும நீராவிக்கப்பலும தபாலும தந்தித் தபாலும பெருஞ்சாதனங்கள் ஆகிவிட்டன.

குலாசார வித்தையை அனுசரிப்போரும மற்றையோரும சிறுவயதில கலவி கற்கும இடமானது பள்ளிக்கூடம கணக்காயர் கழகம் எனப்படும. இது, இங்கலிஷ் பாடசாலைகள் ஏற்பட்ட பிறகு, தெருப்பள்ளிககூடம கிராம பாடசாலை என வழங்குவதாயிறறு. இதில நடந்தேறி வந்த பாடஙகளாவன :—அரிச்சுவடி, பெயாச்சுவடி, ஔவையா ரருளிச்செய்த நீதி வாக்கியஙகள், வாக்குண்டாம், நல்வழி ; சில சதகங்கள், நைஷதம, நாலடியார், திருக்குறள் முதலியவற்றின மூலம ; எணசுவடி, நெல்லிலககம, பொன்னிலக்கம் ; முறையஞ்சொலலுதல், சட்டமெழுதல் முதலியனவாம. எநத நூலுககும பொருள் உரைப்பது இலலை. பின்னலை விததுவான்களிடததில் கலவி கறபதற்கு ஆதாரமான விஷயஙகள மாத்திரமே இக்கழகஙகளில அடிகோலிக் கற்பிக்கபபட்டுவந்தன. கணக்காயரிடம கற்ற கலவி மற்றைபபடி ஒன்றுக்கும பற்ருது என்பதற்கு

கற்றதூஉ மின்றிக் கணக்காயர் பாடத்தாற்
பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திரம்—மற்றதனை
நல்லா ரிடைப்புக்கு நாணாது சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும்

என்ற நாலடியே போதிய சான்று. கணக்காயரிடம் கற்குந்துணையும் மாணாக்கர்கள் கிளந்தவாறு கிளக்கும் கிளிகளேயாவர். பிறகு வித்துவான்களிடம் பெரும்பான்மையாயக் கற்பனவாவன,—கணக்காயரிடம் கற்ற மூலபாடங்களுக்குப் பொருளும், இலக்கணமும், செய்யுள் செய்யக் கற்றலுமாம். கணக்கதிகாரம் கற்பாரும் உண்டு. அப்பால் சமயச் சார்பான நூல்களில் பழகுவதும் வழக்கம். சமய நூற் பயிற்சி வேண்டுவோர்க்குப் பெரும்பான்மையாய் மடங்களே ஆதாரமாக இருந்தன. சைவ மடங்களில், சமய நூல்கள் மாத்திரமேயன்றி, இலக்கண இலக்கியங்களும் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தன. மடங்களின் சகாயமும் சன்மானமும் இல்லையேல், தமிழ் நெடுநாள் முன்னரே சீரழிந்து போயிருக்கும். பற்பல இலக்கண இலக்கியங்களை மடாதிபதிகள் பிரதி செய்து பரிபாலித்து வந்தனர். சென்ற இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளில் விசேஷ வித்துவான்களாக இருந்தவர்களில் பெரும்பான்மையோர் சைவ மடத்தைச் சேர்ந்தவர்களே.

மேலுமேலும் பேரிலக்கியங்களையும் உரைகளையும் பார்த்தலும், கல்விமான்கள் சபையிலே பிரசங்கிப்பதைக் கேட்டலும், சமயோசிதமாகத் தனிப்பாடல்கள் பாடலும், வழிநூல்கள் சார்புநூல்கள் இயற்றலும், நூல்கள் அரங்கேறுகையில் ஆக்ஷேபணை சமாதானங்கள் உரைத்தலும், இவைபோல்வன பிறவும், வித்தியா விநோதிகளுக்குக் காலக்ஷேபமாக இருந்தன. தமிழில் சாஸ்திரப் பயிற்சி வேண்டுவோர்க்கு வியாகரணம் ஜோதிஷம் வாகடம் முதலியன தவிர வேறில்லை. தருக்கம் முதலியன அறியவேண்டுவோர் வடமொழியிற் பயிலல் வேண்டும். பிராமணர் தவிர வடமொழிப் பயிற்சியுடையவர்கள் தொகை தமிழ்நாட்டில் மிகச் சுருக்கமாகவே இருந்தது. தொழிற்றுறைகளெல்லாம் குலாசார வித்தைகளாக இருந்தமையால், சாஸ்திர அபிவிர்த்திசெய்வோர் மிகச் சிலரே. பூகோள சாஸ்திரம்

தேசசரித்திரம் வீசகணிதம திரிகோணமிதி வசன நூல்கள் என்று மிவைகள், இங்கே இங்க்லிஷ் பாடசாலைகள் ஏற்பட்ட பிறகே கறகபபடுவன ஆயின.

'சதசுலோகீ ஏகபண்டித' என்று வடமொழியில ஒரு மூதுரை வழஙகும நல்லாசிரியரிடத்தில நூறு சுலோகங்களைக கிரமமாகப பொருள் உணர்நது பஞசலக்ஷணப் பிரயோகம் பண்ணக் கற்றறிந்த மாணுக்கன ஒரு பண்டிதனே என்பது அமமூதுரையின் கருதது. இககாலததில அச்சுவேலை மலிவாகி உரையும இலககணக குறிபபும் பெருகிவிட்டபடியால, இஙக்லிஷ் பாடஙகளைப படித்துச் சலித்த மாணுககர்கள், இவவுரைகளையும குறிபபுக்களையும் இயனறமட்டில நெட்டுருபபண்ணி, பரீக்ஷையில் வந்தமட்டில ஒப்பிததுவிடும இயநதிரஙகளாகி விடுவாராயினர் சில இஙகலிஷ் பாடஙகளும இநத இயநதிரஙகளுககுக் குருட்டுபபாடமே. 'பாடமே யோதிபபயன்றெரிதல தேறுாத மூடர்' ஆவார் இவர்களேயன்றே. பரீக்ஷையில நூறறுக்கிததுணைவர் தேறுகடை யாயினர் என்பதே நோக்கமான உவாத்திகள் இன்னும கணமூடிக்கொணடிருப்பாராயின் மாணுக்கர்களனைவரும உடையும் உண்டியும உறக்கமும் வேணடும எடிஸன போனோகிராப்புகளே யாவார். நூல்களான வரத்துக்காலகளை இயனறமட்டும ஏறறுக்கொண்டு பரீக்ஷைகளாகிற பைஙகூழை விளைவிக்கும் ஏரிகளாககாமல், மாணுக்கர்களை, ஆசிரியர்கள், இறைக்க ஊறும மணற்கேணிகளாக்கிவிடவேணடும. ஆசிரியர்கள் மலைகளாக நின்றால, மாணுககர்கள் ஆறுகளாய்ப் பெருகுவார்கள். ஆசிரியர்கள் அணைகட்டுகளும ஆவாராயின், சாஸ்திர நன்செயலகள் சாலவும பயன்படும.

ஆசிரியரிடத்தில் நூலகளைக் கற்குமபோது மாணுக்கன் அனுசரிக்கததக்க கடமைகள் அடியிற்கண்ட சூத்திரத்தால விளஙகும்.

நூல்பயி லியல்பே நுவலின், வழக்கறிதல்,
பாடம் போற்றல், கேட்டவை நினைததல்,
ஆசாற் சார்நதவை அமைவரக் கேட்டல்,
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்,
வினுதல், வினுயவை விடுத்தல், என்றிவை
கடனுக் கொளினே மடநனி இகக்கும்.

ஓராசிரியரிடம் கல்வி கற்றுப் புலமை நிரம்புமுன்னே பல ஆசிரியரிடம் அலைந்து திரிபவர், செடிதோறும் அலைந்து தழை மேயும் ஆடுகளை போலவர். உலககைமேல காக்கை போல் இவர்கள் நன்மை அடைவதில்லை. நீரை வார்க்குந்தோறும் அதனை ஒழுகவிடுகின்ற இல்லிக்குடம்போல, ஆசிரியர் கற்பிக்குந்தோறும் நூற்பொருள்களை மறந்துவிடாமல, வயிறு நிறையப் புல்லை மேய்ந்து ஓரிடத்திருந்து அசைபோடும் ஆவைப்போல, ஆசிரியனிடத்தில் நூற்பொருளை உள்ள நிறையக்கேட்டுக்கொண்டு, பின்பு மாணாக்கர்கள் ஏகாந்தமான இடத்திலிருந்து, ஆசிரியன் கற்பித்தவற்றை ஒழுங்காகச் சிந்தித்து மனத்திற் பதியவைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கல்வி கற்ற மாணாக்கன் ஆயுள் முழுவதும் ஆசிரியனிடம் பாடங்கேட்பதில்லை. நூல்களைப் படித்தறிய ஒருவாறு அர்த்தஞானம் உண்டாகக் கல்வியில் ஊக்கத்தைப் பிறப்பித்துச் சிறிதாறு வழிகாட்டியாகத் தொடர்ந்து, அப்பால் மாணாக்கனைத் தன்போக்கிலே போகவிடுவது ஆசிரியனுடைய கடமை. இறகு முளைத்த பறவைக் குஞ்சுகள் தத்தித் தொத்திப் பறக்கத் தொடங்கிச் சில நாளில் தாங்களே இரைதேடிப் பிழைக்கின்றன. தாய்ப்பாலுண்டு இடுப்பிலும் தோளிலும் எடுத்து வளர்க்கப்பட்ட பச்சிளங் குழந்தைகள், நாளடைவில் தவழ்ந்து நடத்தலாய் ஓடத் தொடங்குகின்றன. ஆசிரியரிடம் கற்கலாயினவற்றைக் கற்றபின்னர், மாணாக்கர்கள் அவ்வளவில் அமையாது, அகராதி, இலக்கணம் முதலிய கருவிநூல்களின் உதவி கொண்டும், தெரியாதவைகளைப் பலரைக் கேட்டுத் தெரிந்தும், மேலும் மேலும் கற்றல் வேண்டும். ஆசிரியரிடம் கற்ற அளவிலே கல்வியை விட்டவர்கள், எத்துறையிலும் எந்தச் சாத்திரத்திலும் பாண்டித்திய முள்ளவர் ஆகார். ஆசிரியரிடம் கல்வி கற்கையில் குசாக்கிரபுத்தியின்றி இடைமாணாக்கர்களாய் இருந்தபேர்களில் பலரோ, பின்னர் தாங்கள் ஊக்கங்கொண்டு மேலும் மேலும் செய்த அபிவிருத்தியால், பெரும்புலவர்களாகிப் பெரும் புகழும் அடைந்துளார். எப்படியும் நாம் கற்ற கல்வி ஜீவனார்த்தத்துக்குப் போதியதாக இருத்தலால், மேலும் மேலும் கற்று மண்டை வெளுப்பானேன் என்பவர்கள், 'சாப்பாட்டி

ராமரே யாவர். 'செவிக்குண வில்லாதபோது சிறிது, வயிற்றுக்கு மீயப்படும்.' கல்வி கற்பிக்கும் மர்மத்தை நன்குணர்ந்த ஆசிரியர்களிடம் பழகிய மாணாக்கர்கள், ஆசிரியர் விட்டுவிட்ட இடத்திலேதானே நிலைகொண்டிருக்க ஒருப்படார்.

ஆசிரியரிடங் கற்பன கற்று, வயிற்றுப்பாட்டுக்கு ஒரு ஜீவனோபாயத்தைத் தேடிக்கொண்டபிறகு, மேன்மேலுங் கற்று அபிவிருத்திசெய்ய அவாவுகின்றவர்கள், எல்லா இலக்கியங்களையும் பல துறைப்பட்ட சாத்திரங்களையும் கற்கப்புகுவது அசாத்தியமாகும். ஏனெனின் 'கல்வி கரையில கற்பவர் நாள் சில, மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல.' ஆகவே அன்னோர் 'தெள்ளிதின் ஆராய்ந்தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப், பாலுண்குருகிற் றெரிந்து' சாத்திர அபிவிர்த்தி செய்வதாலும், இலக்கிய அபிவிர்த்தி செய்வதாலும், நூல்களைக் கற்காமல் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. நூல்களைக் கற்குமிடத்தில் ஒழுங்கான சில முறைகளை அநுசரித்தல்வேண்டும். வழிதுறையில்லாமல் 'கண்டது கற்கப் பண்டிதனாவான்' என்று நம்பி, கண்ட கண்ட நூல்களையெல்லாம் கற்பவர், 'பல மரம் கண்ட தச்சன் ஒரு மரமும் வெட்டமாட்டான்' என்பதுபோல, உபயோகமான யாதொருகாரியமும் செய்ய உதவமாட்டார். ஓட்டமும் நடையுமாய்த் தாண்டுகால் பாய்ச்சி நுனிப்புல் மேய்ச்சலாக எல்லா நூல்களையும் கற்பதிலும், கற்றறிந்த புலவர்கள் தேர்ந்துரைக்கும் சில நூல்களைமாத்திரம் சாவகாசமாய் நிதானத்தோடு ஆழ்ந்தறிந்து கற்றலே கற்றதனாலாய பயன் தருவதாகும். அகல உழுவதினும் ஆழ உழுவதே நன்றன்றோ? அங்ஙனம் உழுவதிலும் களர் நிலத்தை உழுவருளரோ? சாரமின்றி நிஷ்பிரயோசனமான நூல்களிற் பழகுவது வீண் காலக்ஷேபம்.

முதலில் படித்துத் தீரவேண்டிய பாடபுத்தகமாக ஒரு நூலைத் தேர்ந்துகொள்ளல்வேண்டும். அதிலுள்ள விஷயங்களைச் செவ்விதின் உணர்ந்து பாடம் பண்ணுகிற வரையில் வேறெதிலும் கையிடல் ஆகாது. ஒவ்வொரு துறையையும் பற்றிய நூல்கள் பலவாக இருத்தல் கூடுமாகையால், புலமை நிரம்ப விரும்பு மாணாக்கன் அவைகளை நாளடைவில் பாராமலும் படியாமலும் திருப்தி அடைய

மாட்டான் என்பது உண்மையே. ஆயினும் தான் கற்க விரும்பிய சாஸ்திரத்தின் முக்கிய சாராம்சங்களைக் கற்கும் போதே பல நூல்களைப் பார்வையிடுதல் மயக்கம் எய்தற்குக் காரணமாகும். ஒருவன் இலக்கணம் கற்கப் புகுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். எழுத்தும் சொல்லும் கற்பதற்கு நன்னூலும், யாப்புக் கற்பதற்கு யாப்பருங்கலக்காரிகையும், அணி கற்பதற்குத் தண்டியலங்காரமும், அகப்பொருள் கற்பதற்கு நாற்கவிராச நம்பி யகப்பொருளும், இயற்றமிழ் ஆசிரியரிடம் பாடங்கேட்டுத் தீரவேண்டிய புஸ்தகங்களாக வழங்கிவருகின்றன. பாடங்கேட்டுத் தீரவேண்டிய புஸ்தகங்களே யாயினும், இவையெல்லாம் அவ்வத் துறையை முற்றமுடிய உரைப்பன அல்ல. ஆயினும் இக்காரணம்பற்றி இவைகளை நிறைவுறப் பாடம் பண்ணாமல், நேமிநாதம் இலக்கணவிளக்கம் யாப்பருங்கல விருத்தி மாறனலங்காரம் குவலயானந்தம் தொல்காப்பியம் ஐந்திலக்கணத்தொன்னூல் இலக்கணக்கொத்து பிரயோக விவேகம் என்னும் இவைகளையும், பாட புத்தகங்களைப் படிக்கும்போது, அவற்றுடன்கூடவே வெகு விரைவாய ஒவ்வொன்றாய்ப் படித்துவிடவேண்டும் என்பதில்லை. உரிய எல்லா அம்சங்களையும் விஷயங்களையும் பூரணமாக உரைக்கும் நூல்களைக் காண்டல் அருமை. ஒவ்வொரு நூலாசிரியனும், தான் வரையறுத்துக்கொண்டவாறு நூலை வகுத்துரைக்கையில், பொதுவான பல அம்சங்களைத் தழுவினும், தனது கொள்கையோடு மாறுபடும் அம்சங்களையும், பிறர் கொள்கையோடு தான் மாறுபடும் அம்சங்களையும், சுருக்கியும் பெருக்கியும் விடுத்தும், நூலை அமைப்பது சகசம். எல்லா அம்சங்களும் நிரம்பிய நூல் காணக்கிடைப்பினும், ஆரம்பத்திலே தானே சாஸ்திர சம்பந்தமான விஷயங்கள் அனைத்தையும் கிரகித்தல் மாணாக்கனுக்கு அசாத்தியம். சுருக்கமான புத்தகங்களில் தக்கதொன்றைப் பாடபுத்தகமாகக் கொள்ளலே யுக்தம். அதனைச் சிறிது சிறிதாக உவாத்தியிடத்தில் பாடங்கேட்டுப் பாராயணம்செய்து, அதன் அமைதியை நன்குணர்ந்த பின்னர், அது சம்பந்தமான ஏனை நூல்களைப் பார்வையிடுதலே முறைமை. அவைகளைப் பாட புத்தகம்போல் பாராட்ட வேண்டா. பாட புத்தகத்தில் உள்ள பல அம்சங்கள் அவைகளிலும்

உரைத்திருக்கும். பாட புத்தகத்தில் கண்டிராத அமிசங்களையும், பாட புத்தகத்தோடு ஒருபுடை ஒத்து ஒருபுடை முரணுதலான அமிசங்களையும், பாட புத்தகத்தோடு முற்று முரணுதலான அமிசங்களையும் குறித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இங்ஙனம் கற்பதில், முதனூல்களையே பாட புத்தகங்களாக முன்னாக்கற்று, வழிநூல் சார்புநூல்களை அப்புறம் பார்வையிடுவது தக்கதன்று. பழையன கழிதலாயப் புதியன புகுதலானவையெல்லாம் சார்புநூல்களிலே காணப்படுமாதலின், சார்புநூல்களில் சிறந்ததைப் பாட புத்தகமாகக்கொண்டு, சடையியாக முதனூல்களைப் பார்வையிடுவதே, சாஸ்திரத்தை நன்கறிவதோடு, அதன் பூர்வோத்தர கதியை நன்கறிதற்கும், ஏற்ற சாதனமாகும்.

ஒரு நூலைப் பலமுறை பார்த்தெழுதுவதில் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கவனமாய்ப் பார்த்து எழுதுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் கவனித்தெழுதுவதில், பெரும்பான்மையாய் விஷயத்தின்மீதே கவனம் செல்லுதலால், எழுதும் நோக்கம் முற்றும் சித்தியாகாது. விஷயத்தை ஒரு சிறிதும் கவனியாமல் உள்ளதை உள்ளபடியே பெயர்த்தெழுதும் இலேககாதானும், ஒருநாளைக்கு ஏழெட்டு மணி நேரத்துக்குமேல் தமது வேலையைத் திருப்திகாமாகச் செய்ய இயலாதென்றால், விஷயத்தையும் விஷயத்தோடு வாக்கியத்தின்போக்கையும் கவனித்தெழுதும் மாணாக்கன் ஒருநாளில் ஒரு நூலில் எவ்வளவு எழுதிமுடிக்கலாம்? இங்ஙனம் ஒருமுறை எழுதிமுடிக்க நெடுங்காலமாவதாயின், அந்நூலைப் பலமுறை பெயர்த்தெழுதிப் பாடம் பண்ணுவதற்கு எத்தனை காலம் செல்லும்? இங்ஙனம் செய்தவிடத்தும், நூல் முழுவதும் கெட்டிபாடமாக நின்றுவிடும் என்கிற நிச்சயம் இல்லை. ஆகவே இந்த முயற்சி மலை கல்லி எலி பிடிக்கும் அத்தனையே.

ஒரு நூலைப் பாடம் பண்ணுவதில் மாணாக்கர்கள் வெவ்வேறு முறைகளை அநுசரிக்கின்றனர். அந்நூலைப் பலமுறை பெயர்த்தெழுதுவர் சிலர். சிலர் வாயப்பாடமாக நெட்டுருப்பண்ணுவர். தாம் கற்கும் நூலின் அமிசங்களை ஒழுங்காக வகைப்படுத்திச் சுருக்கம் எழுதுவர் சிலர்; நூலின் வார்த்தைகளைக் கவனியாமல், போக்கையும் கருத்தையும் விஷயங்களை விளக்கும் தோரணிகளையு மாத்திரமே நன்கு சிந்தித்துக்கொள்ளுவர் சிலர்.

ஒரு நூல் முழுவதையும் வாய்ப்பாடமாக நெட்டுருப் பண்ணுவதனாலும், அல்லது அதில் பெரும் பாகத்தை நெட்டுருப் பண்ணுவதனாலும், வெகுவாய நன்மை உண்டாவதில்லை. சாஸ்திரங்களில் முக்கியமான சூத்திரங்களையும், இலக்கியங்களில் சொல்லழகு வாக்கிய நடையழகு பொருட் பொலிவு கற்பனை அலங்காரவிசேஷம் பக்தியாதி ரசம் முதலியன அமைந்துள்ள பகுதிகளையும், பலமுறை படித்து மனதில் பதியவைத்துக் கொள்வது மாணுக்கனுக்கு நன்மையே. சொல்லாற்றலும் ரசஞானமும் முதலாய்த் தான் புதுவது புனையும் நூல்களுக்கு இவைகளெல்லாம் அநுகூல சாதனங்கள் ஆகும். இலக்கியங்களிலும் நீதி நூல்களிலும், ஓரோவிடத்து ஒவ்வொரு வாக்கியமும், சில விடங்களில் ஒரு கோவையான சில பாடல்களும், சம் பாஷணையில் ஒவ்வொரு சமயத்தில் தான் விளக்கிவறப்புறுத் தப் புகுந்த விஷயங்களுக்குப் பிரமாணமாக எடுத்துக் காட்ட உதவும். பொருளை அறியாமல் நெட்டுருப் பண்ணுவது கேவலம் நிஷ்பிரயோசனமான பிரயாசம். பொருளறிந்து தெளிந்தவிடத்தும், சரித்திரமும் புராணமுமான நூல்களை நெடுக நெட்டுருப் பண்ணுவது, பித்தர் செய்கையே.

கடினமான நூல்களைச் சூட்சுமமாகக் கிரகிப்பதற்கும், கிரகித்ததை மனதில் நன்கு பதியவைத்தற்கும், அந்நூல்களைச் சுருங்கப்பிடித்தெழுதலே உத்தமமான உபாயம். ஒரு நூல் தன்னளவில் ஒரு கிரமத்தை அனுசரித்ததானால், இங்ஙனம் சுருக்கம் எழுதலில் வெகுவாய்க் கஷ்டம் இராது. மாணுக்கன் அந்நூலின் ஒழுங்கையே அனுசரித்து, முக்கியமான அம்சங்களையும் உதாரணங்களையும் அதிகார வடைவின்படி தேர்ந்துகொண்டு, அட்டவணை ரூபமாக, ஒரு விஷய சூசிகையை எழுதுவது போதும். இது செய்ய விரும்பும் தமிழ் மாணுக்கர்கள் நன்னூலைத் தொகுத்து எழுதிப் பார்க்கலாம். அந்நூலை வார்த்தை வார்த்தையாகப் பெயர்த்தெழுதுவதைக் காட்டிலும், இங்ஙனம் அதன் முக்கியாம்சங்களை ஆராய்ந்து தேடித் தேர்வதற்கும், அவைகளைச் சுருக்குவதற்கும் கொள்ளும் பிரயாசையினால், அந்நூல் மனதில் நன்குய்ப் பதிவதன்றி, நூலின் ஒழுங்கும் அமைதியும் நன்கு கிரகிக்கப்படுதலால், இந்த உபாயம் மிக

வும் உபயோகமானதே. ஒரு நூலின் ஒழுங்கும் அமைதியும் சுலபமாய் அறியக்கூடாத பக்ஷத்தில, அதனைச் சுருங்கப் பிடித்தெழுதுவது மாணாக்கனுக்கு மிகவும் கஷ்ட சாத்திய மான காரியமே. தொல்காப்பியத்திற்குச் சுருக்கமாக விஷய சூசிகை அமைக்க முயன்று பார்த்தால் இதன் திறம் விளங் கும். ஒரு சாஸ்திரத்தைப் படிக்கும் ஆரம்ப காலத்திலே தானே இங்ஙனம் சுருக்கங்கள் அமைக்க முயல்வது யுக்த மன்று. அந்தச் சாஸ்திர சம்பந்தமான இரண்டொரு நூல் களை இங்ஙனம் பாகுபாடு செய்து சுருக்கப் புகுவது நன்மை. இது செய்தாலொழிய யாதொரு சாஸ்திரத்தை யும் ஒருவர் தீர்க்கமாகக் கற்றறிந்தவர் என்றுரைத்தல் ஆகாது. ஒரு நூலுக்கு விளக்கமாய் நன்கமைத்திருக்கும் விஷய சூசிகையைப் பலமுறை கவனிப்பதனால், நூலின் விவரங்களெல்லாம் பலமுறை நினைவில் வரும். நூலின் விஷயங்களும் மனதில் நன்றாய் நிலைத்துவிடும்.

சாஸ்திர அபிவிர்த்தி செய்பவர்கள், தங்கள் பாஷை யிலும் பிற பாஷைகளிலும், தாங்கள் விரும்பிய சாஸ்திர சம்பந்தமான விஷயங்களை, உள்ளமட்டில் ஆராய்ந்து தெளிதல் வேண்டும். வேறு தேசங்களில் அதே சாஸ்திரம் அடைந்துள்ள அபிவிருத்தியில் அவசியமான அம்சங்களை யும் அறிதலவேண்டும். இங்ஙனம் அறிந்து தெளிந்த பிறகு, தம்முடைய பாஷையில் அதே சாஸ்திரம் தற்கால நிலைமை யில் எம்மாத்திரம் குறைபாடுள்ளதாக இருக்கின்றதோ என்பதைத் தேர்ந்து, அக்குறைவினை நிறைவுறுத்தல் வேண்டும். சாஸ்திர வாராய்ச்சியில், நூல்களைக் கற்றல் மாத்திரமே சாலாது. தம்மினு மிகவுங் கற்றவரும் அநுபவ முடையவரும் ஆனவர்களிடத்தில் பல அம்சங்களைக் கேட் டுத் தெளிதல் வேண்டும், அனேக சாஸ்திரங்களை அபி விர்த்தி செய்வதில், நமது பிரபஞ்சமே பேராசிரியனாக இருக்கிறது. பிராகிருத தாமங்களின் மர்மங்களைப் பரீக்ஷித் தறிதல் வேண்டும். முதலில் சாஸ்திரங்களை இயற்றிய முதனூலாசிரியர்கள், இங்ஙனம் பிராகிருத தாமங்களையும் பரிசோதித்தே யன்றோ, அந்தந்த சாஸ்திரத்துக்கு முக்கியா தாரமான விஷயங்களை வரையறுத்தார்கள். சாஸ்திர மர் மங்களை வரையறுப்பதற்குத் தேசாந்தரங்களில் செய்யும் பிரயாணமும் சிறந்த சாதனம்.

கல்லூரியை விட்டபிறகு, இவ்விதம் சாஸ்திராபி விர்த்தி செய்யாவிட்டாலும், சிலர், தாங்கள் மேற்கொண்ட தொழிற்றுறையில் தீர்க்கமாக மனதைச் செலுத்தி, அந்தத் தொழிலின் திறங்களைப் பூர்வோத்தரமாக நன்குணர்ந்து, அந்தத் தொழில் மேன்மேல விர்த்தியடைந்து சிறப்புறுதற்கும், அத்தொழில் சுலபசாத்தியமாதற்கும், அந்தத் தொழிலில் வைத்த முதற் பொருளைக் கொண்டே முன்னிலும் மிக்க பயனெய்தற்கும் ஆனமார்க்கங்களைக் கண்டுபிடிப்பதில் கண்ணுங் கருத்துமாகக் காலத்தைக் கழிக்கலாம். இவைகளெல்லாம் சாஸ்திர ஞானம் இல்லாமலும் ஆவனவல்ல. இந்த நோக்கம் உடையவர்கள், பலசாஸ்திர விற்பனர்களை உசாவியும், பலசாஸ்திரங்களை அப்பியசித்தும், பலவித சாஸ்திர மர்மங்களை அறியவேண்டும். இங்ஙனம் சாஸ்திர விற்பனர்களைப் பல விஷயங்களை உசாவுதலால், சாஸ்திர விற்பனரும் தத்தமக்குரிய சாஸ்திரத்தில் அதுவரையில் கண்டறியாத சில அம்சங்களைக் கண்டறிவதற்கான பரிசோதனைகளைச் செய்யத்தொடங்குவர். அங்ஙனம் செய்யும் பரிசோதனைகள், எந்த எண்ணத்துடன் செய்யப்பட்டனவோ அவ்வளவிலே நில்லாமல், வேறு பலவித நன்மைகளுக்கும் ஆதாரம் ஆதலும் கூடும். தற்காலம் யுரோபியர்கள் லௌகிக சாஸ்திராபிவிர்த்தியால் அடைந்துள்ள நன்மையைக்காணுமிடத்தில், அவர்கள் நம்மிலும் மிக்க வித்தியாபாரகர்களாகக் காண்கின்றனர். சில வித்தைகளை அவர்கள் ஒரு காலத்தில் நம்மிடம் கற்றனரென்று சரித்திரம் கூறுகின்றது. இப்பொழுது அவர்கள் குருவுக்கு மிஞ்சின சிஷ்யர்களாகிக் கற்றவிடத்திலேதானே தங்கள் வித்தையைக் காட்ட வந்துவிட்டனர். ஜப்பானியர் யுரோபியர்களுடைய கலைகளையும் வித்தைகளையும் கற்றுத் தற்காலம் அவர்களுக்கே பூச்சிக்காட்டத் தொடங்கிவிட்டனர். நாமும் யுரோபியர்களுடைய வித்தைகளைக் கற்று நம்முடைய சௌகரியங்களை மேம்படுத்திக்கொண்டு, அவர்களிடம் என்றும் நன்றி பாராட்டுவோம். காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்ளாவிட்டால், கதிகெட்ட கடையர்கள் ஆகிவிடுவோம்.

வசனம்

ஐரோப்பிய பாஷைகளில், சிறுவர் சிறுமியரும் எழுத்து வாசனையுள்ள கூலியாட்களும் ஓதலான வசன நூற்கள், எளிய நடையில் எழுதப்பெற்று, நாட்குநாள் பலுகிவருகின்றன. கல்விமான்களான ஆண் பெண் பாலினர் ஆயுள் முழுவதும் படித்து வந்தாலும் படித்து முடியாத அளவாகப் பல திறப்பட்ட வசன நூல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில், அவரவர் தங்கள் மனப்போக்கினுக்கேற்றவைகளைத் தேர்ந்தறிந்து வாசிப்பதொன்றுமே, அவர்களுக்குக் கஷ்டசாத்தியமான காரியமாக இராநின்றது. செய்யுள் வடிவமான நூல்களும், விசேஷ இலக்கணப்பயிற்சி முதலிய கஷ்டங்கள் இல்லாமலே, சிறிது கல்வியுடையவர்களும், அகராதி முதலியவற்றின் உதவியால், எளிதில் ஓதத்தக்கவை. ஆகவே, ஐரோப்பியர், மிக்க பிரயாசையில்லாமலே அறிவு தெளிந்து, காரிய நிர்வாகம் செய்யத்தக்கவர்களாய், நாகரிக நிலைமையில் நம்மினும் சில படி மேற்பட்டவராகிவிட்டனர். செய்யுள் வடிவமான நமது நூல்களில் உள்ள கஷ்டம், நமக்குப் பிரத்தியக்ஷ அனுபவம். கல்விமான்கள் பொழுது போக்காகப் படிக்கத்தக்க வசன நூல்கள் இன்னின்னவென எடுத்துச் சொல்வது நமக்கு நாணம் தருவதாகும். சிறுவர் சிறுமியர்களும் கூலியாள் வேலையாட்களும் படிக்கலான புத்தகங்கள் வேண்டுமானால், ஏதேனும் கிடைக்குமா எனப் புத்தகக் கடைகள் தோறும் சென்று கேட்டறிதல் வேண்டும். இது விஷயத்தில் நாம் எச்சரிக்கைகொண்டு, ஏழைகளுடைய கண்களைத் திறவாவிட்டால், இனி நமது நாகரிக நிலைமை மேற்படாது. நாம் கடைப்பட்டவர்களாகக் கருதப்படுவோம். இப்பொழுது தமிழ் வசன நூல்களின் பூர்வோத்தரத்தை ஆராய்வோம்.

1. வசன நூல்களின் பூர்வோத்தரம்

வசனம் என்னும் வடமொழி, சொல் என்றும், வாக்கியம் என்றும் பொருள்படும். வாசகம் என்னும் வடமொழி, வசனம் என்னும் பொருட்டு. இவ்விரண்டும், கவியின் வேறாய சொன்னடையை உணர்த்தும். வசனித்தல்

என்பது பேசுதல் என்றவாறு. கல்வியும் வசனமும், வடமொழியில், முறையே பத்தியம் கத்தியம் என்றும் வழங்கும். பத்தியமாவது, பாதங்களால் நடைபெறுவது. கட்டுரைப்போலியும், செய்யுட் போலியுமாக வருவது, கத்தியம். கவியின் வேறாய சொன்னடை, தமிழில் உரை எனப்படும். உரை என்பது, பேச்சு என்பதற்கும், வியாக்கியானம் என்பதற்கும் வழங்கும் வார்த்தை. பேச்சு என்னும் பொருளில், உரை என்பது உலக வழக்கு என்றவாறு. 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்' என்பதனால் இது விளக்கமாகும். செய்யுள் என்பது முற்கால வழக்கில், இலக்கியச் செறிவுள்ள உரையையும் தழுவியிருந்தது. 'உரைச்செய்யுள்' என்ற வழக்கு இதற்குச் சான்று.

இலக்கணம் இலக்கியம் உரையெனப் பெயர்பட்
டிருக்குமென் றெண்ணுக செய்யுளின் இயல்பே

என்றது இலக்கணக்கொத்து. உலகவழக்காகப் பேசப்படுவதும் எழுதப்படுவதும், உரைநடை உரைவாசகம் என வழங்கும். உரைவாசகம் என்பது இருபெயரொட்டு. தமிழில், வசனம் என்ற வடமொழியே, சிலகாலமாய் உரைநடையைக் குறிப்பதாய்ப் பெருவழக்கினதாயிற்று. உறுதிச்சொல் ஏற்றசொல் பொருளுள்ளசொல் எனப்பொருள்படும் கட்டுரை என்ற வார்த்தையும், உரைநடையைக் குறிக்கின்றது. இது "கட்டுரை வன்மை" என்பதனால் போதரும். "கட்டுரை வகையா னெண்ணொடு புணர்ந்து" எனத் தொல்காப்பியத்திலும் வருகின்றது.

பழைய சங்கநூல்கள் எல்லாம் பாக்களால் ஆனவை: முற்றும் உரைநடையான வசனநூல் யாதொன்றும் இல்லை. அடிவரையறையின்றி வரும் செய்யுளின் வகை—நூலும் உரையும் பிசியும் முதுமொழியும் மந்திரமும் கூற்றிடை வைத்த குறிப்பும் என ஆறென்றும், அவற்றுள் உரைப்பகுதி வழக்கு,—பாட்டிடை வைத்த குறிப்பும் பாவின்றெழுந்த கிளவியும் பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியும் பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியும் என நான்கென்றும், வகைப்படுத் துரைத்தார் தொல்காப்பியர். அவற்றில், பாட்டிடைவைத்த குறிப்பு என்பது, ஒரு பாட்டு இடையிடை கொண்டு நிற்கும் கருத்தினுன் வருவன.

"தொன்மைதானே, உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே" என்ற இடத்தில், 'தொன்மை என்பது உரை விராயப் பழமையவாகிய கதைப்பொருளாகச் செய்யப்படுவது அவை பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்ட பாரதமும் தகடூர் யாத்திரையும் போல்வன' என்றார் நச்சினார்க்கினியர். சிலப்பதிகாரமும் ஒருவாறு இதன்பாற்படும். பாவின்றெழுந்த கிளவி என்பது பாட்டினிடைச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளெழுதுவது போல்வன. இறையனார் அகப்பொருளுரை தொல்காப்பியவுரை திருக்கோவையாருரை திருக்குறளுரை முதலியன இதற்கு உதாரணம். கத்தியத்திற்குக் கொன்றைவேய்ந்தனை உதாரணமாகக் காட்டினர் வீரமாமுனிவர். அது, முதுமொழிக்காஞ்சி போன்று, குறள் வெண் செந்துறையின் பாற்படும்.

சைனர்கள் ஸ்ரீபுராணம் முதலிய சைன நூல்களையும் வைணவர்கள் அஷ்டாதசரஹஸ்யம் குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலிய வைணவ நூல்களையும் வசனமாக எழுதியுள்ளனர். இவர்களுடைய வசனம், பெரும்பான்மை வடமொழிகளும் வடமொழித்தொடர்களும் நிரம்பி, சிறுபான்மைத் தமிழிடைச் சொற்களும் எச்சங்களும் முற்றுக்களும் விரவி, நடைபெறுவதாயிற்று. இந்நடை மணிப்ரவாளம் எனப்பெறும். வேறுவேறான இரண்டு பாஷையின் தனிமொழிகளும் தொடர்மொழிகளும், மணியும் பவளமும் (பவளம்-ப்ரவாளம்) விரவிக்கோத்த மாலைபோன்று, விரவி நடத்தலின், இந்நடை இப்பெயர் பெறுவதாயிற்று. சைனர்களும் வைணவர்களும் தங்கள் மதச்சார்பான தமிழ் நூல்களுக்கியற்றிய வியாக்கியானங்களும் இந்நடையினையே கொண்டொழுகுவனவாம். இவ் வசன நூல்களையும் வியாக்கியானங்களையும் இயற்றினோர் வடமொழியில் நிரம்பிய புலமை உள்ளவர்கள். மதச்சார்பான விஷயங்களை வடமொழியில் நின்றும் தமிழில் கொணர்ந்து கூட்டினவராதலின், இவர்களுடைய வசனப்பாங்கு இங்ஙனம் மணிப்ரவாளம் ஆயிற்று.

இயற்றமிழ் வசன நூல்கள் முதலில் கிறிஸ்தவப் பாதிரியார்களால் எழுதவும் எழுதுவிக்கவும்பட்டன. அவையெல்லாம் தங்கள் மதக்கோட்பாடுகளைப் பரவுவித்தற்கானவை. ஆயினும், தமிழ் வசனம் உலகவழக்கை

ஒட்டி உருப்படுவதற்கு அவை துணைக்கருவிகள் ஆயின. கட்டுரை நடைக்குக கருக்கட்டினவர்கள் நமது பழைய உரையாசிரியர்களே. ஆயினும், கருககளைச சீர்செய்து கொள்வதில் பாதிரிமார்களது வசன நூல்களுககு நாம் ஒருவாறு கடமைப்பட்டவர்கள் ஆகிறோம. வசன நூல கள் எழுத ஊக்கம பிறபித்தவர்களும் பாதிரிமார்களே.

கிறிஸ்தாப்தம பதினேழாவது நூற்றாண்டில், கிறிஸ் தவப் பாதிரியான ராபொட டி நொபிலிபஸ் (Robert de Nobilibus) எனபவர், தத்துவபோதக சுவாமி எனனும மறுநாமததுடன், கிறிஸ்தவமதச் சமபிரதாயமாகக் காணடம் - ஆததும நிரியாணம - தூஷணதிகாரம எனற வசனநூலகளை இயற்றினர். பதினெட்டாவது நூற்றாண டில் இததலிதேசததிலிருநது வநத கிறிஸதவமதப பிர வாத்தகரான காணஸ்டானஷியஸ பெஸ்கி (Constantius Beschi)-தைரியநாதா-எனபவா, வீரமாமுனிவா எனனும் பட்டப்பெயருடன், வேதியரொழுககம் (அலலது உபதேச ரதநாகரம-1727)-வேதவிளக்கம (1728)-ஞானவுணாத் தல—என்னும கிறிஸ்தவ வசன நூலகளோடு, அவிவேக பரிபூரண குரு எனனும கதையுமா எழுதினா. இநதக கதை நகைச்சுவை மிகவும் விளைபபதாய்ச் சிறுவர்களும சிறுமியர் களும் படிதது ஆனநதிக்கததககது.

வைத்திய நாத தேசிகரும சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதரும் சுவாமிநாத தேசிகரும இலக்கண சமபநதமாய்ச் சூததிர மும உரையும் எழுதினவாகள். சிவஞானமுனிவர் இயற்றி யனவெலலாம இலக்கண சித்தாநத சாஸதிர வுரைகளும கண்டனஙகளுமேயாம. வடமொழியினினறும தருக்க சஙகிரகம மொழிபெயர்த்தவரும் இவரே. இவையெலலாம் புலவர்களே போற்றத் தக்கவை.

பதினெட்டாவது நூற்றாணடின் இறுதி வரையில் தமிழ்ச் சிறுவர்கள் கற்கலான வசன நூலகளை விரலவிட் டெணணுமிடத்தில, அவிவேக பரிபூரண குரு கதை ஒன்று எனச் சுணடுவிரல ஒன்றை மாததிரமே மடக்கலாம: மறறை விரலகள் நிமிாநதே நிற்கும். பததொன்பதாவது நூறறாணடில வித்தியா விசாரணையை ஆஙகிலேய துரைத தனததார் மேறகொண்ட பிறகே, தமிழில சில வசன

நூல்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தலைகாட்டத் தொடங்கின. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் துரைத்தன கலாசாலையில் தமிழாசிரியராக இருந்த சரவணப் பெருமாளையா தாண்டவராய முதலியார் முதலியோர், சிறுவர் சிறுமியருக்கேற்ற வசன நூல்கள் எழுதலாயினர். சரவணப்பெருமாளையர், கல்விப்பயன் என்கிற வியாசமும், பாலபோத இலக்கணம் என்கிற சிற்றிலக்கணமும் இயற்றினர். இதற்குமுன் சிறுவர்கள் கற்கலான இலக்கணம் வசனத்தில் இல்லை. அதனால், முற்காலத்தில் சிறுவர்களுக்கு இலக்கணப்பயிற்சி சுத்த சூனியம். பெரியர்களுக்கும், இலக்கணம் கற்பது, மலை கல்லி எலி பிடிப்பதாகவே இருந்தது.

தாண்டவராய முதலியார் தொகுத்த கதாமஞ்சரியும், மகாராஷ்டிர பாஷையிலிருந்து மொழிபெயர்த்த பஞ்ச தந்திரக் கதையும், சிறுவர்க்கென்று ஏற்பட்ட வசன நூல்களில் முக்கியமானவை. பஞ்சதந்திரத்தின் முதற்பதிப்பு கி.பி. 1825-ல் நிறைவேறியது. அதற்குமுன் வழங்கியிருந்த பஞ்சதந்திர கதை, குளிக்கப் புக்கோர் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டாற்போல, தமிழ் கற்கப் புகுவோர் வழுக்களையே கற்றுத் தடுமாற்றம் உறுவதாக இருந்தது. முதலியாருடைய மொழிபெயர்ப்பு, மாணாக்கர்கள் உலகநடையும் செய்யுணடையுமான தமிழ் நன்குணரத்தக்கதாய்ச் சொற்பொருள் அழகுபெறச் சுவையுற்றது. கதாமஞ்சரி ஒருகால் மறக்கப்படினும் படலாம்: முதலியாருடைய பஞ்சதந்திரக் கதையோ, உலவாப் பெரும்புகழ் படைத்துத் தமிழும் தமிழ்நூல்களும் உள்ளளவும் நின்று நிலவுறும் என்பது தமிழ்ப்புலவர் துணிவு. பிறகு மழவை மகாலிங்கையர், போதவசனம் என்ற நூல் இயற்றினர். கதா சிந்தாமணி, ஆதிமூல முதலியார் என்பவர் எழுதியது.

திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் என்பவர், இவர்கட்கு முன்னரே இராமாயணம் முழுவதும் கத்தியமாக எழுதினர். உத்தரகாண்டப் பகுதியின் முதற்பதிப்பின் முகத்தலை யேட்டிலே, 'மல்வளம் பொருந்திய பாரில முழுவதும்-சொல்வள மிகுதியிற் றுதிக்குஞ் சீர்த்தி-எலலியாட் டரசனிசை மனு நெறியே-செலவச் செங்கோற் செலுத்துங் காலத்து, இங்கிலீசு வருடம் ௲அ௱௰௫ - சாலிவாகன சக வருடம்

தூளாடுமெ-இதினிகழா நின்ற-பவ வருடத்தில், அரும்பல கலைக ளாய்ந்தறி செலவந-தரும்புகழ்ச் சங்கத் தாரவர் தம்பால - தமிழச்சஙகததிறறமிழ கறகப் புகுமவர்கள் சொலலும பொருளு மெளிதிலுணர்தற் பொருட் டத் தமிழச்சங்கத் தலைமைப புலமைத திருசசிறறம்பல தேசி கன கொடுநதமிழ நடையொடுஞ் செநதமிழ நடைவிரா யேனைய காண்டப பொருளுந் தொகையுறச் செய்த விராமா யணத் துததரகாணடக் கதை தொணடமணடலததின கண விளஙகிய சென்னப்பட்டணததுக் கலவிசசஙகத் தச்செழுத்தாற் பதிப்பிக்கப்பட்டது" என வரைந்திருக் கின்றது.

விவகார சங்கிரகம் என்பது (1826-ல் அச்சிற பதிப் பிக்கப்பட்டது) துரைததனக் கலாசாலையில இருந்த மதுரை கந்தசாமிபபுலவர் மொழிபெயர்ததது. அது கற் றோரும மற்றோரும விவகார விஷயஙகளை உணருமபடி, தேவன்ன பட்டாசாரியன் எனனும வேதியன, மிருதி வசனங்களை எடுத்துச் சேர்த்துச செயததான மிருதி சநதிரி கையின விவகார காண்டததிற கூறிய (விவகார சொரூப மும நியாயஸ்தானங்களும் நியாய விசாரணை யதிகாரிகளும் இராசசாசன சொரூபமும பத்திரபேதஙகளும இலிகித முதலிய சாதன விசாரணையும விசாரணையின விவரமும் சான்றினா பேதமும பிணையின் பேதமும விவகார நிசசய வகையும் ஐயதான தணடஙகளும இவைகளைச் சேரநத) பல விஷயஙகளும், முனபின் மலைவுறாமல விளங்கத தமிழில வெளிப்படையான உரைநடையால செய்யபபட்டது. இது இபபொழுது கிடைபபது அரிதாகிவிட்டது. இதன் வாசகப பாஙகின் அருமையைக் கருதியேனும ஒரு பதிப்புப் பதிப் பிபபது தமிழ மாணவர்க்கு மிக்க பயன விளைப்பதாகும.

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில பாலி யர்களும் பாலிகைகளும் படிததறகான பல வசன நூல்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றில கணடதும கேட்டதுமான சில வற்றை எடுத்துரைபபது தகுதி. துரைததனக் கலாசாலை யில சுதேச பாஷைகளின விசாரணைத தலைவராக இருநத வாலடர் ஜாயிஸ் என்பவர், சில தமிழ்பபுலவருடைய உதவி யால, மூன்று வாசக பாடங்களை உருப்படுத்தினர். இரண் டாவது மூன்றாவது வாசக பாடங்களில், பல பாடங்கள்,

இங்க்லிஷிலிருந்து சிறுவர்களுக் கேற்றவாறாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டவை. இவை, பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழாவிடினும், பல வருஷ காலம், சிறுவர் சிறுமியர் மாத்திரமேயன்றிப் பல தமிழப் புலவரும், தமிழ வசனம வாசிக்கவும் எழுதவும் அறியத்தக்க சாதனங்களாகி இருந்தன.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் தமது சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகளின் பொருட்டுப் பிரசுரம் செய்த பால பாடங்கள் செந்தமிழ் நடையிலே செவ்வித்தின் எழுதப் பெற்றவை. இவைகளில், நான்காவது பாலபாடம், செம்பாகமான உரைநடையிற் பயில விரும்பும் தற்கால மாணவர்க்கு நல்ல நடைவண்டியாக இராநின்றது. தோரணியாகச் சரித்திரம் கதை முதலியன எழுதுவதற் கான நடை பயில வேண்டுவார்க்கு, நாவலருடைய பெரிய புராண வசனம், ஏற்ற வழிகாட்டியாக இராநின்றது. இவர் இயற்றிய ஏனை வசன நூல்களாவன, திருவிளையாடற் புராண வசனம் - இலங்கைப் பூமிசாஸ்திரம்-கந்தபுராணத் தில் ஒருபகுதி முதலியனவாம்.

தினவர்த்தமானி என்னும் பத்திரிகையில் தாம் எழுதிய விஷயங்களைத் தொகுத்து, வீராசாமி செட்டியார், விநோத ரசமஞ்சரி என்னும் பெயருடன் வெளியிட்ட நூல், சந்தர்ப் பத்துக் கேற்ற பழமொழிகள் வழங்கப்பெற்று, மிக்க திரி பின்றி, பெரும்பான்மையும் உலகவழக்கை உள்ளிட்டுத் திராக்ஷா பாகமாக இருத்தலால், தமிழறிந்த ஸ்திரீ புமான்கள் அனைவரும் ஏககாலத்தும் படித்து மகிழத்தக்கது. அதிற்கண்ட விஷயங்களாவன,—ஆஸ்திக நாஸ்திக சம்வாத மாகச் செய்யப்பட்ட தெய்வக்கொள்கை, இந்துதேசப் பெண்களைக் குறித்து எழுதப்பட்ட கற்புநிலைமை, 1856-ஆ ஜூலை 28உ இரவில் மாட்டின சீமன்சன் முதலானவர்கள் சென்னைக் கவர்னர் மாளிகையில் விதம் விதமாக வாசித்த கீதவாத்திய விநோதம், கற்றுய்ந்தொழு கல், பயனிலுழவு, மகாபண்டிதனை யமுனைத்துறைவரான சிறுபிள்ளை வென்றது, சுபட்ச அபட்ச சமவாதமாகச் செய்யப்பட்ட காலபேதவியல்பு, நன்றி மறவாமை, கம்பர் சாதகசரத்தின் ஒரு பகுதி, கம்பர் இராமாயணம் பாடி அரங்கேற்றியது, ஒட்டக்கூத்தர் ஈட்டியெழுபது பாடியது,

ஒட்டக்கூத்தர் சோழனுக்குப் பெண் பேசியது, புகழேந்திப் புலவர் நளவெண்பாப் பாடியது, ஏகம்பவாணன் சரித்திரம், என்பன.

விநோதரச மஞ்சரிபோல திராக்ஷாபாகமாய், இன்னும் படிக்கலாம் பின்னும் படிக்கலாம் என்று படிப்பவர் விழையுமாறு வசனம் எழுதியிருப்பவர், வேதநாயகம் பிள்ளை என்பவர். இவர் மயூரத்தில் டிஸ்டரிக்ட் முன்சிப்பாக இருந்தவர். மதானுசாரத்தில் கிறிஸ்தவ ராயினும் தமிழ் நூல்க ளிடத்தும் தமிழ்ப்புலவ ரிடத்தும் ஆசக்தி மிக்கவர். இவருடைய வசனத்தில் சில பாகங்கள், வேறொரு பாஷையில் மொழிபெயர்க்க இயலாத திறம் வாய்ந்தன: கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாத செவியமுதமும் ஆவன. இவர் வசனத்தை வசன பூஷணம் என்னலாம்: மணி வாசகம் என்னலாம். இவருடைய வசனநூல்களாவன, பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்-சுகுணசுந்தரி சரித்திரம் என்னும் அபிநவ கதைகளும், பெண்கல்வி-பெண்மதிமாலை என்னும் வியாசங்களுமாம்.

இராமலிங்க சுவாமி என்பவர் (திருவருட்பாப் பாடியவர்) மனுச்சோழ னரசாட்சியான மனுமுறைகண்ட வசனம் என்ற சிறுநூல் ஒன்று எழுதியிருக்கின்றனர். இது பெரியபுராணத்திற் கண்ட சரிதமே யாயினும், இவ் வசனத்தின் சுவை, முதனூற் சுவையினும் விஞ்சியிருக்கின்றது. ஜீவகாருண்ய வொழுக்கம் என்னும் வசனநூலும் இவர் இயற்றியதே.

இவர்க்கு மாணாக்கரும் இராசதானிக் கலாசாலையில் தமிழாசிரியருமான தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார், வேளாண் மரபியல்—திருவெண்காட்டடிகள் சரித்திரம்—பெரியபுராண வசனம்—சங்கர விஜயம்—மார்க்கண்டேய புராண வசனம் என்னும் வசனநூல்கள் இயற்றியிருக்கின்றனர். சங்கர விஜயம் வடமொழியினின்றும் மொழிபெயர்த்தது. வேளாண் மரபியல் வேளாளர் சூத்திர ரல்லர் என வாதிப்பது. ஏனைய செய்யுள் வடிவமான புராணங்களைக் கத்தியமாக அமைத்தன. பராசர ஸ்மிருதியின் ஆசாரகாண்டமும் வசனமாக அவர் மொழி பெயர்த்திருக்கின்றனர். மேற்படி கலாசாலையில் இவர்க்கப்பால் தமிழாசிரியராக இருந்த கிருஷ்ணமாசாரியர் என்பவர் அரிச்சந்ர சரிதை எழுதினர்.

இவருக்கு முற்பட்டவரிருவருக்கு முற்பட்டவராய், இராசதானிக் கலலூரியில தமிழப புலமை நடத்திய ஸ்ரீநிவாச ராகவாச்சாரியர், வடமொழியில நிரமபிய புலமை உடையவர். உததர ராமாயண வசனம—விஷ்ணு புராண வசனம—தசகுமார சரிததிரம் முதலிய மொழி பெயாபபுக்கள இவா இயறறியன. அதிக கதா சஙகிரகம என்னும வசனநூல எழுதியவரும இவரே. இவருடைய வடமொழிப புலமையும தமிழப் புலமையும இவரியற்றிய தணடியலஙகார சாரம என்னும அணிநூலால விளஙகும. இவருடைய வசனததில் வடமொழிகளும வடமொழித் தொடர்களும வெகுவாயப பிரயோகிததிருக்கும. சுலப மான நடையில மாணுககர்களுககு விஷயஙகளை எளிதில விளககுவது இவருடைய நோக்கம்.

துரைசாமி மூப்பனார் (கபிஸ்தலம) என்பவர் அயோததி மாநகரமா—மியமன் ஜானகிபரிணயம—பிரஸநநராகவம— முதலான சில மொழிபெயர்பபு வசனநூலகளை இயற்றின தன்றி, விலலிபாரதச் சுருக்கமும வசனநடையில எழுதி னர். இவா கடைசியாக எழுதியது இராமபதரீயம என பது. இதில கலவி - அறிவு - ஒழுக்கம் - மாதா - பிதா - குரு - தெய்வம - தர்மம் - அர்த்தம் - காமம - இலவாழ்க்கை - விருநதோமபல் - செய்நநன்றி - அருள் - கொலலாமை - நிலை யாமை - துறவு - ஊழ எனனும விஷயங்கள, நாலாயிரப் பிரபநதம திருக்குறள் முதலியவறறிலிருந்தெடுத்த மேற் கோள்களுடனே, அஙகங்கே சில புராண கதைகளையும தழுவி, விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஜனவிநோதினி என்னும் மாதாந்தப் பத்திரிகை, புத்தக ரூபமாய், பல வருட காலம, சுதேச பாஷாபிவிாத்தி சஙகத் தாரால பரிபாலிக்கப்பட்டு நடநதேறிவந்தது சாஸதிர சமபநதமும சரிததிர சமபநதமும ஆன விஷயஙகளையும, பல கலவிமான்கள் அரசர் வீரர் முதலியோருடைய வர லாறுகளையும, விநோதமான சில கதைகளையும, இஙக்லிஷி லிருநது மொழி பெயர்தது விளககுவதே அந்தப் பததிரி கையின் நோககம். இநத நோக்கத்தை நன்கு நிறைவேறறி வந்ததன்றி செய்யுட்போலியான கத்தியநடையை அறவே ஒழிதது, சிறுவரும எளிதில விஷயங்களை உணருமாறு மிக வும் தெளிவான நடையை, அந்தப் பத்திரிகை அநுசரித்து

வந்தது. இந்தச் சங்கத்தார் உதவியால், சில சமஸ்கிருத நாடக கதைகளும், சில ஷேக்ஸ்பியர் நாடக கதைகளும் பாலியருக்குரிய சில கட்டுக்கதைகளும் உண்மைச் சரித்திரங்களும், மொழிபெயர்க்கப்பட்டுப் பிரசுரமாயின. சுதேச பாஷாபிவிருத்திக்கு அநுகூலமான நூல்களை அச்சியற்றுவோர்க்கு இச்சங்கத்தார் இன்னும் இயன்ற உதவி புரிந்துவருகின்றனர்.

புதினமான வர்த்தமான பத்திரிகைகள் ஏற்பட்டுப் பல வருஷமாக நடைபெற்று வருகின்றன. இலக்கிய வாராய்ச்சி செய்ய இயலாத வர்த்தகர்களும் பெண்பாலினரும் எளிதில் பல விஷயங்களை அறிவதற்கும், பாமர சனங்கள் நாளடைவில் படிப்படியாய் அறிவு தெளிந்து நன்மையடைவதற்கும், இவை சாதனங்களாகின்றன. இவை பெரும்பான்மையாய் இங்கிலிஷ் முதலிய பத்திரிகைகளின் சாராம்சங்களை அவசரகோலமாய் அள்ளித் தெளிப்பவை. ஆதலால், நடையின் செவ்வியும் பாஷாபிவிர்த்தியும் நாடுதலான வித்தியார்த்திகளுக்கு இவை ஏற்றனவாகா. ஆயினும், எல்லாச் சனங்களிடத்தும் காலரீதியை அநுசரித்த புது விஷயங்களும் புதுக் கருத்துக்களும் பரவுவதற்கு, வர்த்தமான பத்திரிகைகளிலும் சிறந்த சாதனம் வேறெதுவும் இல்லை.

சில வருடங்களாகச் சில அபிநவ கதைகளும் சில வசன நாடகங்களும் சில வியாசங்களும் வெறுங்கதைகளும் சிலர் எழுதிவருகின்றனர். சில நாடகங்களும் வியாசங்களும் நேரான மொழிபெயர்ப்புக்களாகவும் எழுதப்பட்டுவருகின்றன. இங்க்லிஷின் சாரமாகவும் சில எழுதப்படுகின்றன. இவற்றில் கொள்ளத்தக்கனவும் தள்ளத்தக்கனவும் இன்னும் தீர்க்கமாக ஏற்படவில்லை. பழையன கழிதலாய்ப் புதியன புகுதலாய்க் காலதேச வியல்பு மாறிவரினும், சத்துள்ளனவாய் எஞ்சிநிற்கும் காலங்கண்ட பழம் பனுவல்களே புலவர் போற்றுவன. புலவர் போற்றுவது பழம் பனுவல்களே யாயினும், புலவர் திலகரானவர்கள் புதுக்கால் வெட்டாமல் இரார். புதுக்கால் பயன் தருவதாயின் காலக்கிரமத்தில் போற்றப்பட்டு வரும். இல்லையாயின் தானே தூர்ந்துபோய்விடும்.

II. வசன நடை

நடையின் செவ்விக்குரிய அமிசங்களை, இங்கிலிஷில் ஆராய்ச்சி செய்து, சில ஆசிரியர்கள், சாஸ்திரரீதியாக விளக்கி யிருக்கின்றனர். இங்கிலிஷ் பயிற்சி இல்லாதவர்க்கும், இங்கிலிஷில அவ்வாசிரியர்கள கூறியிருப்பதைத் தமிழில ஏற்றபெற்றி அமைத்துக்கொள்ள இயலாதவர்க்கும் உதவியாக, இங்கலிஷ் ஆசிரியர்கள் கூறிய சில கூறுகளையும, தமிழாசிரியர்கள் கூறியிருக்கும சில கூறுகளையும், இயையும் அளவாக இணைத்து, நடையின் செவ்வியை விளக்குவது நனமையே தமிழில, வசன நடையின் அமிசங்களை ஆராயப்புகுவது, புது முயற்சியாதலால, சில கூறுகளை மயங்கியுரைப்பது கூடும. சில கூறுகள் புலனுகாது விடுபட்டிருப்பது கூடும; சில கூறுகள் குன்றக்கூறலாக இருப்பதுங கூடும. ஆராய்சசி சிறததலாகுமபோது இவையெல்லாம திருத்தம எய்தும.

நடை என்பது தமிழிலே ஒழுக்கத்துக்கும பெயர், செலலும செலவிற்கும பெயர். வேறு அர்த்தமும் அதற்கு உண்டு. எநத அர்ததத்திலும இமமொழிக்கு நட என்பதே பகுதி. ஆகவே நடை என்பது, செலலும செலவு என்னும அர்த்தத்தில் தொழிற்பெயரும, மறற அர்த்தங்களில தொழிலாகு பெயரும ஆகும். சொன்னடை உரைநடை செய்யுணடை நூனடை என்ற வழக்காறுகளில் நடை என்பது ஆகுபெயர்ப பொருளதே. நூனடையாவது, நூல் செலலும் செலவு, நூற்பொருள் செல்லும் செலவு என்பதாம. கானடையின் நோக்கமாவது, ஒருவன் ஓரிடத்திலிருந்து பிறிதோரிடத்துச் சென்று சேர்தல். நூனடையின் நோக்கமாவது ஒரு கருத்து ஒருவன் மனத்திருந்து பிறனொருவன் மனத்துச்செனறு சேர்தல். ஓரிடத்திருந்து பிறிதோரிடததில் ஒருவன்சென்று சேர்தற்குக் கால கருவி. ஒருவன் மனத்திருந்து பிறனொருவன் மனத்தில் ஒரு கருத்துச் சென்று சேர்தற்குக் கருவியாவது சொல்.

ஆகவே நூனடையின் கூறுகளாவன கருத்தும் சொல்லும என இரண்டு. கருத்தாவது கருதிய பொருள்; சொல்லாவது அப்பொருளை உரைக்கும் உரை. ஒரு நூலின் நடை சிறந்தது என்பார் குறிப்பாவது, அந்நூல தான் கரு

திய பொருளை உரைக்கும செவ்வி சிறந்தது என்பதாம். உரிய சொற்கள் உரிய இடங்களில பொருந்தி நடப்பதே நடை. கருதிய பொருளுககுரிய சொற்களும, கருதிய பொருளுக்குரிய தொடர்களும, அவற்றிற்குரிய இடங்களில் பொருநதி நடபபதே, முற்றுத தொடர்மொழி என்பதான வாக்கியநடை. கருதிய பொருளுக்குரிய சொலலாவது, மரபு வார்த்தை. "எபபொருள் எச்சொலின எவ்வா றுயர்ந தோர், செப்பினர் அப்படிச் செபபுதல மரபே." சொற்க ளும் தொடர்களும் உரிய இடஙகளில் நிற்றலாவது, அந் தந்த பாஷையின் போக்குக்கு ஏற்றவாறாக, எழுவாய் செயப்படுபொருள் பயனிலை முதலிய அங்கங்கள், கருதிய கருத்துக் கேறப, வாக்கியங்களில உரிய விடங்களில பொருந்தி நிற்றலாம்.

வாக்கிய நடையிலே, பொருளும சொல்லும், உள்ளிட்ட பொருளும் அதனை வெளியிட்ட சொலலும், கருதிய கருத் தும அதனை உரைக்கும் உரையும, — பருநதும் அதன் நிழ லும், மலரும அதன் நாற்றமும், மணியும அதன ஒளியும் போலவன. சொல்லொடுபட்டுக கருதது நடைபெறுவது, உடலொடுபட்டு உயிர் இயங்குவது போலாம. பொருளும சொல்லும அபேதம. பொருளும சொலலும அபேதமாயி னும், தோற்றக் கிரமத்தில பொருள் முற்பட்டது; சொல் அதன் வழிபபட்டது : கருத்து முற்பட்டது ; உரை அதன் வழிப்பட்டது. சட்டியில உள்ளதுதான் அகப்பையில் வரும். பொருளின் செவ்வியே சொலலின் செவவி : கருத்தின் செவ்வியே உரையின் செவ்வி. உரைக்கலான பொருள் இல்லையாயின், உரைக்கலான உரையும் இலலை உரைக்க லான பொருள் உள்ளத்தில் உருபபடுமாயின், அதனை உரைக்கலான உரையும் வாக்கில உதிததலாகும. உரைக் கும் பொருள் உசிதமாயின், உரைக்கும உரையும் உசித மாகும். 'நினைப்பின் வழியது உரை.'

ஒருவனது நூனடைசிறந்தது என்ற குறிப்பு, அந்நூல் அவன கருதிய கருத்தை உரைக்கும செவ்வி சிறந்தது என்ற குறிபபேயாம் என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அஃதா வது, அந்தக் கருத்தை வேறுவிதமாய் உரைக்கலான எவ் வகைத் திறத்திலும காட்டில், அந்நூல் அக்கருத்தை உரைத்துக் காட்டும் திறமே சிறந்தது ; அந்நூல் அக்

கருத்தை உரைத்துக் காட்டும் திறத்திலும் சிறந்தது வேறின்று என்பதாம. ஒரு கருத்தைப பலவகைத் திறப் பாட்டினால உணர்த்தல் கூடும் ஆயினும், உரைக்கும உரையின் திறம் வேறுபட்டவிடத்துக் கருதநின் திறமும் வேறுபடுவதாகும். கருத்தின் திறம வேறுபடாது, அக் கருததைப பிரதி சாயலாகப பிடிததுக காட்ட வல்ல உரை யின் திறப்பாடு ஒன்றே. அத்திறப்பாட்டினை உணர்ந்து உரைப்பதே, நூனடை செவ்விபெறுதலான மர்மம. நூல் நவிற்றும் நயம் பயத்தலான காரணம இதுவே. இந்த மர்மம எலலாருக்கும சிததி ஆவதொன் றன்று. ஒவ்வொரு கால விசேஷத்தில ஓரொருவரே இநதச் சித்தியை அடைப வர். 'வார்ததை பதினாயிரத் தொருவர்.' தமிழில் சொல் வன்மை நாநலம என்பன இநதச் சித்தியே.

கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும்

வேட்ப மொழிவதாம் சொல்

என்ற குறள் இந்த வாக்குச்சித்தியை நன்கு விளக்கு கின்றது.

நூனடை செவ்வி பெறுதலான இந்தச் சித்தி, தொட் டுக் காட்டியும சுட்டிக்காட்டியும விளக்குவதான ஓர் வித்தை யன்று. 'தொட்டுக்காட்டாத வித்தை சுட்டுப் போட்டாலும வராது' என்கிற விதி, இதற்கு முற்றும் பிரயோகமாகாது. கவிகள்போலவே, கட்டுரை எழுது வோரும், கருவிலே திருவுடையவர். நாநல முடைமை, பிற விக் குணங்களில் ஒன்று. "தெய்வப் புலவனுக்கு நா உண ரும் (சித்திர ஓடாவிக்குக் கை உணரும)" என்பது கவி நடைக்கு மாத்திரமே யன்றிக் கட்டுரை நடைக்கும் பொருந் துவ தென்பது, சிறநத வசனநடையின் திறங்களைக் கூர்ந்து உய்த்துணர்ந்தவர் கண்டபடி. வசனத்தில், உரிய சொற்க ளாகிய நன்மொழி புணர்த்தியும், நவின்றோர்க் கினிமை தருவதான ஓசையூட்டியும், செவ்வி செய்த நடையாகிய நவநீதம, தெய்வப்புலவர் எனப்படும் வாக்கிகட்கே கை வல்யம்.

இவ்வித அமிர்தவாக்கு இவர்கட்கு இயல்பு. ஏனை யோர் இவர்களைப்போல் வாக்குச்சித்தி அடைவது, யாமை மயிர்க் கம்பலம் அடைவதேயாம். நளபாகம் வீமபாகம்

என்பன அனைவர்க்கும் கைவருவதில்லை ஆயினும், பழக்கம் வழக்கம் அன்றோ. செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்: நடையும் நடைப்பழக்கம் ஆகையால், சிறந்த வசனநடைகளிற் பழகி, அவற்றின் சூக்குமங்களை அறிந்து கடைப்பிடித்தலால், காரிகை கற்றுக் கவிபாடுவார் போல, வசனநடையில், சிலர், ஒரு பரியாயமாக வாக்குச்சித்தி அடையலாம்.

வாக்குச்சித்திஅடைவதில் ஒவ்வொருவரும் கவனிக்கத் தக்க சில அமிசங்கள் உண்டு.

இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
நடைதெரிந்த நன்மை யவர்

எனுங் குறள், அமைச்சர் அவையறிந்துரைத்தலை நோக்கிய தேனும், நூலாசிரியர் நூலோதுவாரை அறிந்துரைத்தலின் மேற்றாகவும் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இதன்பொருள், சொற்களின் நடையினை ஆராய்ந்தறிந்த நன்மையினை உடையார், ஒன்று சொல்லுங்கால், அதன் செவ்வியை ஆராய்ந்தறிந்து, வழுப்படாமல், மிகவும் தெளிந்து சொல்லுக என்பதாம். சொற்களின் நடையாவது, சொற்கள் பொருள்களைப் பயக்குமாறு. செவ்வியாவது, கேட்டற்கண் விருப்பமுடைமை. இங்ஙனம் கேட்டற்கண் விருப்பமுடைமைக்குக் காரணமான நடையின் குணங்களாவன:—வழுவின்மை—சுருங்குதல்—விளங்குதல்—இனிதாதல்—விழுப்பயன் றருதல் என்றிவை முதலாயின என்பர் பரிமேலழகர். அமைச்சியலுக் குரிய சொல்வன்மை இவற்றை உள்ளிட்டிருக்குமாறே, நூலுக்குரிய சொல்வன்மையும் இவைகளை உள்ளிட்டிருப்பது ஒருதலை.

இங்ஙனம் திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும் கூறிய கூற்றை மூலபாடமாக வைத்துக்கொண்டு, நடையின் திறங்களை ஒருவாறு விரித்துரைத்தல் ஆகும். சொற்கள் பொருள்களைப் பயக்குமாறு முன்னமே ஒருவாறு உரைக்கப்பட்டது. சொற்களின் திறங்களை முதலில் சிறிது ஆராய்ந்து கொள்வோம்.

சொற்களானவை, செஞ்சொல் ஆக்கச்சொல் குறிப்புச்சொல் என மூன்று வகைபபடும். அவற்றால் குறிக்கப்படும் பொருளும், செம்பொருள் ஆக்கப்பொருள் குறிப்புப் பொருள் என மூன்று வகைப்படும். செஞ்சொல்லாவது,

நேராற்றலால, அதாவது இச்சொல்லால் இப்பொருளை அறிக என்னும் சங்கேததாலை, பொருளைத் தருவது. இடு குறி காரணகுறி காரணவிடுகுறி எனபவை, இதன் வகை. ஆக்கச்சொல்லாவது இலக்கணையால பொருள் தருவது. ஆகுபெயர் உருவகம் முதலியன இதில அடஙகும். குறிபபுச் சொலலாவது குறிபபால் பொருள் தருவது. குறிப்பாவது செம்பொருளும ஆக்கப்பொருளும அலலாத வேறு பொருளைத் தரும செய்கை. ஒட்டு (பிறிதினவிற்சி)—பரியாயம்—மாறுபடு புகழ்நிலை—புகழாப்புகழச்சி முதலியன இங்ஙனம் குறிபபால் பொருள் தருவன. செஞ்சொற்கள் மாத்திரமே மரபுபற்றி வருவன: இவைகளே வெளிப்படையால் பொருள் உணர்த்துவன. ஆக்கச்சொற்கள குறிப்பால பொருள் உணர்த்துவன வாயினும், குறிப்புச் சொற்களின் வேறானவை.

இவ்வகைப்பட்ட சொற்களைக் கையாளும திறம, நூலாசிரியர்க்கு இன்றியமையாதது. இத்திறம, நிகண்டு திவாகரங்களை நெட்டுருப்பண்ணுவதனால மாத்திரமே கைவருவதன்று. கலவி கேள்விகளால செய்யுள் வழககையும உலக வழக்கையும நுனித்தறிவதான பாஷா ஞானமே, சொற்களைக் கையாளுந் திறத்துககு ஆதாரம். செய்யுள் வழக்கிற்கே உரிய திரிசொறகளை வகுததுக் காட்டிய சதுரகராதியில உள்ள சொற்கள் பனனீராயிரத்துச் சில்லரை. யாழ்ப்பாணத்துக் கிறிஸ்தவ சஙகத்தார் பதித்த பேரகராதி, இயற்சொற்களையும் உள்ளிட்டு, ஐம்பத்தெட்டாயிரத்தைந் நூறு சொற்களை உடையது. ராட்லர் வின்ஸ்லோ என்னும் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் பதிப்பித்த அகராதிகளில் இன்னும பலவாயிரம உணடு. பாஷாஞானம் உள்ளவன் இத்தனைச் சொற்களையும கையாள்வது இயலாது. தான் இயற்றப் புகுதலான நூற்பொருளுக் கேற்ற சொற்களையும் அவற்றின் பிரயோகங்களையும் அறிவது ஒருதலை. இங்ஙனம சொற்களைக் கையாள்வதில் தமிழ்ச் சொற்கள் மாத்திரமே சாலா. சில பொருள்களையும கருத்துக்களையும சில வடசொற்களும் சில திசைச்சொற்களும நனகு விளக்குவனவாக இருத்தலால், அவற்றின் பிரயோகங்களை அறிவதும் ஒருதலையே. கற்போர் நெஞ்சம காமுறுமாறு சொற்பொருளுணர்த்தும் சொல்வன்மை பெறவேண்டுவான், இங்ஙன

மாக மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தலே, முதன்மையாகக் கொள்ளத்தக்க விஷயம்.

மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்து, அவ்வவ்விடத்துக்குரிய நன்மொழி புணர்த்தலோடு, நவின்றோர்க் கினிமை தருவதான ஓசையூட்டுந் திறமும, இனிதாதல எனப் பரிமேலழகர் கூறிய குணத்தில் அடங்கும் செய்யுளில எதுகை மோனையோடு சீர்களின் இயைபும சந்தவின்பம் தருவது போல, வசனத்திலும சநதவின்பம தருவனவான கூறுகள் சில உண்டு. அவையாவன, எதுகை மோனைகள் ஏற்ற பெற்றி ஒரோவிடத் தியைவதும, குறில் நெடில்கள் சநதர்ப பத்துக் கேற்ப அளவுபட வருதலும், வன்கணமும மென் கணமும சால மிகாது மூக்கணமும விரவி வருதலும, இன்றியமையாத சந்திகளை மாத்திரம அமைத்து இசையறுப பதும முதலியனவாம. இவையெலலாம இரசிகர்க்கே இயல் பாக இயையும். இரட்டைக்கிளவி—அடுக்குத தொடர்—மீமிசை – மடக்கு – சிலேடை—சொற்பின் வருநிலை—விரோத வணி முதலியவற்ருல் சொலலினபம பெறவைப்பதும இங்கே கொள்ளத்தகும. பொருட்சுவை இலலாதவிடத் துச் சொற்சுவை உண்டாகாது. பொருட்சுவை சொற்சுவை என்னும இரண்டும் இயைந்து நடத்தலே இனிதாதலாம.

வழூவின்மையை நடையின் செவ்விகளில் ஒன்றாக வைத்தார் பரிமேலழகர். வழு, சொல்வழு பொருள்வழு என்பன. பொருள் வழுவைப்பற்றி ஈண்டு ஆராய்ச்சி யின்று. சொலவழுவாவது சொலலின் குறறம்; சொல இலக்கணப் பொருத்தம் இன்றி வருவது. வழூஉச்சொற புணர்த்தல என்ற குற்றம இதுவே. சந்திவழு முடிபுவழு என்னும் வழுக்களும ஓமபற்பாலனவே வலி மிகுதலான இடததில் இயல்பாக விடுதலும இயலபாமிடத்தில் மிகுத லாக விடுதலும் ஆகிய வழுககள், கற்கறிக்குமாறு அடட அடிசிலபோல், படிப்பவன் வாய்க்கும, அபசுவரம் கலந்த கீதம்போல், கேட்பவன் செவிக்கும, அருவருப்புத் தருவன வாகும. முடிபு வழுக்கள் வெளிப்படை. இன்னோரன்ன வழுக்களைத் தவிர்த்தற்கு எழுத்திலக்கணமும சொலலிலக் கணமும் அறிவது அவசியம்.

நடையின் செவ்விக் குரிய குணங்களில் சொல் சுருங்கு தல் ஒன்று. அதாவது ‘மிகைபடச் சொல்லேல்’ என்ப

தாம். பரந்துரைத்தலும் பாரித்துரைத்தலும் ஆகா. குன்றக் கூறலும் குற்றமே. 'ஒருங்கெனைத்தும, சிலவெழுத்தி னலே பொருளடங்கக் காலததால், சொல்லுக செவ்வி யறிந்து'' என்பதே சுருங்கச் சொல்லுதலின சூட்சுமம். இது நூலினுக்கு அழகெனறு வரையறுத்த பத்தில் ஒன்று.

பலசொல்லக் காமுறுவர் மன்றமா சற்ற
சிலசொல்லல் தேற்றா தவர்.

சுருங்கச் சொலலுமிடத்து, மயங்கவைததல ஆகாது: நின்று பயனிலலாத சொற்களை நீககுதல வேண்டும. தொகுததுச் சுட்டல—வகுத்துக் காட்டல—ஒப்பின் முடித்தல-மாட்டெறிந் தொழுகல-உரை தது மென்றல்-உரைததா மென்றல—எஞ்சிய சொலலி னெய்தக் கூறல—சொலலின் முடிவி னபபொருண முடிததல—ஒன்றின முடிதத றன்னின முடிததல முதலிய தநதிர வுத்திகளை அனுசரிபபது சுருங்கச் சொல்லுதலுக்குச் சிறந்த உபாயங்களாம்.

விளங்குதல் என்பது தான் கருதிய பொருள் பிறருக்கு உள்ளவாறு விளக்கமாதல. அஙஙனம் உரைப்பது விளங்க வைத்தல என்னும அழகு: அதாவது, பொருளைச் சந்தேகத்துக்கு இடமாகாது விளஙகவைத்தல. நூனடையில இந்த அமிசம மிகவும் முககியமானது. பொருள் கருகலின்றி வெளிபபடையாகத் தெளிந்து நிற்பதே விளஙகவைததலின் நோக்கம. சாஸ்திர சமபநதமான பொருள்களை விளக்குமிடத்தில, நூலாசிரியன் எவ்வளவு விளக்கமாகக் கூறினும, அந்தச் சாஸ்திரத்துககுரிய பரிபாஷை பயிற்சியாகிற வரையில் மாணுக்கன் நூனுதலும பொருளை எளிதின உணர்தல ஆகாது. இது நூலாசிரியனுடைய குறறம் அன்று. பரிபாஷை இனறியும சாஸ்திரப பொருள்களைத் திட்பமாகவும நுட்பமாகவும் வரையறுத துரைப்பதும் இயலாது. அந்தநத நூலைக் கேட்டற்குரிய அதிகாரியின் திறததுக் கேற்ப ஐயந் திரிபுகளுக்கு இடமின்றி, பொருள் உள்ளவாறு தெளிவாக விளங்குமாறு உரைப்பதே விளங்க வைத்தலின் நோக்கம். தன்மை நவிற்சி-உவமை காட்டல்-உதாரணம் காடடல-மேறகோள் காட்டல-இன்னதல்ல திதுவெனமொழிதல் முதலியன விளங்கவைத்தலுக் குரிய

சாதனங்களாம். வாக்கியங்களையும பங்க்திகளையும இயல் களையும் முறையின் வைததலும ஒருதலே.

விழுப்பயன்றருதல் என்பது விழுமியது பயத்தல் என் றும் அழகையே கருதிற்று. அது நுணபொருள் (உசித மான பொருள்) பெறுமபடி நிறறல. 'அறம்பொரு ளின் பம வீடடைதல நூற்பயனே' யாதலால, இந்தப் புருஷார்த் தங்களில் ஒன்று தருவதாக நிறறலே விழுபபயன்றருத லாம். ஒரு பயன் கருதாத நூல இலலே. புருஷார்த்தங்க ளுககுக் கருவியான விழுபபயன் தருதலாகக் கொளள லும் ஆகும.

இங்ஙனம இழுமென்மொழியான் விழுமியது நுதலும் நோக்கம இலலாதவன நூலெழுதப் புகுதறபாலன் அல்லன். அவன் அது செயவது வெறுஞ்சட்டி தாளிப் பதே. தனது மனத்தின இயலபான போககுக்கு மாறுன பொருள்களின் கூறுபாடுகளை விரிததற் பொருட்டும ஒருவன் நூலெழுதப புகுதற்பாலன் அலலன். அவன் அது செயதல அகாரியமே. மனப்போக்கொடு மாறு கொள்ளாமல் பொருநதியவிடத்தும், கூறலுற்ற பொரு ளின் கூறுபாடுகளைப் பூர்வோததரமாய்த தீர்க்கமாக அறியாதவன் எழுதலான நூல், சென்றுதேய்நதிறுத லாகும. அந்நூல் குறைகுடமே. பிறருடைய நடை யின் போலியாக எழுதப் புகுவது, அன்னநடை நடக்கப் போய்த் தன்னடையும கெடுவதே. பிறர் பின்பற்றத் தக்க நூனடை, தீர்ந்த நடையாகக் கொள்ளப்படாது. பிறர் நடையைப் பின்பற்றிய நூல், திட்பமும நுட்பமும் இல்லதே யாகும். பிற நூற்பொருளையும பிற நூனடை யையும பின்பற்றித் தொடுதத நூலகள், ஒட்டிட்டுத் தைத்த உடைகள் போலாம். அவை ரமமியம தருவதும் இல்லே. நூற்கணக்கில வைத்து எண்ணப்படுவதும இலலே.

நூனடையின் செவ்வியால் நூலாசிரியன் செவ்வி தானே விளங்கும. உரையின செவ்வி உரைபபோன் செவவியே. உரைத்தவனே உணராதவிடத்தும, உரையின் செவ்வி அவனது செவ்வியை உணர்த்தும. வெள்ளிப் பாட்டு வெள்ளிப்பாட்டே. அநுமன மாணிவேடங் கொண்டு மறைய நின்றும், இராமன்

ஆற்றலும் நிறைவும் கல்வி யமைதியும் அறிவும் என்னும்
வேற்றுமை இவனோ டில்லை யாமெனா விளம்பல் உற்றான்
இல்லாத உலகத தெங்கும் ஈங்கிவன் இசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும் வேதக கடலுமே என்னும் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற் றன்றே

என்றதிசயித்தான். ஒரு நூலை இயற்றுவித்தோன், தான் அதனை இயற்றினுனைக வெளியிடினும, உள்ளபடி இயற்றினான் பெயர் வெளிவராமற் போவதில்லை. நூலாசிரியன் திறங்களெலலாம நூனடையால் விளங்கும. நூலாசிரியனுடைய மனத்தின் இயலபான போக்கு—அவன் கல்வியின் தன்மை-அவனது நட்பினர் குணங்கள், பிரபஞ்ச விலாசத்தில் அவன் சூட்சுமித் தறிந்த பிரகிர்தி விசேஷங்கள்-அவனுடைய தொழின்முயற்சி-குடிப்பிறப்பு-குடியிருக்கையின் சுற்றுச் சார்புகள் முதலிய எலலாவற்றையும் அவனது நூல் நேர் சாயலாகக் காட்டும. ஆசிரியனும் அவன இயற்றிய நூலும பிமபப் பிரதிபிம்பஙகள். 'செய்தானை ஒவ்வாத பாவையோவில.' ஒரு நூலாசிரியனைக் கண்டறிந்தவர்களும, அவன ஜீவசரிதத்தின் விசேஷாமிசஙகளைக் கேட்டறிந்தவர்களும, அவன இயற்றிய நூலின பொருட்டிறங்களை நன்கறிதலான காரணம் இதுவே. இருவர் ஒரு சாலை மாணுக்கராய் ஓராசிரியனிடததே பயினறவிடத்தும், அவர்களுடைய நூற்பொருளும நூனடையும வேறுபடுதற்குக் காரணம, மேற்கூறிய மனத்தின் இயல்பான போக்கு முதலியனவும், பாரமபரிய விசேடமும, அவர்களிடம வேறுபடுவதேயாம. தான் கூறப்புகுந்த விஷயங்களுக் கேற்றபடி, ஒருவனுடைய நடையே, ஒரு நூலில் ஒருவிதமாகவும, வேறொனறில வேறொரு விதமாகவும், இருக்கும. ஒரே நூலில தானும், ஒருவனுடைய நடை, அவ்வச சநதர்ப்பததில அமைதலான இரசத்துக் கேற்ற விதமாகவும் மாறிவரும.

கல்லூரி மாணுக்கர்கள், தமிழில் வசன நடையில் பழகி, தாங்கள் எழுதவேண்டிய வியாசங்களைச் செம்மையாக எழுதுவதற்கு ஆதரவாகத் தகக சில தமிழ் வசன நூலகளின் பெயர்களைக் குறித்துக் கொடுக்குமாறு, வருஷந் தோறும தமிழாசிரியர்களைக் கேட்பதுண்டு. என்னள

விலே அவர்களை நான் ஓதும்படி சொல்வதெல்லாம், முறையே பஞ்சதந்திரம் விநோதரசமஞ்சரி ஆறுமுக நாவலருடைய பெரியபுராண வசனம் நான்காவது பாலபாடம் என்பவை. பின்னும் படிக்கத் தக்கவைகளைக் கேட்டால், இப்பொழுது அச்சிட்டுள்ள இலக்கண விலக்கியங்களில் எழுதியுள்ள முகவுரை சரித்திரச்சுருக்கம் முதலியவற்றைப் படித்தலாம் எனபேன். அதுவும் செய்து அப்பால் வந்து உசாவுகின்றவர்களை, அவர்கள் திருக்குறளில் படிக்க வேண்டிய பாடத்தின் உரையைச் சாவதானமாகப் பல முறை படிக்கும்படி வற்புறுத்துவேன். உள்ளபடியே இவ்வளவும் செய்தவிடத்தும் தங்கள் வசனம் செவ்வி அடையவில்லை என்பார்க்குப் பரிகாரம் இங்கிலிஷிலிருந்து மொழிபெயர்க்கத் தக்க வசன நூல்களில் சில பகுதிகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தலான அப்பியாசமே. இந்தப் பரிகாரத்தை விடாமுயற்சியாகப் பரீக்ஷித்துப் பார்ப்பவர் மிகச் சிலர்.

தாய்ப்பாஷைக்கு வேறான போக்கினையுடைய அந்நிய பாஷையிலிருந்து சில நூற்பகுதிகளை மொழிபெயர்த்தலான அப்பியாசங்களைச் சிலகாலம் செய்தலால் விளையும் நன்மைகள் பல. அந்நிய பாஷையின் கருத்துக்கேற்ற சொற்களையும் தொடர்களையும் நமது பாஷையில் அமைப்பதில், பல சொற்களின் பிரயோகங்களையும் பல தொடர்களின் பிரயோகங்களையும் பலபடத் துருவிப்பார்ப்பதும், அவைகளில் பொருத்தமானவைகளைத் தேர்ந்து கொள்வதும் அவசியம் ஆகின்றன. இவ்வாராய்ச்சி மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பதற்கு மிகச்சிறந்த உபாயம். பாஷைக்குப் பாஷை முடிபின் போக்கிலே வேறுபடுவது சகசம். அந்நிய பாஷையில் உள்ள முடிபுகளை நமது பாஷையின் போக்குக் கிசைந்தவாறாகக் கருத்துச் சிதைவுறாமல் அமைப்பவர்க்கு இரண்டு பாஷையிலும் பாண்டித்தியம் வேண்டும். சொந்தப் பாஷையில் எவவெவ்விதமாகப் பிற பாஷையின் முடிபை அமைக்கலாகு மென்று பலபடியாக முயல்வதனால், வாக்கியநடை செவ்வியுறும். நல்ல நூல்களைப் படிப்பதோடு, இங்ஙனம் மொழிபெயர்த்தலான அப்பியாசங்களை முயன்று வருவதனால், வசனநடை நாட்குநாள் வாய்ப்புற்று வரும்.

செய்யுள்

ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணத்தில் ஆரணிய காண்டத்திலே ஸ்ரீராமனை நோக்கி விராதன்செய்யும் துதியை முதன் முதல் ஓதும்போது எனக்கு இன்னதென்று தெரியாத ஒருவித ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் சிற்சில பகுதிகளை ஓதுமிடத்தில் உண்டாகும் ஆனந்தத்திலும் இது மிகுவதாதல் உணர்ந்து, மீண்டுமீண்டும் அத்துதியை நான் ஓதுவதுண்டு. இங்ஙனமே இராமாயணத்தில் வேறு சில சந்தர்ப்பங்களிலும், புறநானூறு கலித்தொகை முதலிய சங்கத்தொகை நூல்களின் சிற்சில பாக்களிலும், இவ்விதமான கவியின்பம் உண்டாவதைப் பின்னர் நாளடைவில் உணர்ந்தேன். சில புலவர்களுடைய தனிப்பாடல்களிலும் இது பிரத்தியக்ஷ அனுபவமாக இராநின்றது. இங்ஙனம் ஜனித்தலான ஆனந்தத்துக்கு ஆதாரம் யாதோ என்று பல சந்தர்ப்பங்களில் பலகால் சிந்தித்தேன். தமிழிலும் இங்கிலிஷிலும் இது சார்பான சில நூல்களை ஆராய்ந்துபார்த்தேன். இங்ஙனம் சிந்தித்தும் ஆராய்ந்தும் குறித்துக் கொண்ட சில குறிப்புக்களை இப்போது செய்யுள் என்னும் வியாசமாக விவரிக்கிறேன்.

I.

வடமொழியில் காவியம் என்பதும் யுரோபிய பாஷைகளில் போயெட்ரி என்பதும் தமிழில் செய்யுள் என்பதும் ஒரு பொருளனவே. தமிழில் செய்யுள் என்பது தொழிலாகு பெயர். யுரோபிய பாஷைகளில் போயெட்ரி என்பதும் செய்யப்பட்டது என்பதாம். வடமொழியில் காவியம் என்பது கவியாற் செய்யப்பட்டது என்பதாம். தமிழில் செய்யுள் என்பதற்கு யாப்பு-பா-பாட்டு-தொடர்பு-தூக்கு என்பன பரியாய நாமங்கள். இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் காரணப்பெயராதல் வெளிப்படை. ஹீப்ரு பாஷையில் கவிகளுக்குப் பார்ப்பவர் என்று பொருள்படும் பெயர் வழங்குகின்றது. இது மிகவும் பொருத்தமானதே. உலகியலை ஏனையோரிலும் கவிகள் கூர்ந்து உய்த்தறிவது எவரும்

உணர்ந்தபடி. தெலுங்கில் 'ரவி எருகனிதாவு கவி எருகுனு' என்னும் பழமொழி இதனை நன்கு விளக்குகின்றது.

வடமொழியில் செய்யுளைக் கவிதா என்பதும், செய்யுளியற்றுவோரைக் கவி என்பதும், கவிகளிற் சிறந்தோரை மஹாகவிகள் வரகவிகள் என்பதும் மரபு. தமிழிலும் அவ்வழக்கையே வழக்காகக்கொண்டு உரைப்பதன்றி, செய்யுளைப் பா என்றும், செய்யுளியற்றுவோரைப் பாவலர் என்றும் கவிஞர் என்றும், உத்தமகவிகளைக் கவிராயர் என்றும் கவிராசசேகரர் என்றும், உத்தமோத்தம கவிகளைத் தெய்வப்புலவர் என்றும் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்றும் வழங்குவது மரபாக இருக்கின்றது. அவரவர்களுடைய ஆற்றலுக் கேற்றவாறு கவிகளை வடமொழியில் வகுத்துள்ள நாற்பாற் பகுப்பை மேற்கொண்டு, தமிழிலும் பாவலர்களைச் சித்திரகவி, மதுரகவி, விஸ்தாரகவி, ஆசுகவி என வழங்குவது மரபாக இருக்கின்றது. இந்நால் வகைத் திறனும் ஒருசேரப் பெற்றவர்கள் சிலர், நாலுகவிப பெருமாள் என்றும், நாற்கவிராசநம்பி என்றும் விருது பெற்றிருப்பது பிரசித்தம்.

செய்யுளாவது மானிட சிருஷ்டியே என்பது இதுகாறும் கூறியவற்றால் தெளியப்படும். புலமை மிக்கவர்கள், யாதொரு கதையை உள்ளிட்டோ, அல்லது யாதோர் அகப்புறப்பொருட்டுறையை உள்ளிட்டோ, தாங்கள் வழங்குதலான மொழியில் அமைக்கும் பாடலே செய்யுள் என்பதாம். இது, செய்யுளியலில் தொல்காப்பியர்

> எழுத்து முதலா வீண்டிய வடியில்
> குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்
> யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்

என உரைத்ததனால் உணர்தலாகும். பிரகிருதியில் (பிரமனுடைய) சீவ சிருஷ்டியைப் போன்றது கவிகளின் கவிதா சிருஷ்டி என்னும் கருத்தை உள்ளிட்டு, நன்னூலில்

> பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குடல் போற்பல
> சொல்லாற் பொருட்கிட னாக உணர்வினின்
> வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்

என விளக்கினர் பவணந்தி முனிவர். பிரமனையும் கவிகளையும் சீர்தூக்கிக் குமரகுருபரர்

கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெனினும்
மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான்:—மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோல் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யு முடம்பு

எனக் கூறினர்.

கோவிந்த சதகம பாடினவர் 'பாவுக்கழகு பொருட் சுவை சொற்சுவை' என்ருர். 'சந்த மிலலாக் கவிக்கு அந்த மிலலை' என்றது ஒரு பழமொழி. ஒரு வித்தியார்த்தியான வன் பரீக்ஷயில செய்யுள் சமபந்தமாக எழுதிய ஒரு வியா சத்தில 'பா பாதி பண் பாதி' என வரைந்திருக்கின்றனன். கமபநாடர், 'கவிப்பா வமுதம இசையின் கறியொடு கண் ணனுணைக் குவிப்பான்' எனச சடகோபரைப் புகழ்வதும இக்கருத்தேபற்றி யன்றே? அறப்பளீசுர சதகத்தில், உதவி யின்றிக் கெடுவனவற்றில, 'வருமெதுகை மோனையிலலாத கவியும்' ஒன்ருக உரைததிருக்கின்றது. 'அணியிலாக் கவி தை பணியிலா வனிதை' என்ருர் அகத்தியர். உத்தம கவி லக்ஷணத்தை,

எற்பொரு ளாகர்தம் இருக்கை யீதெனக்
கிற்பதோர் காட்சிய தெனினும், கீழுறக
கற்பக மனையவக் கவிஞர் நாட்டிய
சொற்பொரு ளாமெனத் தோன்றல் சான்றது

எனப் பம்பைப் பொய்கையை வருணிக்கின்ற இடத்திலும், அதம கவிலக்ஷணத்தை,

பொன்விலை மகளிர் மனமெனக் கீழ்ப்போய்ப் புன்கவி யெனத்
தெளி வின்றி

என அகழியை வருணிக்கின்ற இடத்திலும விளக்கிய கம்பர், கோதாவிரி நதியின் வருணனையில,

புவியினுக கணியாய் ஆன்ற பொருள்தந்த புலத்திற் ருகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறிய ளாவிச்
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் ஒழுக்கமுந் தழுவிச் சான்றோர்
கவியெனக கிடந்த கோதா விரியினை வீரர் கண்டார்

என அவ்வாற்றையும் சான்ருேர் கவியையும் சிலேடை யுவமையாக அமைத்துக் கூறியிருப்பதில் கவிலக்ஷணம்

இன்னதென்பது அறியக்கிடக்கின்றது. அஃதாவது 'பூமிக் கெல்லாம அலங்காரமாய் நிறைந்த அர்த்தங்களைக் கொடுத்து அறிவின் கண்ணே நிகழ்வதாய்த் தேவாமிர்தம் போன்ற அகபபொருளின் பல துறைகளைத் தாஙகி மறறும ஐநதிணைப்பொருணெறிகளைச் சேர்நது விளக்கமும் தெளிவும் உள்ளதாய்த் தண்மையான நலலொழுககம அலலது சொன்னடை உள்ளது' என்பதாம.

காரிகை கற்றுக் கவிபாடுவார் சிலர் எககாலத்தும் உண்டு. அவர்கள் கவிஞர் வரிசையில வைத்தெண்ணு தற்கு உரியரலலர். மகாகவிகள் யாப்பிலக்கணம கற்றுக் கவிபாடுவதாக எமமொழியிலும யாதொரு வரலாறும வழங்கவிலலை. 'தலைச்சன பிள்ளை பெற்றவளுக்குத் தாலாட்டும், அகமுடையான் செத்தவளுக்கு அழுகையும தானேவரும்.' திருவாய்மொழியின வியாக்கியான அவதாரிகையில பின்வருமாறு உரைத்திருக்கினறது. "இபபடி பகவத் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்து அங்குள்ளடங்காமை வழிநது புறப பட்ட சொலலாயிறறு இபரபந்தஙகள் ; இங்ஙனே யாகில, இப்ரபந்தஙகளுக்குப் பாட்டும ஸங்க்யையும பாட்டுக்கு நாலடி யாகையும அக்ஷரஙகள் ஸமமாகையும 'எழுத்தசை சீர் பந்த மடி தொடை பாவினம' என்குற்போலச் சொல்லுகிற ப்ரபந்த லக்ஷணஙகள் சேரவிழுந்தபடி எஙஙனே யென்னில், சோக வேகத்தாலே பிறந்த 'மாநிஷாத' இத்யாதி சுலோகமானது, 'முச்சாதா தேவ' என்கிற சுலோகத்தின்படியே, அத்திக்காயி லறுமான்போலே, பகவத் விபூதியில ஏகதேசஸ்தனை ப்ரஹமாவின் பரஸாதத்தாலே ஸர்வ லக்ஷணோபேத மானாற்போலே, பகவத்ப்ரஸாத மடியாகப் பிறநத இப்ரபந்தங்களுக்கு இவற்றில கூடாததிலலை."

நம்மாழ்வாரே திருவிருத்தத்தில்

மெல்லிய லாக்கைக் கிருமிக் குருவின் மிளிர்தந்தாங்கே
செல்லிய செல்கைத் துலகையென் காணும் என்னுலுந்தன்னைச்
சொல்லிய சூழற் றிருமா லவன்கவி யாதுகற்றேன்
பல்லியின் சொல்லும் சொல்லாக்கொள்வதோவுண்டுபண்டுபண்டே

என்றும், தொண்ணூற்றேழாங் திருவாய்மொழியில்

பண்ணுற் பாட லின்கவிகள் யானாய்த் தன்னைத் தான்பாடித
தென்னா வென்னு மென்னம்மான் திருமா லிருஞ்சோலையானே

எனறும (இக்கருத்தை இன்னும் வேறிடங்களிலும் குறித்துக்) கூறியிருக்கின்றனர். தஙகள் தஙகள் உபாசனு மூர்த்தியின் அருளாலே பாடலகள் புறப்படுகின்றன என்றும அப்படிபபட்டவை அருள் வாக்கு என்றும் நமமவர்கள் நமபுகின்றனர். கம்பநாடர் முதலியோர் கலைமகள் அருளால கவிபாடலாம் என்று நமபினதாகக் காண்கின்றனர். சரஸ்வதி யந்தாதியில

படிக நிறமும் பவளச்செவ் வாயும்
கடிகமழ்பூந் தாமரைபோற் கையும்—துடியிடையும்
அல்லும் பகலும் அனவரதமுந் துதித்தால்
கல்லுஞ்சொல் லாதோ கவி

என்றும்,

பாவுந் தொடையும் பதஙகளுஞ் சீரும் பலவிதமா
மேவுங் கலைகள் விதிப்பாள்

என்றும், கம்பர் பாடியிருக்கின்றனர். ஏகாம்பரநாதருலாவில் ஆக்ஷேபனை செய்தவர்களை நோக்கி, 'நானும் அறியேன், அவளும பொய் சொல்லாள்' என இரட்டையர் கூறியதாக ஆசிரிய பரமபரையிற் கேட்டுவருகிறோம். ஆகவே கமபர்

பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும்
பததர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ

என்றது பொருந்துமா றெவன்? கவித்துவத்தின் மர்மம் கவிகளுக்கே புலனாகாத திரிபுடைத்துப் போலும். 'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியுங் கவிபாடும்' என்று வழங்கும் பழமொழியின் கருத்து, மகா கவிகளுடைய சகவாசத்தால் சாதாரணர்களும் ஒருவாறு கவித்துவம் அடைவர் என்பதே.

மன்பதைகளில் எல்லாருமே எவ்வகைத் தொழிலையும செய்யக்கூடும் என்பதில்லை. 'எல்லார்க்கும ஒவ்வொன் றெளிது'. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு தொழிலுக்

கேற்ற இயற்கை யமைப்பு இருக்கும். அதை யறிந்து அவ ரவர் அவ்வத் தொழிலில பிரவேசித்தால, பல தொழில களும செவவே பெறறு நடக்கும. கையும் விரல்களும மிருது வாய்ச் சிறியனவாய் இருப்பவர்கள் மருத்துவிச்சி வேலைக் கேற்றவராவர். சுருதிலயை உணர்ச்சியோடு நலல சாரீர மும பெற்றவர்கள் ஸங்கீத ஸாஹித்திய ராவர். கல்வியறி வோடு உயரமும காத்திரமுமான உடல் பெறறவர்கள் உவாத்திமைத தொழிலுக்கு உரியராவர். ' திருடன இராஜ விழி விழிப்பானே?' 'கொட்டிக் கிழங்கு வெட்டுகிறவனுக் குக் கோயிலில் வந்து ஆடத் தெரியுமா?' 'நெலலுக் குற்று கிறவனுக்குக கலலுப் பரீக்ஷை தெரியுமா?' கருவிலே திரு விலலாதவர்களைக் கவி பாடச் சொல்லுவது, 'கூலிக்குக் குற்றுகிறவர்களைக் கேளிக்கை ஆடச் சொலலுவது' போலாம். கவனசக்தி உளளவாகளிடத்தில கவிகள் தாமா கவே சுரக்கும. தெய்வப் புலவனுக்கு நா உணரும்: சித்திர வோடாவிக்குக கை உணரும.

நிகண்டு வாகடம் சோதிடம் முதலியன, ஞாபக நிமித்தமாக, எதுகை மோனையுடனே பாட்டில அமைக்கப் பட்டு வந்தன வேனும, அவைகளில கவித்துவம் என்பது ஒன்றும இலலை. யாப்பருங்கலம காரிகை முதலிய இலக் கணங்களில் சொல்லியிருக்கும விதிகளையெலலாம், இலக் கியப் பயிற்சியுள்ள ஒருவன், இரண்டொரு நாளில அறிந்துகொள்ளக் கூடியனவே. அவ்விதிகளை அறிந்து எவ னும சாஸதிர விஷயங்களை ஞாபக நிமித்தமாக எதுகை மோனையுடனே பாட்டில் அமைக்கலாம். எப்படியும சதுர கராதியில எதுகை யகராதியும ஒன்று ஏறபட்டிருபப தனால எதுகை விஷயத்தில யாதொரு கஷ்டமும இலலை. இன்ன பொருளை இத்திறப் பாட்டில இன்ன விதமாக அமைக்க என்றவளவிலே, அங்ஙனமே அமைத்துக் கொடுக் கின்ற ஆசுகவிகள், அந்த வித்தையை அப்பியாசம பண்ணி னவரே யாவர். கூடசதுக்கம் கோமூத்திரி நாகபந்தம் முரசபந்தம முதலான சித்திரகவிகளைப் பாடுவதும, அப்பியாச வித்தையே யாகும். மதுரகவிகளும விஸ் தாரகவிகளுமே கவிவர்க்கத்தில சேர்ந்தவர்கள். தொடர் நிலைச் செய்யுள் பாடவலலவர்கள் அகல கவிகள் அல்லது வித்தாரகவிகள் எனப்பெறுவர். ஓசையும் பொருளும் இனி

தாய் முழுதுஞ் செஞ்சொல்லாய் அலங்காரமும் தொடையும தெறறெனறு கேட்டார் துதிக்கும்படி பாடுவது மதுர கவி லக்ஷணம.

எடுதத பொருளினேே டோசை யினிதாய்
அடுததமைசெஞ் சொல்லாய் அணியும்—தொடுதத
தொடையும் விளஙக அவைதுதிப்பச் சொல்லின்
இடமுடைய மாமதுர யாப்பு

என்றார் பாட்டியலார்.

யாப்பு மாத்திரம கற்றுக் கவி பாடுவோர் கவிகள் ஆகார். கவிகள் கருவிலே திருவுடையவர். பழைய காவியஙகளை வாசிபபதும், யாபபிலக்கணம் அறிவதும, அவர்கட்கு ஒருவாறு துணைக்கருவிகளே ஆகும். கலவிபபயிற்சி கவிததுவத்தைப் பினனும மேமபடுத்துமே யன்றிக் கவித்துவத்தை உண்டாக்க மாட்டாது. கலவியிற் பெரிய கமபர் போனற கனகவிகளும உளர். ஷேக்ஸ்பியர் போலே கல்விப் பயிற்சி வெகுவாய் இல்லாத மஹாகவிகளும உளர். உலகியலை நன்குணர்ந்து ரஸஞானம் விசேஷித்த மதியூகிகளாகையால, அவர்களுடைய கவித்துவம் தன்னுற்றலே ஆற்றலாக ஒளிாவதாகும கற்ற வித்தையைக் காய்ச்சிக் குடிக்கலாம. கவித்துவம் அது செய்யலாவ தன்று. உள்ளடஙகா மகிழ்ச்சியாலும உள்ளக் கொதிப்பினுலும உதிப்பதே உத்தமகவிதை. உலகிற்பொருள்களைக் கணணாடி யன்றிக கலலும் சுவரும பிரதிபிமபிப்பதிலலை. உலகவியற்கையைக் கவிதையாகிய கண்ணடியால் பிரதிபிம்பிக்கச் செய்பவர்களே உத்தம கவிகள். உலக வியற்கை என்பது பிரகிர்தி. மனுஷப் பிரகிர்தியையும, தேவசிருஷ்டியில கேவலருக்கு விளங்காத பிரகிர்தி விசேஷங்களையும், உத்தமமான உலகநீதிகளையும், சுவைபட உரைப்பதே கவிலக்ஷணமாம்.

'பாவிகமென்பது காப்பியப்பண்பு.' அஃதாவது, "ஒரு காப்பிய முற்றிலும கவியின் கருத்தால் அமைந்ததோர் பண்பு என்றல, நூலில் தலைமையாக நின்ற சரித்திரமும், அதனைப்பற்றித் தொடர்ந்த சரித்திரமும், ஆகிய இவற்றால், கவி கருதிய திறம விளங்கும் வனப்பு என்றவாறு.

இராமாயணத்தில் பிரதானமான இராம சரித்திரத்தினு லும், அதைத் தொடர்ந்த வாலி சுக்கிரீவாதி சரித்திரத்தினு லும், சத்தியமும் தருமமும் கருணையும் வீரமும் கற்புநிலை யும் உடன்பிறந்தோ ரொற்றுமையும் பழியச்சமும் அதரு மத்தன் விளைவும் இழிசனரியற்கையும் முதலியன, கவி கருதியாங்கு அமைந்து தோன்றுவதை, உதாரணமாகக் கண்டுகொள்க" (தண்டியலங்காரசாரம்). இனி "உலகி லும் இயற்கையான் நிலைபெறாது, புலவரான் இல்லது இனி யது நல்லதென நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கம்" என்பதும் இதன்பாற்படும். ஆயினும் "நாடக வழக்கினும், உலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" என்பதை "புனைந்துரை வகையானும் உலக வழக்கத்தானும் புலவ ராற் பாடுதற்கமைந்த புலவராற்று வழக்கம்" என விளக்கி, "இல்லது கூறுதல் தொல்லாசிரியர் தமிழ்வழக் கன்று. புனைந்துரை வகையால் புலவர் இல்லனவுங்கூறுப எனின், உலகத்தோர்க்கு நன்மை பயத்தற்கு, நல்லோாக் குள்ளவற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுகுதல் அறமெனக் கருதி, நல்லோர்க் குள்ளனவற்றில் சிறிது இல்லனவும் கூறுதலன்றி, யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இல்லன கூறுர், இல்லதென்று கேட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடு பிறந்து இன்பஞ் செய்யாதாகலின். உலகியலாவது எவ்விடத்தும் எக்காலத் தும் ஒப்ப நிகழ்வது" என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

II

செய்யுள் என்பது விழுமிய பொருள் கொண்டு விளங் கிய சொற்றொடையாம். விழுமிய பொருளாவது:—'உனக்கு மகன் பிறந்தான்,' 'உன் பகைவன் பட்டான்' எனனும் இத் திறத்த வாக்கியங்களால் விளையும் இன்பத்தினும் வேருய தோர் பேரின்பம் விளைப்பது. இதனை விளக்குவன குணமும் அலங்காரமுமாம் ஆகவே செய்யுளுக்கு அப்பொருள் உயி ரும் சொற்றொடை உடம்பும் குணவலங்காரங்கள் அழகு செய்வனவுமாம் என்பது பெறப்படும். இதனை உள்ளிட்டே பவணந்திமுனிவர் 'பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற் பல, சொல்லாற் பொருட்கிட னுக வுணர்வினின், வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள' என்று கூறினுர்" (தண்டி யலங்காரசாரம்). குணவலங்காரங்கள் என்பதில் குணம்

என்பது குணவணி; அலங்காரம் என்பது சொல்லணியும் பொருளணியுமாம். தொடைகளைப் பற்றிநின்று அழகு செய்வன குணவணிகள்; சொல்லையும பொருளையும் பற்றி நின்று அழகு செய்வன சொல்லணியாகிய அலங்காரங்கள். இளமை முதலியனபோல ஒற்றுமை நயத்தினின்று அழகு செய்வன அவை; கடக குண்டலாதிகளைப்போல வேற்றுமை நயத்தினின்று அழகு செய்வன இவை. ஒருவனுக்குள்ள திண்மை இளமை முதலிய தேக குணஙகளும, தயை தைரியம முதலிய ஆத்தும குணங்களும அவனை விளக்குவதுபோல், குணவணிகள் செய்யுளை விளக்குகின்றன. இளமை நீங்கிய உடமபில் ஆபரணஙகள் விளங்காமை போல, குணவணிகள் இல்லாக் கவிகளில உவமை முதலிய அலஙகாரஙகள் விளஙகா. தக்கபடியே குணவலங்காரங்கள் அமைந்துள்ள செய்யுளால ஜனிக்கின்ற இன்பமானது அவ்வகைச் செய்யுளைப் படிக்குமபடி உற்சாகத்தை உணடு பண்ணுகின்றது. அவவின்பம மனத்தை விட்டகல்வதில்லை.

குணவணியானது வாக்கியமாகிய முடிபின் நடையை நோக்கியது. இது நெறி யெனவும பாக மெனவும படும். அஃதாவது கவியமைப்புவகை என்பதாம. கவியமைப்பில் ஓசையுடைமையும ஆழமுடைமையும இருத்தல் வேண்டும. பொருள் அழுத்தமும சொலவனமையும அமைந்து நடை மிடுக்காக இருப்பதைப் புலவர்கள் போற்றுவதில்லை. சொலவன்மையினறிப் பொருள் எளிதில் விளஙகுவதான செய்யுள் நடையே சிறநததென்பது புலவா துணிபு. வல்லினமும தொகைநிலைததொடர்களும மிகுதலின்றி, வலி மெலியிடைகளும நெடில் குறிலகளும் கலநது, செவிக்கின்பம தரத்தக்க சொற்கள் வரத் தொடுத்தலால், வாக்கியங்கள் தேனூறு பாயச்சலாய், இனிமை பயக்கும. ஒவ்வொரு வாக்கியததிலும கருதிய பொருள் தெளிவாகப் புலப்படுவதற்கு வேண்டிய சொறகள் அமைந்திருத்தல் வேணடும். ஒரு பொருளைப புகழுமிடத்து அசமபாவிதமாய் உலக வொழுக்கத்துககு விரோதமாகக் கூறுமல் உலக வியற்கைக்கியையப் புகழுவதே சிறப்பாகும. குறிப்பினுலே ஒரு சிறப்பு விளைககும பொருள்பட பாடுவது உசிதம். சொல்லணி பொருளணியான அலங்காரங்களைக் கொள்ளுமள

வாக இடமறிந்து ஏற்றபெற்றி அமைப்பதன்றி, அமிதமாக அமைபபது அருவருப்பே தருவதாகும.

கவி செய்வதெல்லாம காவியமே யாயினும, தமிழில உலா மடல கலமபகம பரணி ஆற்றுப்படை முதலான தொண்ணூற்ருறு வகைப பிரபந்தங்களும் சிறு காவியங கள் எனபபடும. தன்னிகரிலலாத் தலைவன் வரலாறு உரைப்பதாய், பல வருணனைகள் உள்ளதாய், ஒருதிறப் பாட்டாலேனும பலதிறப் பாட்டாலேனும அமைக்கப் பட்டு, மெய்பபாடும சுவையும தோனற நிற்பது பெருங் காபபியம் எனப்படும. சிலப்பதிகாரம—மணிமேகலை—சிந் தாமணி—கம்பராமாயணம எனருறபோலவன இதற்கு உதாரணம. "உலக வியல்பறிதலும ரஞ்சனையும காப்பி யத்திற்குப் பயன் என்பவாதலின பல வருணனைகள் வேண்டுவனவாயின. 'தன்னிகரிலலாத் தலைவன்' என்ற கருத்து, ஒப்புயர்விலலாத நற்குண நறசெயலைகளுடைய தலைவன்மேல பிரபந்தம இசைததல இமமை மறுமைக்கு உறுதி பயக்கும என்பதாம. இபபடிப்பட்ட தலைவன மேம் பாட்டைச் சிறப்பிபபதாயின், இழிநதோன் சிறப்பும கூறற் குரியது."

சிறு காப்பியமாயினும, பெருங் காப்பியமாயினும, மெய்ப்பாடும சுவையும தோன்ற நிற்பதே செய்யுட்குச் சிறப்பிலக்கணம். மெய்ப்பாடாவது பொருட்பாடு. அஃ தாவது உய்த்துணர்ச்சியின்றி, அவ்விடத்து வநத பொரு ளானே, சொலலப்படும பொருள் தானே வெளிப்பட் டாங்கு, கண்ணீரருமபல மெய்மமயிர்சிலிர்த்தல் முதலாகிய சத்துவம படுமாறுருன் வெளிப்படச் செயவது. "மெய்ப் பாடென்பது புறத்துக்கண்டதோர் பொருள் காரணமாக நெஞ்சின்கண் தோன்றிய விகாரததின் விளைவு" என்பர் பேராசிரியர். வடநூலில் பாவம என்பது இதுவே. இதற்கு மனநிலை என்பது பொருள். சத்துவங்க ளெல் லாம பிறரிடத்துள்ள சுகதுக்கங்களைத் தமவாகப் பாவித் தலால் வருவன. சுவையாவது வடநூலில் ரசம் எனப்படுவது: சந்தோஷத்தை உண்டாக்குவது என்பதாம. சுவைகளுக்கு மெய்ப்பாடுகளே அடியாம். "இவை நாடகத் திலும் காவியத்திலும் செய்திறத்திலும் சொற்றிறத்தினு லும தூண்டப்பட்ட வாசனையின் திண்மையால் தம்ம

வையே போல அநுபவ நிலையில் வந்து ஆனந்த மயமாகவே நிற்பன.'' ஆகவே பாவனு சக்தியால் சுவை விளைப்பதே கவிலக்ஷணமாகும. பாவனு சக்திக்குக் கற்பனுசக்தி என்றும ஒரு பரியாய நாமம உண்டு.

கற்பித்தல் என்பது நியமித்தல் பிறப்பித்தல் என்பதாம. கற்பனை என்பது இலலதை உள்ளதாக உண்டு பண்ணல். கவிகற்பனை என்பது ஒரு பொருளில கவியானவன் தனது சாதுரியத்தால் முன்னிலலாத சுவையைப் பிறப்பித்தல. பொய்யும புனைந்துரையும கவிகற்பனை யன்று. கட்டுக்கூட்டாய் மனமபோன போக்கிலே உரைப்பதும் கவி கற்பனை யன்று. உத்பிரேட்சை மாத்திரமுமே கற்பனை யன்று. வர்ணியஙகளை உள்ளது உள்ளபடியே உரைப்பது வசனத்திலும வசன ரூபமான சரித்திரத்திலும். கவி கற்பனை கலந்தபோது மாததிரமே கத்தியமும் கததிய ரூபமான சரித்திரமும பத்தியமாவது. வர்ணியத்தை விளக்கும பொருட்டுப் பிரகிர்தியிலும் பிரகிர்தி சம்பவங்களிலும் மற்றவர்களுக்குக் கட்புலனுகாத ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை எடுத்துக் காட்டுவதும, வாணியங்களில் அந்தர்ப்பாவ சூட்சுமங்களைப் பலரும அறிநது வியக்குமாறு சித்தரித்துக்காட்டுவதும,சநதர்ப்பங்களுக் கேறறபடி கவியானவன் தறகுறிப்பேறறி யுரைப்பதும, 'அபபத்தை எப்படி சுட்டாளோ அதற்குள்ளே திததிப்பை எப்படிநுழைத்தாளோ?' என்று அதிசயிப்பவனைப்போல். சொற்களை அந்தக் கவி எபபடி அமைத்தானே அதில ஆனநத ரஸத்தை எப்படி ஏற்றினுனே என்று படிப்பவர் அதிசயிக்குமட்டி செய்வதும் முதலான சாதுரியங்கள், கற்பனு சக்தியின் கூறுபாடுகளாம். பகுத்தறிவுக்கும் கற்பனு சக்திக்கும் யாதொரு சமபந்தமும் இலலை. ஏனையரிடத்தில காணப்படாத கவியூகை ஒருவனிடத்தில் சுவபாவமாய் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அமைந்திருக்கிறதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவாக அவன் கவித்துவம் சிறப்புறுகின்றது இந்த யூகை இல்லாத விடத்தில கவி ரஸம் ஜனிப்பதிலலை. கவிரஸத்துக்குக் கற்பனுசக்தியே காரணம். கறபனுசக்தியே பாவிகத்துககுக் காரணம். கற்பனுசக்தி யில்லாதவன் கவிஞன் என்கிற பெயருக்கு அருகனுகான். இந்தச் சக்தி மிஞ்சியபோர்களே மஹாகவிகள் எனப்படுவர், வடமொழியில் 'கவிகாளிதாஸ' என்பது போலே. கிரீக்கில் ஹோமரும் இட்டாலியனில் டான்ட்டே

யும் இங்க்லிஷில் ஷேக்ஸ்பியரும் பாரசீகத்தில் பெர்டூஸி யும் தமிழில் கம்பரும் இந்தக் கற்பனைசக்தி விசேஷத்தாலே லோகப் பிரசித்தமான கவிஞராயினர்.

உலகம பலவிதம. எது செய்வது தமக்கு எளிதோ அதை ஒவ்வொருவரும அறிந்து செய்யவேண்டும. செய்வன திருநதச் செய்யும உபாயம் இதுவே. கவிஞரும் தங்கள் தங்கள் திறத்துககேற்ப எளிதில இயல்வதான பொருளையே தேர்ந்தறிநது கொள்ளவேண்டும. எட்டாப பழத்தைப் பார்த்துக் கொட்டாவி விடலாகாது. தங்களுடைய யூகை யின் போக்குக் கேற்ற விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுகிற கவிஞருக்கு வாக்கு வல்லபமும் பொருட் டெளிவும தாமே வநதடையும. ஒவ்வொரு செயயுளின் சாரமும் உருவமும் கவனசக்தித் கேற்பக் கவி தான் பாடுமபடி எடுத்துககொள் ளும் பொருளில் நின்றே அங்குரிக்கின்றன. இநத மர்மத்தை உணராமையால் பல கவிகள் பாடிய பல காவியங்கள் காலாந்தரத்தில இறந்தனவாயின. பாடும்படி எடுத்துக் கொண்ட பொருளின் திறங்களும், கவனஞ் செய்கின்றவ னுடைய கற்பனையும், தமமிற் கலந்து சமரசப்பட்டபோது, பொருட்பொலிவும சொற்பொலிவும தாமாகவேபுறப்படும. சில காலம் சில புலவா மூக்கிமுயல்வாராகவும், கமபர் நெடுங்காலம் ஒன்றுஞ் செய்யாமல சும்மா இருந்த மர்மம இதுவே.

கரு தரிக்கின்ற காலத்தில் தாய்தந்தையர்களுடையதேக நிலைமைக்கும மன நிலைமைக்கும் அவர்கள் உட்கொள்ளும உண்டிவகைகளுக்கும் ஏற்ற விதமான உருவத்துடன்பிறப்ப தல்லது, தாய் தந்தையா விருமபுதலான உருவத்துடனே, பிள்ளை பிறப்பதில்லை. சகோதரர்கள் தம்மில் தேகக்கூறும முகத்தின் சாயலும் வேறுபடுதலான காரணமும் இதுவே. கவியின்கிரா ஹைய சக்திக்கும் பாடுமபடியெடுத்துக்கொண்ட பொருளின் திறத்துக்கும் கவியின் கவன சக்திக்கும் தற் காலத்தில் கவியின் மனநிலைக்கும் ஏறறவாறுள உருவத் துடன் புறப்படுவதன்றி, கவி தான் முன்னதாக வெண்பா வாற் பாடவேண்டும் கலிப்பாவாற் பாடவேண்டும் என்று நியமித்துக்கொண்டவாறு செய்யுள் புறப்படுவதில்லை. நீள மான அகவற் பாவால் ஒரு நூலுக்குச் சாத்துக்கவி

சொலல வேண்டுமென்று உட்கார்ந்த கவிராயர்கள் எத்தனை பேர் ஒரே வெண்பாவுடன் எழுந்திருபபதைக் காண்கிறோம். கொச்சகத்தாற் சரமகவி பாட உட்கார்ந்தவர் எத்தனை கவிராயர்கள் ஆசிரிய விருத்தததுடன எழுவதையும் காண்கிறோம். புகழேநதிக்கு வெணபாவும கமபருககு விருததமுமாகப் பாக்கள் புறபபடுவது அவரவருடைய விருப்பம அனறு.

உரிய காலத்தில கரு தரிததாலும், கருவானது கர்ப்பாசயத்தில முதலில பிண்டாகிருதியாக ஊறிவளர்நது, தாயின் உடலிலிருநது சாரததைக கிரகித்து, நாளடைவில அவயவங்கள் பூரணமாகி, பதது மாத மும நிறைநத பிறகே சிசுவாக உதிககின்றது. பத்து மாதமும் நிறைவதற்கு முன்னே உதிததலான பிள்ளைகள் உடலுரம பெற்று நீடு வாழவது அருமை உதிததலான காலத்தில உதிக்க வொட்டாமல தடை நேர்வதும் சிசுவின் அஙக லக்ஷணம் அழிவதற்குக் காரணமாகும. கவி தான் உட்கொள்ளும பொருளும,முதலில பிணடாகிருதியாகவே மனததில ஊறியிருநது சாரம பெற்றுவளர்நது, நாளடைவில் தனது திறததுககும் மனத திட்பததுக்கும ஏற்றவாறாக உருவும அழகும் நிறைந்து செய்யுளாக உதிக்கும். உதிக்கினற காலத்தில கவியானவன் அதனை ஏட்டில ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும. அதுவாக உதிப்பதற்கு முன்னே அவசரப்பட்டாலும் அது சீர்கெட்டு அழிவதாகும். அதுவாக உதிககின்ற சமயத்தில அதனை ஏட்டில ஏநதிக்கொளளாமல காலதாமதம பண்ணிஞலும, அதன் அருமையும பெருமையும் குலைநதுபோகும. உதிக்கின்ற சமய மறிநது பெற்றதனலதான, கமபராமாயணம் அழகும ஆயுளும் பெறுவதாயிற்று. அறுசுவைப் பண்டமும நீரும், தீயின் வெப்பத்தால கொதித்துக் கலந்து சமரசபபடுகின்ற சமயததில், குய்பபுகை யெழுபபி இறககிவிட்டால், அட்ட உண்டியானது, அருந்துவோர்க்கு இன்பம தருகின்றது. சமரசப்படுவதற்கு முனனே இறக்கிவிட்டாலும, பின்னே இறக்கினலும், அவ்வுண்டி பதஙகெட்டுப் பாழாய் விடுகின்றது. தாங்கள் சமைக்கும கவியமுதைக் கவிகள் பதம் பார்த்து ஏட்டில் இறக்கிக கொள்ள வேண்டும். கருக்காயும் உணண இயைவ தன்று: பக்குவம் முதிர்ந்த பழமும உண்ண இயைவதன்று. பருவ காலத்தில்

கவியின் மனத்திலிருந்து தானாகக் கனிந்து விழுகின்ற பழமே உண்ணவுண்ணத் தெவிட்டாது பின்னும் உண்ணுதலான விருப்பத்தை எழுவிப்பதாகும்.

கவனம் செய்வதில் கவிகள் கருதியிருக்கும் நோக்கம் யாது? கருக்கொண்டவள் கரு முதிர்ந்த அளவிலே கருவுயிர்ப்பது இயற்கை. அவள் யாதொரு நோக்கத்தோடு கருவுயிர்க்கிறாள் என்பதில்லை. கருக்காய் முதிர்ந்து கனிந்த கனியானது, தானே உதிர்வதல்லது, யாதொரு நிமித்தம் கருதி உதிர்வதில்லை. கவியின் மனத்தை இடங்கொண்ட பொருளானது, கவிகற்பனையால் கனிதலானபோது, கவிதா ரூபமாகத் தானே உதிர்வதல்லது, யாதொரு நோக்கத்துடனே உதிர்கின்றதென்பதில்லை. இது தனிப்பாடல்களின் திறத்தில் உள்ளபடி. தனிப்பாடல்களிலும், சிறுகாப்பிய மான பிரபந்தங்களிலும், கவியானவன், கருத்திற் கொண்ட பொருளில் துவக்குண்டு, அதன் வயத்தனாய், அதுவே நோக்கமாய், அப்பொருளின் திறத்தில் தனக்குக் கட்புலனான உண்மைகளும் விசேஷ அம்சங்களும் கற்பனையால் கற்பிதமான உருவத்துடன் கவிதையைக் கருவுயிர்ப்ப தன்றித் தான யாதொரு நோக்கத்துடன் கவனம் செய்வதில்லை. கருத்திற்கொண்ட பொருளின் காட்சியே மனத்தைக் கவர்தலால், அந்தக் காட்சியாலும் அது கவிதா ரூபமாகப் புறப்படுகின்ற வித்தாலும் ஜனித்து நிறைதலான ஆனந்தமானது, அவன் மனத்தில் வேறு நோக்கங்கள் பிரவேசிப்பதற்கு இடம் கொடாது. ஆயினும், அந்த ஆனந்தமானது நீடித்திருக்காது. தொடர்நிலைச் செய்யுளான காவியங்களைக் கவனம் செய்யும்போது, அவ்வானந்த மேலீட்டின் கொதிப்பானது சிறிது தணிதலுறும். அந்த ஆனந்தம் முற்றும் தணியாமல் நீடுதல் வேண்டினவிடத்து, யாதொரு நோக்கமும் இன்றி அதனை நீட்டித்தல் இயலாது. பெருங்காப்பியத்தைக் கவனம் செய்பவன், தன் காவியமானது கலவிமானகளுக்கு வித்தியா விநோதமாக இருக்கும் என்கிற அவ்வளவிலே அமைவு கொள்ளான். மானுடப் பிரகிருதியை மேம்படுத்தத் தக்கன வென்று தான் பிரத்தியக்ஷ அனுபவத்தில் கண்ட நற்குண நல்லொழுக்கங்களைச் சுரோதாக்களிடத்திலே தனது காப்பியம் எழுவிக்க வேண்டும் என்கின்ற நோக்கம் உண்டாவது

ஒருதலை. காப்பியப் பண்பான இந்தப் பாவிகம் இல்லாத விடத்தில ஒருவன் இயற்றும் காவியமானது உயிரில்லாத உடமபே. இமமை நலங்களேயே பெரிதாகக் கொண்டு அவற்றில் ஈடுபட் டழிகின்ற மன்னுயிர்களை உய்விக்கு மாறு, உலகநிலையாமை யாக்கைநிலையாமை செலவ நிலை யாமை முதலியவற்றைக் காட்டி, உலகமாயையினுல மறை வுண் டிருக்கும ஆன்ம விசேஷங்களை விளக்கி, உலகில எளியாரை வலியார் நலியாமல எல்லோரும அறத்தாற்றிற் பொருளீட்டி இன்ப நுகர்ந்து வீடடையு மாறு ஹிதோப தேசம செய்வதே, உததம கவிகளின் உள்ளநோக்கமாகும. இஃது எமமதத்தினர்க்கும சமமதமான நோக்கமே. ஆகவே, இவவளவில மகா கவிகளுடைய காவியங்களானவை, முப் பாலாம, மிருதியாம, மதுர ஹஸ்யமாம, பதிசாத்திரமாம: உள்ளதை உரைக்குமிடத்தில எல்லாருடைய வேதாந்தமு மாம். "அறம பொரு ளின்பம வீடடைத நூற்பயனே" யாகையால், சுரோதாக்கள் கவிநோக்கத்தை நிறைவுறுத்து வதே பயனும். ஒவ்வொரு காவியமும, ஒரு தேயத்தினர் ஒரு கால விசேஷத்திலே நாடுதலான நாட்டத்தையும கொள்ளுதலான பாவனையையும விளக்குவதாய் அளவாற் பெரிதாயிருப்பதினுலே, காவியம இயறறுதற்கு மிகவும் கௌரவமான கருத்துக்களின் மிகுதி அவசியமாகின்றது. இவ்வருமை வாய்வது அரிதாதலினன்றோ, உலகில நடை யாடும காவியங்கள் சிலவாய் விரல்விட் டெண்ணத்தக்கன வாகவே இருக்கின்றன.

III

நெடுங்காலம கர்ணபரமபரையாக வழங்கிவநத ஹோம ருடைய காவியம் பின்னுல் கையெழுத்துப் பிரதி செய்யப் பெற்று, இப்பொழுது யுரோபிய பாஷைகள் ஒவ்வொன் றிலும மொழிபெயாககப்பட்டு வழங்கிவருகின்றது. ஷேக்ஸ் பியருடைய காலத்தில எவரும் கவனிக்காத அவருடைய நாடகஙகளைப் பினனுல் இஙக்லிஷ் புலவாகள் எவவெவ் விடங்களில் தேடித் துருவிக் கண்டுபிடித்தார்கள். இந்தியா வில படையெடுத்துவந்த முஹமமதியர் ஹிந்துமத நூல் களைத் தேடித் தீமடுத்து வந்த காலத்தில், இராமாநுஜ ருடைய ஸ்ரீ பாஷியத்தை வேதாந்த தேசிகர் தமது உயிரை

யும் பொருட்டு செய்யாமல் காப்பாற்றி வைத்தனர். தொல காப்பியர் இருந்த காலம் இறந்தகாலமாகியும அவரியற்றிய இலக்கணம,நிகழ்காலத்ததாய,இனனும எதிர்காலததையும நோக்கியிருக்கின்ற தனறே? எங்களுககுரியது எங்களுக் குரியது என்று அவரவர்கள மன்ருடுவதறகிடமான திருக் குறள, ஆயிரத்துத தொளளாயிரம வருடமாக எஞ்சியிருக் கின்றது. எததனையோ வருஷங்களுக்கு முனனே, எத் தனையோ கவிகள, ஏதோ ஒவவொரு சநதர்ப்பஙகளில சொலலிய தனிப்பாடலகள, உருமாறியாயினும, இனனும் உயிர் வைததிருககின்றன. சேக்கிழார் பெரிய புராணத் தைப் பாடிக கொடுததும், சைவப் புலவர்கள் சீவக சிநதா மணியை மறந்துவிட விலலை. எத்தனை ஆபததுக்கள் நேரிட்டாலும, சத்துடைய பொருள்கள் எவவிடத தாயி னும உயிர் வைத்துககொண்டு உயநதிருக்கும. சத்திலலாத செய்யுள்கள் பூவிலும பிஞ்சிலும அழிவுறும. உததம கவிகளுடைய உரனுடைய பழம் பாடலகள் எவ்விடத்தி லாயினும உயிர்பெற்றிருந்து உரிய காலத்தில உலகத் துலாவுவன ஆகும். 'மலரவன்செய், வெறறுடமபு மாய் வன போல மாயா புகழகொண்டு, மற்றிவா செய்யு முடமபு.' இநத உறுதியா லலலவோ ஒளவையார் 'என் றும கிழியா தென் பாட்டு' எனறனர். 'மனிதர்க்கு வயது நூறலலதிலலை;' அரிய நூலகளுக்கு ஆயுள் வரையறை இலலை. காற்றும மழையும கலந்தடிததாலும, அவை கரைவதிலலை. காற்றும நெருப்பும் கலந்து வீசினுலும்,அவை கரிநது போவதிலலை. எவ்வளவு காலம ஆனுலும, அவை என்றும் சிரஞ்சீவிகளாகவே இருக்கும.

தேவ சிருஷ்டியில உலக வியற்கையும் இயற்கை விநோ தங்களும யாண்டும் எக்காலததும ஒருதன்மையனவே. ஆத லின், அவ்வத் தேயத்தில ஆதி கவிகள் உலக வியற்கையை யும் இயற்கை விநோதங்களையும தங்கள் செய்யுளிற் பிரதி பிமபிததுக் காட்டிவிட்டமையால, ஆதிகவிகளே சிறப் பெய்துகின்றனர்: பிறகாலத்துக் கவிகள் அங்ஙனம சிறப் பெய்துவதற்கான அநுகூலஙகள் இல்லை எனச் சிலர் கரு துவர். காலத்துக்குக் காலம், மனிதருடைய பாவனை கருத்தின் போக்கு முதலியன, காலரீதிக் கேற்றவாறு, மாறு பட்டுச் செலவதே, உலக சரித்திரத்தை அறிந்தவர்கள்

உணர்ந்தபடி. தொழில் முயற்சிகளிலும், உலக நடவடிக்கைகளிலும், மதக் கோட்பாடுகளிலும, பரஸ்பர சம்பந்தங்களிலும, தமிழருடைய மனப்போக்கு, தமிழரசர் காலத்திருந்தவாறு முகமமதிய அரசர் காலத்தில இருந்ததில்லை. முகமமதியர் காலத்தில இருந்த மனப்போக்கு இப்பொழுது இங்க்லிஷ் அரசாட்சியில் எவ்வளவோ மாறுபட்டிருக்கின்றது. ஆகவே உலக வியற்கையும இயற்கை விநோதங்களும் எக்காலத்திலும் ஒரு தன்மையனவேயாயினும, அவற்றின் கூறுபாடுகளை நுணித்தறியும நோக்கமும, அவற்றைக் கிரகிக்கும் விதமும, கற்பனைசக்தியால அவற்றைக் கவியிலமைக்கிற விதப்பும, காலத்துக்குக் காலம் வேறுபட்டே வரும. உத்தம கவிகளின் செய்யுளை ஆராய்ந்து பார்த்தால, இவ்வுண்மை விளங்கும. ஆகவே எக்காலத்திலும பாட்டில அமைப்பதற்கு நவநவமான பாவங்களுக்கும குறைவில்லை. அங்ஙனம அவைகளை அறிந்து கவியில அமைக்கும் கவிராயர்கள் அடையும பெருமைக்கும குறைவிலலை தமிழில் பிற்றைநாட் புலவரில் சிவப்பிரகாசரும மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையும பிறர் சிலரும் கவிகள் அலலர் என்பார் உளரோ? ஐம்பெருங் காவியங்களுக்குப் பிற்பட்டும கமப ராமாயணம் அவற்றினும மேன்மை அடையவிலலையா?

உத்தர துருவமுதல தக்ஷிண துருவம வரையிலும் மானுஷிகம ஒரு தனமையதே ஆகும. ஆயினும் அவ்வத்தேயத்தின இயற்கை யமைப்பினுக்கும துரைத்தன ரீதிக்கும தொழிற் றுறைகளுக்கும் இவற்றால உருப்படும் நாகரிக நிலைமைக்கும ஏற்றவாறாக மனித சாதிகளின் மனநிலை தேயத்துக்குத் தேயம வேறுபடுகின்றது. அம்மனநிலைக் கேற்ப அவ்வத தேயத்தினர் தங்களில் பொதுவாக ஒழுக்கம என்பதே ஒழுக்கம், நன்மை என்பதே நன்மை, தீமை என்பதே தீமை. எத்தேயத்திலும, 'வெகுசன வாக்யம் கர்த்தவ்யம.' ஒரு தேயத்து மஹாஜனங்கள் அனைவரும் ஒரு விஷயத்தில ஒருங்கே கொள்ளும கருததானது, தகுதியும திட்பமும் உள்ளதாகவே இருக்கும். சிற்சிலர், ஒரு தலைச்சார்பாலும பொறாமையாலும தத்தம நலத்தைப் பாராட்டுவதாலும் அவ்விஷயத்தைப்பற்றிக் கொள்ளுதலான அபிப்பிராய பேதமானது, பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை எவ்விதத்திலும பாதிப்பதில்லை 'உயரவுயரப்

பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமா?' கட்சிபேதத்தை அனுசரித்தவர்களும், கட்சிபேதத்தை மேற்கொண்ட பத்திரிகைகளும், ஒரு நூலை உயர்த்திப் பேசுவதனாலும், தாழ்த்திப் பேசுவதனாலும், அந்நூல் சிரஞ்சீவியாக வாழும் அல்லது பிறந்தபோதே அழிந்துபோகும் என்பதில்லை. பொதுஜனங்கள் அதன் திறத்திற் கொள்ளும் பொதுவான அபிப்பிராயமே அது நீடூழி வாழ்வதற்கும் நிமிஷ நேரத்தில் நிலைகுலைவதற்கும் காரணமாகும். ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயத்தில் ஒரு குறைவு உண்டு. அஃதாவது இன்ன காரணத்தால் இதனை அங்கீகரிக்கிறோம், இன்ன காரணத்தால் இதனைத் திரஸ்கரிக்கிறோம் என்று சொல்லிப் பொது ஜனங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுவதில்லை. அதனைக் கண்டவளவில் உளதாகும் மனநிலையை அநுசரித்து, இது நமக்கு ஆகும் அல்லது இது நமக்கு ஆகாது என்பதே, பொது ஜனங்கள் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடுகிற தீர்மானம். இந்தத் தீர்மானம் தப்பெண்ணத்தினாலும் அறியாமையாலும் உண்டாயினும் உண்டாகலாம். எவ்விதத்தில் உண்டாவதாயினும், பொது ஜனங்கள், தாங்கள் கொண்ட அபிப்பிராயத்தையே பிரமாணமாகக் கொள்வர். ஆயினும் பொது ஜனங்கள் பொறாமை முதலிய துர்க்குணம் கொண்டு தங்கள் அபிப்பிராயத்தை உரைத்தலான நிமித்தம் இல்லாமையால், அவர்களுடைய தீர்மானம் எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் அக்கிரமம் ஆவதில்லை. 'வெகு ஜன வாக்யம் கர்த்தவ்யம்' ஆதலால் பொதுஜன அங்கிகாரம் பெற்ற செய்யுள்கள் அவ்வத்தேயத்தில் நிலைபெற்று நிலவும் என்பது நிச்சயம்.

ஒரு மருத்துவனுடைய கீர்த்தியைக் கேட்ட பிறகே ஒருவர் அவனிடம் நம்பிக்கை வைத்து அவனிடம் மருத்துவம் செய்துகொள்ளப்புகுவர். ஒரு வர்த்தகன் நல்ல சரக்குகளை நாணயமாக விற்பவன் என்றறிந்த பிறகே பலர் அவனிடம் சரக்குக் கொள்ளலாவர். ஒருவன் நட்புக்குரியான் என்பதை ஆராய்ந்தறிந்த பின்னரே அவனோடு தக்கவர் நட்புக் கொளவர். பொருட் பொலிவு உள்ளன என்றும், புலவர் போற்றத்தக்கன என்றும், பொதுஜன அங்கீகாரத்தால் காலாந்தரத்தில் கீர்த்தி பெற்ற பின்னரே உத்தம கவிகளின் செய்யுள்களைக் கல்விமான்கள் பாராய

ணம் செய்வர். காலங்கண்ட கவிகளின் செய்யுள்களானவை கல்வியும் கனவொழுக்கமும் உள்ள பெரியோர் வார்த்தைபோலே, அவற்றைப் படிப்பவர் மனத்தைத் திருந்தப்பண்ணும். கல்லானது உளியால் அழகிய உருவெய்துமாறு போலே, மனமாவது அவர்கள் செய்யுளால் உருவெய்தும். நன்ருக அட்ட அடிசில் சுவையும உடலுக்குரமும தருவதுபோலே, உத்தம காவியங்கள் இன்பமும் மனத்துக்கு வலிமையும தருகின்றன. பரிசனவேதி பட்ட மாத்திரத்தில் இருப்பு தன்னியலபு மாறிப் பொன்ருகும் என்ப. நலல கவிகளுடைய வாடை வீசின மாத்திரத்தில் புல்லொழுக்கம் அறவே மாறி நல்லொழுக்கம் உண்டாகும்.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	31	ஜலம ஆஹாரம	ஜலம் ஆஹாரம்
7	12	தேய்த்துச்	தேய்த்துக் கழுவிச்
8	16	செறியும்	செறியும.
10	28	உண்டார்மேணி	உண்டார்மேனி
	30	உணவின	உணவின்
13	14	காடடும்	காட்டும்
17	23	நிளைவாக	நினைவாக
19	22	வெறுச்கை	வெறுகை
20	7	வடுவிலர	வடுவிலா
21	17	அழகு	அழகு
26	35	கினறியவமயாதன	கின்றியமையாதன
	36	பகற்சாலததில்	பகறகாலததில்
27	2	இனமைப்	இளமைப்
31	16	பெண்ணைக்	பெண்ணைக
32	16	கோடீசுவர்களும்	கோடீஸ்வரர்களும்
33	27	எவவளவு	எவ்வளவு
38	21	உண்டாயின்.	உண்டாயின்,
40	9	இஙஙனம்	இந் நன்மை
41	2	இடர்படுவது	இடர்ப்படுவது
42	24	ஒருவள்	ஒருவன்
48	28	வாஙகினவாகள்	வாஙகினவர்கள்
49	12	ஆததிரம்	ஆததிரம்
50	8	நகைபபதற்கு	நகைப்பதற்கு
52	22	பதினாறு	பதினாறு வயதிற் குறைந்தவன மாணவகன். எட்டு வயது முதல் பதினாறு
53	12	திரிகினற	திரிகின்ற
56	5	வைததி	வைததி
	27	அறம	அறம்
60	16	கிரநதஙகள்	கரந்தங்கள்
63	9	குறிப்பும்	குறிப்பும் விசேஷக் குறிப்பும்
64	3	உலககை மேல்	உலக்கை மேல்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
64	5	இலவிக்குடம்	இல்விக்குடம்
64	9	பிணபு	பின்பு
65	17	கணடது	கணட-து
	35	நிரமப	நிரம்ப
68	5	வாககிய	வாககிய
	6	கறபினை	கற்பினை
69	8-9	நூல்களை	நூல்களைத் தீர்ககமாகக் கற்ற பிறகு பெரிய நூல்களை
	32	தர்மங்களையும்	தர்மங்களையும் சுவாது போகஙகளையும் பிறருடைய அநுபவ நிகழ்சசிகளையும்
71	9	செய	செய்
	25	மேற்படாது	மேம்படாது
72	1	கவ்வியும	கவியும்
73	15	குருபரமபார்	குருபரம்பரா
74	11	ஆததும	ஆததும
77	17	புராண வசனம்	புராண. வசனம்-கோயிற் புராண வசனம்-சிதம்பர மான்மிய வசனம்-
	25	எககாலத்தும்	எக்காலததும்
78	36	ரியாராக	சிரியாராக
	37	ரசரிதை	திரசரிதை
79	15	மாநகரமா-மியமன்	மாநகரமான்மியம்
80	3	கடடுக்கதைகளும்	கட்டுக கதைகளும்
	17	ஏறறனவாகா	ஏற்றனவாகா
	33	புதுககால	புதுககால்
81	29	பிறரொருவன்	பிறனொருவன்
91	27	வெளிப்படை	வெளிப்படை.

THE B. N. PRESS, MADRAS.
Q. H. MS. 162 Dec. '45.

Publications of

T. CHELVAKESAVAROYA MUDLIAR, M. A.

		ரூ.	அ.
தமிழ்	...	0	12
தமிழ் வியாசங்கள் (7)	...	1	0
வியாசமஞ்சரி	...	0	10
திருவள்ளுவர்	...	0	10
கம்பநாடர்	...	0	12
அபிநவ கதைகள்	...	0	8
அக்பர்	...	0	12
கலிங்கத்துப்பரணி கதாசங்கிரகம்	...	0	8
அறநெறிச்சாரம்	...	0	6
ஆசாரக்கோவை	...	0	8
பஞ்சலட்சணம்	...	1	0
முதுமொழிக்காஞ்சி	...	0	5
(In the Press)			
கண்ணகி சரித்திரம்	....	0	12
ராபின்ஸன் க்ருசோ	...	0	4
குசேலர் சரித்திரம்	...	0	4
பழமொழி நானூறு	...	2	0
மாதவ கோவிந்த ரானடே	...	1	0

T. N. INIYAN,
No. 15 Vellala Street,
Perambur P. O., Madras.